

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període



Sèrie P - Número 15
8 de maig de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 10, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre l'habitatge i les infraestructures a Barcelona (tram. 310-00062/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre les perspectives de les polítiques d'ensenyament (tram. 310-00063/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la situació econòmica de les universitats (tram. 310-00064/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre els motius pels quals no ha fet cessar el director general d'Institucions Penitenciàries (tram. 310-00065/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre els objectius de dèficit per al 2013 (tram. 310-00069/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre el conveni amb la Generalitat Valenciana per la reciprocitat de les emissions de Televisió de Catalunya i Radiotelevisió Valenciana (tram. 310-00070/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre l'argumentari del Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya per a explicar la seva visió d'Espanya i Catalunya a l'estranger (tram. 310-00071/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre el centre penitenciari que ha de substituir la presó Model, de Barcelona (tram. 310-00066/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre el Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya (tram. 310-00067/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre el sistema de preus i beques de les universitats públiques (tram. 310-00060/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre el III Pla de formació professional (tram. 310-00068/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre el sistema de patent única europea i la no adopció de l'acord per l'Estat (tram. 310-00061/10) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració política del paper que tenen les elits econòmiques i empresarials amb relació al procés pel dret a decidir (tram. 317-00037/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la celebració d'un ple monogràfic sobre l'atur (tram. 317-00036/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'estratègia per a superar les polítiques d'austeritat i l'aplicació de les propostes presentades a l'inici de la legislatura (tram. 317-00040/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a crear ocupació i fer sortir Catalunya de la crisi (tram. 317-00041/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la presentació dels pressupostos, el nou model de finançament i el pagament al tercer sector i als ajuntaments (tram. 317-00039/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la publicació de les balançes fiscals (tram. 317-00038/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les exportacions catalanes i el foment de les inversions estrangeres a Catalunya (tram. 317-00042/10) p. 24



Situació

de compatibilitat de diputats (tram. 234-00012/10, 234-00013/10 i 234-00014/10) p. 25

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 25

Proposició de llei

del mínim vital garantit (debat de totalitat) (tram. 202-00010/10) p. 25

Interpel·lació

al Govern sobre l'atur i les mesures per a fomentar l'ocupació (tram. 300-00034/10) p. 39

Proposició de llei

d'horaris comercials i determinades activitats de promoció (debat de totalitat) (tram. 202-00026/10) p. 45

Proposta de resolució

de creació d'una comissió específica sobre el dret a decidir (tram. 252-00010/10) p. 58

Interpel·lació

al Govern sobre l'exercici de l'autogovern del poble aranès (tram. 300-00038/10) p. 73

Interpel·lació

al Govern sobre el compliment de les resolucions judicials sobre el bilingüisme en el sistema educatiu (tram. 300-00039/10) p. 75

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures (tram. 300-00040/10) p. 80

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de salut sexual, afectiva i reproductiva i la interrupció voluntària de l'embaràs (tram. 300-00037/10) p. 87

Interpel·lació

al Govern sobre la reformulació de l'Institut Català de la Salut (tram. 300-00036/10) p. 92

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 10.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Situació de compatibilitat de diputats (tram. 234-00012/10, 234-00013/10 i 234-00014/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 73).

3. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

4. Proposició de llei del mínim vital garantit (tram. 202-00010/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 22, 10).

5. Proposició de llei d'horaris comercials i determinades activitats de promoció (tram. 202-00026/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 39, 44).

6. Proposta de resolució de creació d'una comissió específica sobre el dret a decidir (tram. 252-00010/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup Mixt. Debat i votació (text presentat: BOPC 72, 22).

7. Interpel·lació al Govern sobre l'atur i les mesures per a fomentar l'ocupació (tram. 300-00034/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre l'exercici de l'autogovern del poble aranès (tram. 300-00038/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures (tram. 300-00040/10). M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut sexual, afectiva i reproductiva i la interrupció voluntària de l'embaràs (tram. 300-00037/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la reformulació de l'Institut Català de la Salut (tram. 300-00036/10). Josep Vendrell Gardeñes, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre el compliment de les resolucions judicials sobre el bilingüisme en el sistema educatiu (tram. 300-00039/10). María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la inseguretat ciutadana (tram. 300-00033/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre el procés per a constituir una banca pública al servei dels interessos col·lectius (tram. 300-00035/10). Grup Mixt. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la creació d'ocupació i la lluita contra l'atur (tram. 302-00026/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del món local i la seva capacitat de prestació de serveis (tram. 302-00028/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00029/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les participacions preferents (tram. 302-00030/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política comercial (tram. 302-00031/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació i les perspectives del sector primari (tram. 302-00032/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 302-00033/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier, i seran substanciades com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

D'acord amb l'article 84 del Reglament, els comunico que per a aquesta sessió plenària la diputada senyora Georgina Rieradevall, del Grup Mixt, ha delegat el seu vot per motius de maternitat en el portaveu senyor David Fernández, i també que les diputades il·lustres senyora Alicia Alegret i il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, han delegat ambdues el seu vot per motius de maternitat en el portaveu del seu grup, il·lustre senyor Josep Enric Millo.

També dir-los que, d'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament i atesa la sol·licitud del Govern, els proposo l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària pel que fa a l'ordenació de les preguntes orals, de tal manera que la pregunta número 5, que és la pregunta al Govern sobre el tercer Pla de formació

professional, pugui substantiar-se a continuació de la pregunta número 11.

S'aprova per assentiment aquesta modificació? *(Pausa.)*

Queda modificada, doncs, en aquest sentit, l'ordenació de les preguntes.

És probable que a final d'aquest matí, després del punt corresponent a la primera proposició de llei, es puguin substantiar dues interpellacions.

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre l'habitatge i les infraestructures a Barcelona
(tram. 310-00062/10)

La primera pregunta al Govern és sobre l'habitatge i les infraestructures a Barcelona. La formula l'il·lustre senyor Jaume Collboni, del Grup Parlamentari Socialista.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Pregunta adreçada al conseller Vila, per saber el seu capteniment i el del seu departament pel que fa a les previsions i calendari d'inversions en infraestructures i habitatge a la ciutat de Barcelona.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre diputat, bé, la relació en aquests moments del Govern i del meu departament amb la ciutat de Barcelona es basa en la lleialtat institucional, en la complicitat.

Efectivament, estem concentrats en aquests moments, com no podia ser d'una altra manera, a resoldre d'una vegada els accessos al port, sobretot. També a l'aeroport. Sap vostè que per la via de la línia 9 del metro o per la via ferroviària convencional ho hem de resoldre.

Però a més a més en aquests moments hi ha diverses iniciatives engegades amb relació al suport a l'habitatge des del Consorci d'Habitatge i també diverses iniciatives per millorar la mobilitat, els accessos a la ciutat de Barcelona, així com per dur a terme algunes obres de reurbanització que tenen a veure en aquests moments amb l'impacte que han causat algunes de les obres de la línia 9 del metro i que malauradament, doncs, no tenen data de concreció definitiva.

Si li convé, en el segon torn li detallaré el que vostè consideri oportú.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jaume Collboni Cuadrado

Bé, doncs, conseller, és evident que en aquest cas la lleialtat té un preu. I aquest preu són 230 milions d'euros que el seu Govern ha pres del Govern de l'Ajuntament de Barcelona per no fer les infraestructures, les inversions que ha de fer, o perquè senzillament fa servir la ciutat de Barcelona com a banc. Les xifres i les decisions que vostès han pres i les que no han pres demostren que vostès no tenen la ciutat de Barcelona entre les seves prioritats ni tenen els interessos dels barcelonins en el cap. I a més a més fan servir l'Ajuntament de Barcelona més com una direcció general que no pas com el Govern de la capital de Catalunya.

L'Ajuntament de Barcelona era, segons va admetre fins i tot el senyor Montoro, l'Ajuntament més sanejat d'Espanya. Una bona gestió heretada i un esforç fiscal considerable per part dels barcelonins van fer que aquesta Administració pogués atendre fins i tot en temps de crisi les seves obligacions.

Però el fet és que vostès no reconeixen ni aquest esforç als barcelonins ni contemplen Barcelona com una ciutat amb les seves necessitats econòmiques i socials. Vostès no compleixen els seus compromisos. Vostès no només no inverteixen en la ciutat, sinó que fan servir la ciutat com a banc, com a banc financer per finançar el Govern de Catalunya, aprofitant sens dubte la feblesa d'un alcalde i d'un govern municipal que sotmet les prioritats dels barcelonins a les prioritats del seu Govern.

D'exemples, en tenim molts: no compleixen amb els compromisos econòmics amb el Consorci de l'Habitatge de Barcelona; aturen l'activitat de remodelació urbanística arreu de la ciutat a través de l'Incasòl. I de la línia 9 del metro no saben què fer-ne, si no és per les pressions veïnals que en molts casos desencallen algunes obres aturades, com és a la plaça Sanllehy, i que darrerament vostès han anunciat que desbloquejaran; no sabem tampoc quines són les prioritats d'aquest Govern, si és la connectivitat amb l'aeroport, si és connectar la fira, si és que el transport públic arribi als barris de la Zona Franca.

Senyor conseller, fent servir la seva terminologia, nosaltres tenim la sensació que el seu Govern veu la ciutat de Barcelona com un banc, veu la ciutat de Barcelona com un lloc d'on treure recursos i no veu...

La presidenta

Senyor diputat...

Jaume Collboni Cuadrado

...la ciutat de Barcelona com un... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustre diputat, sembla que els sàpiga greu que la relació entre el Govern de Catalunya i la ciutat de Barcelona sigui fluïda, sigui correcta, es basi en la lleialtat i en la conciliació, la concertació. La setmana passada, vostè s'ha referit a aquesta trobada que hi va haver entre el Govern de Catalunya, la ciutat de Barcelona i veïns de la plaça Sanllehy. Tema resolt. L'any que ve hi haurà possible una inversió de 2 milions i mig d'euros, que endreçarà una plaça que tenia una ferida per una mala planificació d'una obra; una mala planificació d'una obra, d'una infraestructura heretada, eh?, de moments i de governs anteriors.

Habitatge. Vostè em parla del Consorci de l'Habitatge. El Consorci de l'Habitatge en aquest darrer bienni haurem invertit en rehabilitació més de 10 milions d'euros. Sap quant es va invertir l'any 2010? Cinc-cents mil euros.

Efectivament, el Govern de Catalunya, és sabut, té problemes de tresoreria, té problemes de liquiditat. Això no vol dir, però, que el compromís del Govern amb la ciutat de Barcelona, com no podria ser d'una altra manera, sigui molt important.

Amb relació al pla de barris, per exemple, en aquests moments la ciutat té oberts onze projectes; onze projectes oberts que efectivament en alguns casos, doncs, la ciutat està avançant malgrat que la disponibilitat de tresoreria de la Generalitat és la que és, i és conegut.

Això no vol dir, però, que tinguem una sèrie de compromisos que ens permetin anar avançant amb relació a remodelacions als blocs de Trinitat Nova, al barri del Bon Pastor, a Canyelles; remodelació de projectes de Colònia Castells, al barri de les Corts, etcètera.

Tot, per dir-li que el Govern ha fet i continuarà fent de la ciutat de Barcelona una de les seves prioritats estratègiques. Miri, un aspecte en què em sembla que sovint no insistim prou, amb relació a la mobilitat i a garantir l'adaptació de les estacions a persones amb mobilitat reduïda...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps...

Pregunta

al Govern sobre les perspectives de les polítiques d'ensenyament (tram. 310-00063/10)

La pregunta següent és sobre les perspectives de les polítiques d'ensenyament. La formula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere, del Grup Parlamentari Socialista.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé; moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera, demà hi ha convocada una vaga general d'educació, en part per protestar contra la LOMCE, una llei,

com totes les del PP, marca de la casa: l'objectiu és anar enrere.

Vostè sap que ens tindrà al seu costat per defensar el model d'immersió lingüística, però també deixi'm dir-li que ens tindrà al seu davant per defensar la nostra escola pública de qualitat per a tothom. I fent menys de tot i sobretot menys per a aquells que ho necessiten més, doncs, ens dóna la sensació, consellera, que vostè això no ho defensa.

I és sobre això que va la nostra pregunta, sobre les seves actuacions. Vostè ens pot dir que fa el que pot fer, eh?, que no hi pot fer res més, aquesta cantarella del «no hi ha alternativa», però aleshores, sincerament, consellera, si el Govern no hi pot fer res més, doncs, portin els papers a una gestoria, eh?, i encara ens ho estalviarem. O també ens pot dir, eh?, ens pot parlar de Madrid, dient que centrifuga injustament el dèficit, i tot i que això no quadra amb el fet que vostès votin dèficit zero tota l'estona, cada any, aquí i allà, tindrà vostè raó.

Però el que a nosaltres ens agradaria que avui expliqués, que avui expliqués aquí com a acció del seu Govern, és que mentre vostès diuen que pressionen Madrid no fent un pressupost, vostè, amb el suport d'Esquerra Republicana, ja té un pressupost, amb el 0,7 de dèficit i les retallades associades, que vol dir, en educació, sense comptar amb docents, més de 500 milions d'euros aquest any, sense marge d'ajust, sense marge de prioritats, sense debat.

Creu, consellera, que aquesta és una bona manera de funcionar? Creu que té bons efectes per a l'educació, el present i el futur dels nostres nens i nenes?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, miri, no sé què vol dir quan diu «ens trobaran al davant»; no sé què vol dir quan diu això que ens trobaran al davant. Nosaltres tenim molt clars quins són els nostres objectius; els nostres objectius són els que vam fixar en el pla de govern. I, per tant, l'enfortiment del sistema educatiu, l'increment de l'excel·lència sense perdre la igualtat d'oportunitats, la potenciació de la formació professional, l'increment del domini de l'anglès, són aquells eixos centrals que permeten fer cada dia el que es feia i més –ahir, per exemple, vam fer el balanç del Pla de lectura durant dos anys; avui estem fent les proves de sisè, la segona part, elevat el nivell i el grau de dificultat–, introduint-hi noves dimensions per tal que els centres facin possible que l'èxit escolar sigui la garantia millor que podem donar a la ciutadania.

I tot això com ho fem? Doncs, ho fem amb els recursos que tenim, que vostè sap, i ho ha dit, que hauríem de ser molts més, i a més a més ho fem gestionant-los de manera que el dret a l'educació es mantingui ben respectat i potenciat.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, presidenta. Senyora consellera, tant vostè com jo creiem que hem d'anar a tenir més democràcia, més qualitat democràtica. I això és una sessió de control al Govern, on jo no li pregunto per objectius retòrics, li pregunto sobre les seves actuacions.

Potser no em dec haver explicat bé. Està vostè aplicant un pressupost que implica 0,7 de dèficit i per tant més de 500 milions d'euros de retallades, sí o no, consellera? Té efectes nocius això per als nens i nenes del nostre país, sí o no, consellera? La incertesa? Un exemple concret, eh?, la preinscripció a les escoles bressol. No només vostè ha retallat de 1.800 a 875 les aportacions sinó que la mateixa comunitat no sap, perquè té uns pressupostos prorrogats, si retallarà més aquest any. Un estrès absolut en la comunitat educativa. És això bo o dolent, consellera? Sí o no. És una sessió de control al Govern i li agrairia sincerament –sincerament–, en nom d'aquesta democràcia que tots volem defensar, que contestés a les meves preguntes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera d'Ensenyament

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, amb tota cordialitat, vostè sap que una bona resposta necessita un bon enunciat, i, per tant, a vegades no és ben fàcil, perquè hem tocat diferents temes en la seva exposició.

Jo el que sí que li haig de dir és que el pressupost de què està disposant ara el Departament d'Ensenyament és el que es desprèn del decret de pròrroga pressupostària i dels mecanismes que aquest decret permet.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació econòmica de les universitats.

Pregunta

al Govern sobre la situació econòmica de les universitats (tram. 310-00064/10)

La formula la il·lustre senyora Lorena Vicioso, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies, senyora presidenta. Fent referència a les darreres notícies sobre la Universitat Politècnica de Catalunya i després de veure l'acord i el desacord entre

el rector de la universitat i el senyor Castellà, el rector acusava el senyor Castellà de vulnerar l'esperit de l'acord signat conjuntament on el rector explicava que en les reunions prèvies els obligaven a reduir el pressupost en el capítol I. És així? I, vist que la situació de la resta d'universitats públiques catalanes és semblant, també els imposarà el mateix?

En la mateixa entrevista, el rector explicava que en la seva universitat hi ha hagut una retallada addicional de la Generalitat que significa menys ingressos en matrícules i investigació. Quin és el percentatge d'aquesta retallada? I de la resta d'universitats públiques?

I, per últim, la situació del deute a les universitats públiques és preocupant. I amb les darreres notícies s'agreuja aquest deute pels impagaments dels estudiants en les seves matrícules. Buscarà alternatives conjuntament amb les universitats per solucionar aquesta situació?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

**El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)**

Senyora presidenta... Senyora diputada, sempre treballarem conjuntament amb la universitat per buscar solucions a totes les situacions. Com sap, les institucions universitàries passen per la mateixa situació difícil que passen moltes institucions del país, començant pel seu Govern, i estan fent una feina molt bona per intentar mantenir el rumb centrat en els dos principis: de manteniment de la qualitat i de manteniment del ple accés a la universitat per part dels estudiants.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora Lorena Vicioso.

Lorena Vicioso Adria

Som conscients de les dificultats econòmiques que estan patint les nostres universitats públiques, però també som conscients de qui suporta la càrrega de les pitjors conseqüències d'aquesta crisi. Per una banda, els treballadors de la UPC, i no volem que això sigui la fitxa del dòmino que faci caure la resta d'universitats públiques de Catalunya i, per tant, que es repeteixin les mateixes maneres d'imposició. I, per altra banda, els estudiants amb menys recursos econòmics, que no poden fer front a l'última pujada de les taxes en les seves matrícules.

Queda clar, senyor conseller, que la reducció pressupostària, valorant les universitats amb criteris mercantilistes en l'oferta i en la demanda, no és una sortida justa socialment. Pensi que la demanda es reduirà, perquè no poden accedir-hi determinades classes socials, el 99 per cent, la majoria, les classes populars, les classes més humils, de manera que es trencarà un

dels valors principals de la nostra democràcia, que és la universalitat de l'educació, un dels valors més importants per al nostre grup: lluitar perquè no es discrimini la societat pels seus recursos econòmics, i que es garanteixi la igualtat d'oportunitats.

El nostre grup considera que la universitat és una institució que ha de tenir caràcter públic i que ha de respondre als interessos de la majoria, el 99 per cent; un servei públic que, com deia anteriorment, no pot considerar la llei de l'oferta i la demanda a l'hora de fixar els seus objectius. Les condicions econòmiques no han de ser la limitació d'accés a les universitats.

Li vull recordar que demà hi ha convocada una vaga general amb tota la comunitat educativa, incloses les associacions de mares i pares d'estudiants, per defensar que volem una educació pública, de qualitat i a l'abast de tothom. L'escoltarà?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta, sempre escoltem la universitat i tots els components de les comunitats universitàries, totes en conjunt, cada una en particular i amb totes les seves particularitats, i en particular, en aquests moments, la Politècnica, que està passant un moment especialment difícil, l'origen del qual és el deute que es va rebre l'any 2006.

Sobre el tema de l'accés, que ens preocupa tant com li pugui preocupar a vostè, li faig constar que més endavant parlaré extensament del tema de les beques i de les matrícules, que és un tema que seguim puntualment i amb atenció. Li vull fer constar que el nombre d'estudiants de grau s'ha mantingut en els mateixos nivells de l'any passat, o sigui que no hi ha cap evidència que hagi baixat el nombre d'estudiants. I, pel que fa als impagaments, li vull fer constar que el nombre d'impagaments, en aquests moments, és exactament la mitjana dels anys anteriors; no hi ha hagut cap canvi respecte a anys anteriors.

Dit això, evidentment, continuarem seguint el tema i sempre treballarem perquè tot estudiant amb la voluntat..., tingui la possibilitat d'arribar a la universitat, si en té les qualificacions.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els motius pels quals no ha fet cessar el director general d'Institucions Penitenciàries.

Pregunta

al Govern sobre els motius pels quals no ha fet cessar el director general d'Institucions Penitenciàries (tram. 310-00065/10)

La formula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, conseller. L'estat de les presons catalanes és molt greu; les retallades es noten, i la situació dels interns i dels mateixos funcionaris es degrada cada dia. I qui hauria de donar resposta als problemes és un director general, el senyor Xavier Martorell, qüestionat dins i fora del Govern, que ha restringit la seva agenda pública a causa de la seva possible implicació en casos d'espionatge polític, dels quals cada dia apareixen noves dades des de fa tres mesos.

El senyor Martorell, a instàncies de l'alcalde de Sant Cugat, va dimitir com a president local de Convergència, al·legant motius de salut, que, en canvi, no l'han portat a dimitir com a director general. I, malgrat la seva escassa activitat pública, el senyor Martorell no tindrà temps de comparèixer al Parlament fins al dia 30 de maig, sembla, dos mesos després que s'aprovisés en comissió.

Senyor conseller, per quins motius el senyor Martorell no ha estat cessat? Vostè, com a conseller de Justícia, li manté tota la confiança i lliga el seu futur polític al del senyor Martorell? Vostè creu que el senyor Martorell està en condicions de donar resposta als greus problemes que pateixen les presons catalanes?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, doncs, no l'hem cessat perquè li mantenim la confiança. Ho hem dit mantes vegades: nosaltres creiem que la tasca que està desenvolupant com a director general de Serveis Penitenciaris és correcta i que està exercint plenament les seves funcions.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Conseller, si en aquest tema no han convençut ni la senyora Rahola (*rialles*), entendre que és difícil que ens convencin a nosaltres. (*Algú diu: «Molt bé!»*)

Què en sap el senyor Martorell, de les investigacions sobre la vicepresidenta Ortega i sobre el conseller Puig? És cert que el senyor Martorell, l'any 2010, mentre era cap de seguretat del Barça, a més de fer

investigar directius, empleats i jugadors del club, va fer investigar els regidors de Sant Cugat d'Unió Democràtica, Xavier Amador i Joan Recasens? És cert que el senyor Martorell, l'any 2007, va fer investigar el president de la Generalitat, José Montilla? Quines relacions ha tingut el senyor Martorell amb l'agència de detectius Método 3 i amb l'empresa Provinen? Com valora vostè el titular d'*El Periódico* del 24 de febrer, que deia que «el president Mas pressiona Martorell perquè deixi el càrrec»? Com valora vostè les declaracions del seu company de govern, Josep Maria Plegri, que deia que «si es confirma l'espionatge a Unió, cal que caigui tot el pes de la justícia sobre aquesta acció»? I com valora les declaracions del senyor Duran i Lleida, que, referint-se al senyor Martorell, va declarar: «Espiar és políticament indecent, i molt més si pertany al partit coalitzat i comparteixes lloc amb ell al consistori»?

Senyor conseller i president Mas, què esperen per cessar el senyor Martorell?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo mai actuaré, com a conseller, donant resposta al que pugui sortir en mitjans de comunicació. Els mitjans de comunicació tenen la seua tasca; el Govern té la seva tasca, i vostès, en aquesta sessió de control, també tenen la seua tasca.

Jo torno a reiterar el que he dit: aquest conseller té plena confiança en la tasca del senyor Martorell com a director general de Serveis Penitenciaris.

Dels altres temes que vostè apuntava, el senyor Martorell ha desmentit una per una les notícies que s'han anat publicant. No tan sols les ha desmentit, sinó que ha anat molt més enllà i ha anat als tribunals. Per tant, com que ha anat als tribunals, deixem que els jutges diguin la seua. Una cosa són les parts i una de les parts en aquest cas serà el senyor Martorell, en l'altra part hi haurà els mitjans de comunicació; veurem quin serà la resolució dels jutges.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els objectius de dèficit per al 2013.

Pregunta

al Govern sobre els objectius de dèficit per al 2013 (tram. 310-00069/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Senserrich, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Maria Senserrich i Guitart

Honorable conseller, Catalunya és la comunitat que més ha contribuït a la reducció del dèficit en valors absoluts, amb un ajust de més de 4.000 milions d'euros. Aquesta quantitat suposa el 24,3 per cent de la reducció del dèficit aconseguida per les administracions autonòmiques i el 17,3 per cent de l'esforç total realitzat pel conjunt de les administracions públiques.

Tenint en compte que Catalunya representa el 6 per cent de la despesa total de l'Estat, s'ha fet un esforç que suposa tres cops més del que correspondria pel nostre pes. Per tant, Catalunya, un cop més, és una aportadora generosa a les arques de l'Estat.

És més, en les pujades recents d'impostos que ha fet l'Estat, Catalunya no n'ha estat beneficiària. Ben al contrari, en el cas de l'IVA, com a administració consumidora, ha suposat una despesa addicional a les ja malmeses finances catalanes.

Per tot això, si volem preservar les estructures de l'estat del benestar a Catalunya, és del tot necessari comptar amb uns objectius de dèficit que no toquin el moll de l'os del nostre sistema. De fet, la Comissió Europea ha flexibilitzat dues vegades els compliments dels objectius de dèficit del Govern espanyol. Primer va ser l'any passat, quan l'Estat es va quedar el marge donat, i van ser les comunitats autònomes que van haver de realitzar l'esforç més gran per complir amb l'objectiu imposat; això, sense relacionar de nou la llista d'incompliments de l'Estat envers Catalunya. I enguany la Comissió Europea ha anunciat de nou una flexibilització dels objectius de dèficit per a Espanya, i el vicepresident de la Comissió Europea i responsable d'Afers Econòmics i Monetaris, Olli Rehn, va confirmar divendres passat la pròrroga de dos anys per a Espanya. Així, preveu que el dèficit espanyol se situï aquest any al 6,3 per cent del PIB.

Sabem que s'ha insistit, per part del Govern de la Generalitat, en tots els nivells de l'Administració de l'Estat, així com al mateix comissari Olli Rehn, per disposar d'un objectiu de dèficit proporcional al volum dels serveis prestats. El ministre Montoro, però, de moment ha anunciat una flexibilització per a les comunitats autònomes de l'1,2 per cent del PIB. És per això, honorable conseller, que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió voldríem saber quin és el capteniment del Govern a l'anunci fet pel ministre d'Hisenda i Administracions Públiques sobre els objectius de dèficit del 2013.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta, moltes gràcies. Senyora diputada, efectivament, en el tema de l'objectiu de dèficit, hem passat del 0,7 com a objectiu a un mínim de l'1,2. Anem en la direcció adequada, però no és suficient. Un ajust d'aquesta magnitud, amb les seves paraules,

afectaria no només l'os, sinó que afectaria encara el moll de l'os del nostre estat del benestar.

Continuem, doncs, reclamant, com hem estat fent els darrers mesos, que l'ajust global per a les comunitats autònomes sigui d'un terç del que ha fixat Europa.

Miri, fixem-nos: en el període d'un any –en un any han passat tantes coses, que ja ens oblidem exactament de com estàvem fa un any–, fa un any l'Estat, globalment, tenia un objectiu del 3 per cent, i Catalunya, de l'1,1 per cent, és a dir, una tercera part, que es corresponia bé amb el pes de la despesa de les comunitats autònomes. Així és com va quedar al final del Govern anterior i com era, per tant, al principi d'aquest Govern.

Després d'un any i de moltes pujades i baixades i canvis en una direcció i canvis en l'altra, estem en la situació en què l'Estat ha passat del 3 per cent al 6,3 per cent, i Catalunya..., bé, Catalunya encara no ho sabem; les comunitats autònomes, globalment, a l'1,2. És un canvi completament asimètric. Ens diuen que això és perquè l'Estat ha de pagar interessos i per l'atur, però dels interessos els faig constar que l'augment proporcional, en proporció, dels interessos de les comunitats autònomes els últims anys ha estat superior que l'augment dels interessos de l'Estat. No absolut, però en termes de pressió relativa, ha estat superior. Per tant, l'argument dels interessos no val. L'argument de l'atur té més validesa, però no amb la magnitud que representa aquesta asimetria.

Se'ns està empenyent cap a un ajust asimètric...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...que és totalment injust.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el conveni amb la Generalitat Valenciana per la reciprocitat de les emissions de Televisió de Catalunya i Radiotelevisió Valenciana.

Pregunta

al Govern sobre el conveni amb la Generalitat Valenciana per la reciprocitat de les emissions de Televisió de Catalunya i Radiotelevisió Valenciana (tram. 310-00070/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Albert Batalla, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, fa pocs dies es va anunciar, per part del Govern de la Generalitat, un principi d'acord per tal que existís la reciprocitat entre els mitjans de comunicació de la Generalitat de Catalunya i els mitjans de comunicació, en aquest cas, de la Generalitat Valenciana, és a dir, a la pràctica, que

TV3 es pogués veure al País Valencià i que Canal 9 es pogués veure al Principat de Catalunya.

De fet, entenem que això forma part d'una negociació i d'un diàleg intens i extens amb el Govern valencià, amb el Govern del País Valencià, que vostè ja va anunciar ja fa..., un temps enrere, concretament en una compareixença que es va fer el 7 d'abril de l'any 2011, com la via per tal de poder resoldre un conflicte o de poder resoldre una problemàtica que entenem com a absurda i que, a més a més, doncs, està fora del que és la línia normal de relació no només entre els governs dels diferents territoris de l'Estat, sinó també pel que fa referència a la possibilitat de poder veure canals de televisió en un món cada vegada més globalitzat.

És un problema que ve de lluny i que mai no ha trobat una resposta positiva per part dels grans partits de l'Estat, tant el Partit Socialista com el Partit Popular. De fet, l'origen principal es va generar al Departament d'Indústria, amb el ministre Montilla, i després tant el PP com el PSOE van o bé alentar o bé rebutjar la ILP de televisió sense fronteres.

Per tant, entenem i valorem aquest principi d'acord, que creiem important, i que, alhora, pot obrir noves portes també de relació entre la Generalitat de Catalunya i la Generalitat Valenciana per tal de treballar altres projectes en comú, en l'àmbit econòmic i social –el corredor mediterrani, per exemple.

Conseller, valorem positivament aquest principi d'acord, i volem saber quina és la valoració que en fa el Govern, en primer lloc; volem saber si això també pot obrir portes, doncs, a altres qüestions d'interessos comuns entre el País Valencià i el Principat de Catalunya, i volem també saber quins són els propers passos, entenent que aquest principi d'acord ha d'acabar materialitzant-se amb una decisió de l'Estat, que és la cessió del tercer múltiplex al Govern de València.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

(Francesc Homs i Molist)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, efectivament..., vaja, la valoració que fem d'aquest acord és positiva, i li donaré ara les raons. En qualsevol cas, el que estableix la Llei general de la comunicació audiovisual és, en l'article 40.4, doncs, que per poder dur a terme aquesta possibilitat, que es pugui veure TV3 a la Comunitat Valenciana i Canal 9 a Catalunya, doncs, és mitjançant la reciprocitat, eh? –la reciprocitat per raó d'afinitats lingüístiques i culturals, de fet diu això, aquest article a què li faig referència.

I, des d'aquest punt de vista, pensem que aquest acord té un doble valor, si m'ho permet, no? Per una banda, un valor simbòlic, des del punt de vista del que representa respectar-se mútuament aquells signes d'identitat, aquella manera d'entendre les coses, perquè pen-

sem des del Govern que només des del respecte mutu podrem avançar, diguem-ne, en una col·laboració més intensa, no?, i després el valor intrínsec des del punt de vista més operatiu. Òbviament, diguem-ne, el propòsit d'aquest conveni, d'aquest acord, que podrem subscriure properament, doncs, és que es pugui veure TV3 a València –i això ha estat un compromís per part d'aquest govern, i un compromís, també, una voluntat expressada per moltes formacions polítiques d'aquesta cambra– i, per tant, utilitzar aquells instruments que tenim a l'abast per poder-ho fer possible, no?

És des d'aquest punt de vista –vostè hi feia referència– que jo sempre he manifestat –i altres predecessors meus en el càrrec en el mateix sentit, també– que el mecanisme era la reciprocitat. I per poder dur a terme aquesta reciprocitat, doncs, el Govern de la Generalitat Valenciana planteja una cosa que a mi em sembla raonable: nosaltres tenim allò que tècnicament se'n diu tres múltiples –vol dir dotze canals–, des del punt de vista de la gestió de la Generalitat de Catalunya, i ells, dos –vol dir vuit, eh? Per tant, es planteja al Govern espanyol i, en aquest sentit, doncs, pensem que haurà de moure's relativament aviat per donar acompanyament a tot aquest procés, i a aquest conveni, i al contingut d'aquest conveni, tal com s'hi estableix, doncs, que finalment la Generalitat Valenciana estigui en les mateixes condicions que la Generalitat de Catalunya per poder dur a terme, doncs, aquest conveni.

I això jo ho situo, juntament amb el compromís del president de la Generalitat de l'alternança en el tema de la Fórmula 1, com l'avantsala d'una major col·laboració amb la Generalitat Valenciana en els propers temps.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'argumentari del Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya per a explicar la seva visió d'Espanya i Catalunya a l'estranger.

Pregunta

al Govern sobre l'argumentari del Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya per a explicar la seva visió d'Espanya i Catalunya a l'estranger (tram. 310-00071/10)

La fórmula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí. Gracias, presidenta. ¿Cuál es la posición del Govern sobre el argumentario de Diplocat y el contenido del mismo, del que se han hecho eco los medios de comunicación recientemente?

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Doncs, l'argumentari que vostè esmenta, i hi fa referència, en compartim el contingut. Suposo que vostè se'l deu haver llegit, i entendrà per què li dic que en compartim el contingut.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, señor Homs. En efecto, sí, me lo he leído, y le voy a leer algo que dice ese argumentario, que es lo siguiente. Dice: «Una lista simple de agravios no capturaría el espíritu de optimismo, tolerancia y modernización que está en el corazón del movimiento a la independencia.» Y dice expresamente «a la independencia». Y entonces yo le pregunto: ¿no habíamos quedado, o no habían dicho ustedes por activa y por pasiva, que el consenso estaba en la realización de la famosa consulta independentista y no en la postura que cada partido mantuviera respecto a la misma?

Mire, yo creo que a ustedes se les va la mano al escribir y, por tanto, también se les ve el plumero. Pero al menos ya está bien para que los ciudadanos se den cuenta de lo que quieren ustedes, aunque algunos, como el Partido Socialista y el señor Pere Navarro, todavía no se hayan enterado.

Mire, yo creo que cuando, fuera de Cataluña, las entidades lean este argumentario todavía tomarán menos en serio al Govern de la Generalitat, que proyecta una imagen de una Cataluña monolítica y de pensamiento único a la vez que pretende criticar a España como un estado que niega la pluralidad.

Yo le pregunto, señor Homs, si usted es consciente de que en Cataluña hay 900.000 parados, 267.000 hogares donde no hay nadie trabajando, de que somos la comunidad autónoma más endeudada y de que no tenemos presupuestos, y todo esto siendo la región del mundo con una presión fiscal más alta.

Por favor, ya que nos imponen una nueva estructura de gasto y administrativa como esta, que es Diplocat, dedíquenla a buscar alguna solución para que vengan inversores y no a asustar y a preocupar fuera de Cataluña a los que pueden venir a arreglar esta situación, ya que ustedes no hacen nada. De esta manera, si ustedes siguen haciendo esto, vamos muy mal. Por favor, yo le pido que se pongan a gobernar de una vez.

Gracias.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. L'article 193 de l'Estatut d'autonomia estableix un mandat que diu:

«La Generalitat ha d'impulsar la projecció de Catalunya a l'exterior i promoure els seus interessos en aquest àmbit.» Nosaltres ho complim, a través d'instruments diversos. Crec que hi ha una confusió, a vegades –intencionada o no, ho ignoro–, respecte als diferents instruments a l'abast, doncs, per poder dur a terme aquest mandat. La feina que pugui fer Diplocat, doncs, que es correspon amb allò que es coneix... –particularment al món anglosaxó..., potser no és molt conegut a les nostres latituds, però en qualsevol cas sí al món anglosaxó–, que és allò que es coneix en les relacions internacionals com a diplomàcia pública, no? Quan en tingui oportunitat, un dia, amb més calma –vaig tenir ocasió de fer-ho en la comissió corresponent, doncs–, li'n donaré els detalls necessaris, però com que ho dono per explicat, allà consta, en el diari de sessions. Però diplomàcia pública és diferent que el que vostès deuen conèixer més com a diplomàcia clàssica, i potser si se situessin en aquest terreny entendrien quina és la missió i el perquè, doncs, de l'actuació de Diplocat, i veurien que les coses, situades en el context en el qual estan, s'entenen millor, no?

Fixi's fins a quin punt puc estar d'acord amb el que s'explica en aquest document, quan del que es parla –ho dic també per situar les coses en termes justos, no fos cas que hi haguessin errors de traducció–, doncs, és de, per exemple, per què els catalans volen celebrar una consulta sobre el seu futur. I jo crec que aquest és un debat que és evident, perquè descriu... De fet, aquest informe descriu el debat viu en el nostre país, no?, i se'n fa ressò. Descriu també, doncs, per què es considera... –i aquesta és una opinió molt majoritària, diria, també en aquesta cambra–, per quins motius el model autonòmic espanyol no ha acabat de funcionar. De fet, que el sistema resultant és... El sistema autonòmic, no una altra cosa, perquè hi havia un titular en algun mitjà de comunicació que portava a llocs equívocs. Clar, si les coses es presenten que aquest informe diu que Espanya és caòtica, doncs, és molt diferent dir això: «Espanya és caòtica», que dir: «el desenvolupament del model autonòmic espanyol té components caòtics». És evident que és molt diferent plantejar una cosa d'una manera o una altra. I, en aquest sentit, jo crec que hi coincideix gent de molts colors polítics, també de formacions polítiques espanyoles.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el centre penitenciari que ha de substituir la presó Model, de Barcelona.

Pregunta

al Govern sobre el centre penitenciari que ha de substituir la presó Model, de Barcelona (tram. 310-00066/10)

La formula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señor *conseller*, ¿cuál es la posición del Govern de la Generalitat sobre el nuevo cen-

tro penitenciario que ha de substituir a la cárcel Modelo, de Barcelona?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat. Com vostè va poder escoltar a la Comissió de Justícia, vaig anunciar que, després de l'aprovació dels pressupostos, el Departament de Justícia, i en concret jo mateix, vindria a la Comissió de Justícia del Parlament a proposar el programa de nous centres 2013-2020, i això és el que farem.

És evident que nosaltres hi estem treballant, en el sentit de tancar la Model, i li puc dir que ja hem fet algunes reunions, bastantes reunions, durant aquests primers quatre mesos, amb l'Ajuntament de Barcelona, per tal de fer el pla estratègic de tancament de la Model.

La presidenta

Per pregar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, gracias, presidenta. En cualquier caso, señor Gordó, yo le pediría que su labor pedagógica, informativa, no se limitara a esas reuniones, sino que eso también lo explicitara aquí, en la cámara, que al fin y al cabo debemos ejercer esa labor de control político al Govern.

En cualquier caso, y a la vista de sus palabras, deduzco que todavía hoy, sin presupuestos, tampoco va a haber a corto plazo plan de equipamientos ni fecha para la apertura de los nuevos centros de Figueres y Tarragona, y eso es, sencillamente, lamentable. Y, en el ínterin, la situación de la otrora prisión Modelo, convertida ahora en «modelo» pero por su obsolescencia, sin fecha definitiva de cierre, a pesar de sus condiciones deplorables.

Y esto no lo dice solo el Partido Popular. Usted, como yo, es conocedor del reciente informe del Comité Europeo para la Prevención de la Tortura, que habla de las condiciones de esa prisión. Sobreocupación, falta de salubridad y de seguridad son una constante que caracteriza a este establecimiento penitenciario: sin ir más lejos, el pasado 1 de mayo, un interno que se hizo pasar por su hermano se fugó del centro. Según este referido informe, hay maltratos a los internos, celdas sucias, abarrotadas y llenas de cucarachas; asimismo, se objetiva que los desprendimientos de las bóvedas han obligado a acometer obras de mantenimiento en las cubiertas del edificio.

Desde nuestro partido político, se ha venido instando en numerosas ocasiones a la determinación de la fecha de traslado y al calendario de ejecución de los equipamientos con el fin de recuperar para la ciudadanía un espacio vital en la Esquerra de l'Eixample.

Señor *conseller*, usted y su director general, el señor Martorell, son enteramente responsables de la gestión del sistema penitenciario, porque tienen todas las competencias y las ejercen de manera incompetente. ¿Ese es el Gobierno de los mejores? No, señor Gordó. Culpar –como ha hecho el señor Martorell– de la reciente fuga de presos de la cárcel de Tarragona a los funcionarios no es admisible: más le valdría velar por la vigilancia de los penados, en lugar de hacerlo de los espías a través de Método 3.

No puede usted ampararse en una investigación judicial para exigir la depuración de responsabilidades políticas contraídas por su director general. Ocúpense de la gestión presupuestaria en lugar de la agenda soberanista. Bájense de las cumbres y pisen la calle para pulsar la realidad de la crisis. Gobiernen con presteza, que para eso les han elegido.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, obviaré una part de la repregunta que vostè ha fet, perquè ja l'he contestat anteriorment. Tot i així, anant a la pregunta que vostè em formulava, i en concret a les dates, home, algunes dates sí que vaig dir: vaig dir, concretament, que aquesta legislatura obriríem –ho vaig dir textualment– la presó del Catllar i la presó de Figueres. Avui, fins i tot, estic en condicions d'anar una mica més enllà: la presó de Figueres s'obrirà l'any vinent, l'any 2014, cosa que aquesta dada no la tenia el dia de la compareixença i, per tant, no la vaig poder donar.

Nosaltres som absolutament responsables, és evident, som absolutament responsables, no dic pas que no: el director general de Serveis Penitenciaris, i aquest conseller, és absolutament responsable de la política penitenciària que hi ha en aquest país.

Pel que fa referència a les condicions de la Model, també li he de dir que hem passat de tenir 2.014 reclusos l'any 2004 a tenir 1.560 reclusos enguany, a hores d'ara; teníem 525 treballadors, entre funcionaris i personal laboral, i en tenim 535. Per tant, la ràtio de presos per treballador ha passat de 3,84 a 2,92. Això és una millora important.

Si som responsables, som responsables de tot: de les errades que hi han, però també de les coses que es fan bé, i aquesta és una de les coses que s'ha fet bé, i les ha fet també el senyor Martorell.

A més a més, també li he de dir que l'informe és un informe sobre una situació antiga, i aquest informe... (*Veus de fons.*) És sobre una situació antiga: miri's les dates de quan va ser la inspecció –una cosa és l'informe, quan s'ha publicat, i l'altra, la situació. Nosaltres hem tingut en compte aquest informe com els hi tenim tots –com tenim en compte els informes, també, de la sindicatura, i com tenim en compte allò que els grups

parlamentaris ens diuen–, i intentar donar resposta, en la mesura possible, a allò que se'ns diu. Li he de dir que, evidentment, la presó Model no està...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Justícia

...les millors condicions i és urgent el seu tancament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre el Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya (tram. 310-00067/10)

I la formula l'il·lustre senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, la setmana passada ens assabentàvem que l'organisme Diplocat distribueix un argumentari que clarament perjudica els interessos dels catalans a l'exterior i a l'interior. Quant ens costa a la butxaca dels catalans aquest organisme Diplocat, que vostès han definit com a diplomàcia *amateur*? Què fa aquest organisme cent per cent finançat amb diner públic que no pugui fer, per exemple, el director general d'Afers Exteriors?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, avui l'han avançat els de Ciutadans, eh?, amb la mateixa pregunta; per tant, hi ha una part del que he contestat que ja ha tingut oportunitat d'escoltar directament. El pressupost és el que consta, doncs, en els pressupostos, que són públics i vostè els coneix perfectament. I el contingut del que fa, juntament amb el que explicava abans, doncs, és desenvolupar aquest concepte de diplomàcia pública.

Si vol, en la repregunta li ho desenvoluparé més.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Juan Milián Querol

Senyor Homs, aquesta diplomàcia *amateur* faria gràcia, perquè sembla una broma, si no fos perquè per-

judica la imatge de Catalunya i els interessos dels catalans. L'argumentari publicat coincideix amb les mentides i els prejudicis que dia a dia escoltem de la boca dels partits separatistes, però res a veure tenen amb la realitat complexa de Catalunya. Viatgin i menteixin tot el que vulguin, però no amb els diners de tots els catalans, no parlant en nom de tots els catalans, no des d'un organisme oficial que s'ha convertit en una màquina d'agitació i propaganda, en una màquina de calúmnies i difamacions.

Des que li han tret l'acció exterior a Unió i no està en mans de diplomàtics de carrera, sinó a les mans dels *amateurs* d'Esquerra Republicana, la imatge d'aquest Govern a l'exterior està caient en picat. La prova és que ja no són rebuts per cap alta instància política ni a Brussel·les ni enlloc. A l'exterior són vistos com un govern que no és de fiar, que menteix en els arguments i que busca fotos per legitimar el separatisme.

Vostè justificava aquest argumentari com un exercici de transparència. En realitat és un exercici de cinisme, perquè si volgués ser transparent explicaria que Catalunya és la comunitat autònoma amb més administracions públiques d'Espanya, amb més subvencions identitàries, amb més despesa en acció exterior, amb un govern on els membres s'espien entre ells, amb un govern que no té mesures contra la crisi econòmica ni contra l'atur.

Suposo que aquesta transparència no li interessa. Però si la transparència és bona, senyor conseller, també ho és la coherència. I si diuen que l'acció exterior ha de servir per ajudar a exportar més i per atraure inversions, com així ho vol el Partit Popular català, ja estan trigant a abaixar la persiana de Diplocat, que l'únic que fa és espantar els inversors.

Diuen vostès que Catalunya pateix un ofec econòmic. Clar que sí, l'ofec econòmic d'haver d'accontentar amb «xiringuitos» separatistes aquells que van arruïnar Catalunya: Esquerra Republicana. Si volen atraure inversions i donar una bona imatge a Catalunya, poden començar per tancar Diplocat, perquè, per *amateurs*, ja tenim un govern incapaç de redactar uns pressupostos.

Moltes gràcies.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Tres consideracions, perquè no sabria afegir-hi gaire res més, vista la pregunta, al que abans deia la consellera Rigau, no?

En primer lloc, suposo que és conscient, quan parla d'inversions estrangeres a Catalunya, doncs, que les darreres dades disponibles –se'n va fer ressò el conseller Puig–, dades a més a més que han passat per les mans de la Generalitat de Catalunya, vol dir per l'acció del Govern de la Generalitat de Catalunya, han ba-

tut tots els rècords, tots, absolutament tots, no? De fet, hem duplicat la capacitat d'atraure inversió estrangera respecte a cinc anys enrere. Això són dades contrastables; ahir, a més a més, el Govern va tenir l'oportunitat d'analitzar-les, i aquesta és la realitat tossuda que desmenteix el seu discurs.

Segona consideració. Home, vostè fa una acusació molt greu: diu que en aquest document hi han mentides, però no n'ha acreditat ni una, no n'ha assenyalat ni una. Clar, per vostè és tot mentida, no?, tot, absolutament tot. Faria bé que si considera que en un document vinculat a una administració pública, doncs, hi han mentides, les assenyalés, tinguéss..., vaja, l'element curós d'assenyalar-les, no?

Tercera i última. Sap què és el que perjudica la imatge exterior d'Espanya? Sap què és el que perjudica de debò la imatge exterior d'Espanya? Doncs, que una televisió pública, governada pel Partit Popular, es dediqui a comparar el nazisme amb plantejaments democràtics. Això sí que perjudica la imatge exterior d'Espanya!

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre el sistema de preus i beques de les universitats públiques.

Pregunta

al Govern sobre el sistema de preus i beques de les universitats públiques (tram. 310-00060/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Vilalta, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Vilalta i Torres

Bon dia. Gràcies, presidenta. Conseller, la setmana passada sortia un article al diari que explicava que tres mil joves no poden fer front als costos de la universitat a causa de la crisi, de la pujada de taxes universitàries i de l'enduriment dels requisits per obtenir beques. Sense agafar aquestes xifres com a referència, sí que hem de tenir en compte que l'augment de taxes ha suposat un sobrecost a les famílies, precisament en uns moments econòmics difícils, un sobrecost i unes taxes que sempre hem denunciat com a excessives i injustes.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya ens preocupa aquest tema, i, de fet, a l'acord d'estabilitat parlamentària diu en un punt que s'ha d'assegurar un model d'universitat inclusiu socialment i territorialment, mitjançant un sistema just i equitatiu de matrícules i de beques.

És cert que Catalunya disposa d'un sistema de beques propi, les beques Equitat, que compensen els estudiants en funció dels nivells de renda, però no n'hi ha prou, i en alguns casos aquest any no han aconseguit la funció. Necessitem, per tant, modificacions per millorar aquest sistema, i li proposem més comunicació i difusió d'aquestes beques, perquè aquest any han fa-

llat, un procediment més simple i senzill que estigui a l'abast de tothom i més dotació per a aquest Fons de beques, per tal que sigui realment el que ha de ser, progressiu i equitatiu. Avançarem cap a aquesta direcció de cara al curs vinent, conseller?

I una segona qüestió. Aquest any la Generalitat ha hagut d'assumir i sufragar part de les beques generals que atorga el ministeri, les anomenades «beques MEC», perquè uns canvis en els requisits a última hora haurien deixat sense cobertura persones amb rendes més baixes i que necessitaven aquesta ajuda. Aquest només n'és un exemple recent i desconegut, però els greuges en matèria de beques vénen de lluny. Com vostè sap, des de Catalunya encara esperem el traspàs efectiu en matèria de beques que ens permetria acabar amb el greuge comparatiu que patim els estudiants catalans, i, per tant, cal reivindicar-lo i exigir-lo, i voldríem saber com està aquest punt.

Davant d'aquesta situació general, conseller, i mentre no disposem de la globalitat de beques, ens pot garantir que ningú –que ningú– quedarà fora del sistema universitari per qüestió de diners?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta, senyora diputada, amb referència a les notícies de premsa que varen sortir, faig constar que tenim un nombre d'estudiants universitaris una mica per sota de 200.000 i una xifra d'impagament d'uns 3.000; facin la proporció. I també els puc dir que aquesta és exactament la mitjana dels últims anys; no hi ha hagut cap canvi significatiu, i creiem que això és un bon senyal.

La voluntat del Govern la podria resumir en tres punts: primer, continuar reclamant –no ens en cansarem mai– el traspàs de les beques avui gestionades des del *ministerio*; en segon lloc, garantir que cap estudiant quedi fora de la universitat per raons econòmiques; en tercer lloc, aconseguir que l'aportació final de cada estudiant s'estableixi en funció, en una bona funció de la renda familiar.

La presidenta

Senyora Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Conseller, potser tres mil estudiants li poden semblar pocs o poden semblar la mitjana, però mentre hi hagi una sola persona que per motius econòmics no pugui accedir a la universitat tindrem un sistema injust i, per tant, fallarem com a país. La nostra responsabilitat és garantir la igualtat d'oportunitats i desenvolupar un model basat en la justícia, i en aquests moments de crisi encara més.

I, per tant, tenim ara l'oportunitat, té ara, conseller, l'oportunitat de garantir aquest veritable accés a través d'una millora del sistema de beques Equitat i a través d'una millora també en les dotacions d'aquestes beques, que permeti que ningú, com deia abans, quedi exclòs del sistema educatiu superior, del sistema universitari.

Aquesta és la nostra voluntat i li demanaríem també que fos el compromís del seu Govern.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

És clar que tres mil són tres mil, i és una xifra alta, aproximadament l'1,5 per cent del nombre total d'estudiants. El que faig constar és que no hi ha hagut cap canvi qualitatiu i que els impagaments no vol dir necessàriament, ni molt menys, que aquests estudiants es quedin fora de la universitat. Vol dir, com en qualsevol procés econòmic, que cal preocupar-se de la gestió econòmica, de la gestió de cobraments, etcètera, com en qualsevol instància de tramitació econòmica. No hi ha hagut cap canvi qualitatiu.

Dit això, com sap, el sistema el podem refinar, estem parlant de com s'ha de refinar, de com s'ha d'ajustar. En particular ens preocupen els requisits acadèmics que s'estan posant des del *ministerio* per renovar beques, les del *ministerio*, perquè creiem que no s'ha de barrejar el tema de l'equitat amb el tema de l'excel·lència. Per tant, volem neutralitzar els efectes que es puguin generar per incrementar les exigències acadèmiques...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

....per renovar beques.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el III Pla de formació professional.

Pregunta

al Govern sobre el III Pla de formació professional (tram. 310-00068/10)

La formula la il·lustre senyora Ramona Barrufet, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, un dels principals objectius de la conselleria d'Empresa i Ocupació és l'impuls i la revalorització de la formació pro-

fessional i professionalitzadora per tal que aquest bagatge formatiu es considere en la seva justa valoració social i per tal de respondre a unes necessitats laborals i formatives concretes. Coneixem el desplegament d'un seguit de mecanismes, d'estratègies i d'estructuracions per tal de potenciar la formació professional en general, com a garantia d'un veritable ascensor social i envers la formació al llarg de la vida de tots els ciutadans, com a vehicle per a iniciar i per a continuar donant sentit al perfil personal i professional.

L'impuls que des del Departament d'Ensenyament es dona a la formació professional dual en disset centres educatius permet que l'alumnat compagini la formació en l'aula amb l'activitat en una empresa relacionada amb els estudis que segueix. Fa pocs dies el Govern, en coordinació entre la conselleria d'Empresa i Ocupació i la conselleria d'Ensenyament, anunciava un nou impuls a l'ocupació, com a eix prioritari de la legislatura, amb dos acords en formació professional: l'aprovació del III Pla de formació professional per donar resposta a les necessitats actuals del mercat laboral i la memòria de la futura llei de formació professional. Ambdues mesures, emmarcades en el projecte de govern d'avançar cap a un nou model de formació professional que contribueixi a crear ocupació i millori la competitivitat del país, en la línia de les millors experiències de l'entorn europeu, amb els objectius del 2020, per a un creixement intel·ligent, sostenible i integrador, amb el reclam que la formació professional sigui flexible, d'alta qualitat, adaptable a les necessitats del mercat i identifique els sectors.

Conseller, quin és el capteniment del Departament d'Empresa i Ocupació envers el III Pla de formació professional?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada. Efectivament, va ser en la passada sessió de govern de la setmana passada que es van aprovar dues mesures dirigides a donar aquest nou impuls al que és un dels nostres eixos prioritaris de legislatura: la formació professional i avançar cap a la millora de l'ocupabilitat dels nostres treballadors i estudiants.

En aquest sentit, tant el pla, tercer pla, com la memòria de la llei aprovada, que sotmetrà el Govern a aquest Parlament els propers mesos, formen part no només del projecte de govern, del nostre compromís electoral: també de l'acord de legislatura i de la nostra convicció, igual que avui ho impulsa la Unió Europea, que hem de tenir un model de formació professional que impulsi l'ocupabilitat de les persones i, al mateix temps, la competitivitat de les nostres empreses.

Aquest pla, el tercer pla, ha estat consensuat en el si del Consell Català de Formació Professional, del qual formen part agents econòmics i socials, les entitats municipalistes i el mateix Govern de Catalunya. Es caracteritza per la marcada implicació dels sectors productius, l'objectiu de la connexió formació i empresa, per l'extensió de la formació dual, per l'apropament a la realitat sectorial i territorial del teixit productiu per part dels centres de formació professional, i sobretot també pel reconeixement de l'experiència laboral per posar en valor la qualificació de les persones, amb la finalitat d'incrementar el capital humà de les empreses.

A través de la integració dels actuals tres sistemes vigents –formació professional inicial, la formació ocupacional a través del SOC i la contínua amb els agents econòmics i socials–, el pla persegueix quatre grans eixos estratègics: en primer lloc, la planificació i l'adaptació de l'oferta formativa, integrada cada vegada més en les necessitats del mercat de treball de les persones; en segon lloc, l'impuls dels centres de formació professional integrats; en tercer lloc, l'organització d'un mecanisme integrat de reconeixement i acreditació de les competències professionals, i, finalment, l'establiment i el desenvolupament –això serà immediat– d'un sistema integrat d'informació i d'orientació professional. Tot això, com he dit abans, amb la permanent participació d'agents econòmics i socials, dels sectors empresarials, en la definició d'aquesta oferta formativa i en aquesta implementació de nous models de formació professional, en alternança i dual, al llarg de tota la vida laboral, amb coordinació estreta entre el Departament d'Ensenyament i el Departament d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre el sistema de patent única europea i la no-adopció de l'acord per l'Estat.

Pregunta

al Govern sobre el sistema de patent única europea i la no adopció de l'acord per l'Estat (tram. 310-00061/10)

La formula l'ihlustre senyor Roger Torrent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, com bé sap, el passat mes de desembre i després de més de trenta anys de debat intens la Unió Europea va aprovar finalment la figura de la patent única europea. Aquest acord suposa una fita en l'harmonització comunitària, comporta la creació d'un règim únic i comú de patents; d'aquesta manera, les noves patents sol·licitades a l'oficina europea tindran efecte automàtic en els vint-i-cinc estats signants de l'acord.

Actualment, per contra, coexisteixen els diferents règims estatals que regulen aquest àmbit. Els propietaris dels drets d'invenció han d'escollir en quins estats volen fer-ne efectiva la protecció, amb la consegüent

multiplicació de tràmits administratius i de despesa econòmica. Al mateix temps, en cas de litigi els inventors es veuen obligats a defensar els seus drets en cadascun dels tribunals estatals implicats.

Es tracta, doncs, aquesta mesura, d'un important avenç pel que fa a la simplificació i agilització administrativa, alhora que incorpora també una major seguretat jurídica. Al mateix temps, representa una important rebaixa de la despesa econòmica; en concret, actualment la mitjana del cost d'establiment d'una patent és a l'entorn de 36.000 euros, mentre que amb l'entrada en vigor d'aquesta iniciativa aquesta despesa es reduirà fins als cinc mil.

Malgrat això, els investigadors i creadors catalans no podran beneficiar-se de les possibilitats que obre aquesta mesura, ja que l'Estat espanyol no s'ha sumat a l'acord per qüestions estrictament lingüístiques.

Així, doncs, mentre que a la resta de països europeus un inventor podrà registrar automàticament en l'àmbit comunitari la seva creació, això no passarà a Catalunya, a causa, hi insistim, de la negativa del Govern de l'Estat.

Amb tot, volem saber la posició del conseller i d'aquest Govern respecte a aquesta qüestió. I, alhora, l'encoratgem a reclamar a l'Estat un canvi de posicionament i que adopti l'acord aprovat.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. I gràcies, senyor diputat. El cert és que el Govern de Catalunya i la comunitat científica i empresarial del país van aprovar amb satisfacció aquest acord del Parlament Europeu de la creació d'aquest sistema de patent única europea amb l'objectiu de millorar la competitivitat de les empreses del nostre continent. Aquest objectiu volia també, evidentment, reduir els costos per facilitar i en definitiva impulsar una millor competitivitat del nostre teixit empresarial.

El mecanisme per implantar aquest sistema és el d'adopció reforçada, que té caràcter voluntari. Per tant, de la satisfacció inicial vàrem passar, d'alguna manera, a la consternació, quan, com a conseqüència de la decisió de la Unió Europea d'establir aquest sistema basat en els tres idiomes oficials que van decidir –anglès, francès i alemany–, va provocar que el Govern espanyol, també el Govern italià no només s'oposessin a aquesta mesura, sinó que l'apellessin i d'alguna manera la recorreguessin davant del Tribunal de Luxemburg. Aquest recurs ha estat rebutjat, però està provocant que l'Estat no s'hi hagi adherit i que, per tant, tots aquests sobre costos i aquestes ineficiències, doncs, continuïn afectant la nostra recerca, els nostres investigadors i les nostres empreses.

Hem de tenir en compte, a més, que Catalunya té un potent sistema de recerca i tecnologia i, per tant, som

d'alguna manera clarament damnificats. Les empreses a Catalunya cada vegada estan també més enfocades a mercats internacionals i és, per tant, un factor de competitivitat que les nostres empreses es recolzin cada cop més en innovacions basades en coneixement, tecnologia i, per tant, més progrés. Actualment patentar a tota la Unió Europea té un cost en despesa i en temps superior, a vegades, més de deu vegades al que costa avui fer-ho als Estats Units o al Japó. La pèrdua de competitivitat que aquest cost addicional comporta és especialment sagnant en uns moments en què l'agenda política situa la innovació com un element clau de la crisi.

Per tant, ja li dic que, si depengués del Govern de Catalunya o d'aquest Parlament, estic convençut que ja hauríem adoptat i ens hauríem adherit a aquest sistema. Tornarem a demanar formalment al Govern espanyol que s'hi adhereixi d'una manera efectiva; impulsarem, i espero que això sigui divers, diferents iniciatives a les Corts espanyoles perquè això es corregeixi, i intentarem que, davant de la satisfacció només d'alguns, aquella polèmica d'Ortega i d'Unamuno, doncs, no continuï sent vigent a la ciència espanyola: «Que inventen ellos.» Em sembla que el nostre país té clares oportunitats per poder-se adherir a aquest sistema i esperem poder-ho fer en el futur ben immediat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Bé, conseller, aquest «ellos» es constata que som nosaltres, eh?, els catalans, perquè un cop més ens trobem davant d'una situació de greuge. No en va, Catalunya –depèn dels sectors– genera entre un 40 i un 60 per cent del nombre de patents que es fan al conjunt de l'Estat. De fet, en termes absoluts Catalunya es troba per sobre de setze dels vint-i-set estats membres de la Unió. Seran, per tant, els investigadors i les empreses catalanes els principals perjudicats per aquesta situació: perjudici legal, administratiu i econòmic...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració política del paper que tenen les elits econòmiques i empresarials amb relació al procés pel dret a decidir (tram. 317-00037/10)

Iniciem ara les preguntes al president de la Generalitat. La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Bon dia a totes i a tots. Per qüestions prèvies, amb la vènia del president i el permís de la presidenta, farem la nostra intervenció avui en LAPAO, *lengua auto-*

nómica propia del Aragón oriental; espero que ens entengueu.

I la pregunta és amb el rerefons de la cimera del passat dilluns i amb el posicionament que determinats poders i elits econòmiques i mediàtiques..., s'hi estan posicionant.

Context: unes empreses que han guanyat 10.000 milions d'euros l'any passat; uns grups de comunicació que han rebut 14,5 milions d'euros, com el Grup Godó; unes patronals que han rebut 32 milions d'euros de subvenció, i algunes entitats com «la Caixa», que són prestadors de la Generalitat. Pretext: alguns esmorzars al Via Veneto i la trobada de Fainé i el comte de Godó el passat 16 d'abril amb Mariano Rajoy.

Atès que vostès i la seva formació tenen bones relacions i connexions permanents amb aquest tipus d'elits, ens agradaria saber com copsa els seus plantejaments polítics, i és una opinió política: quina valoració política li mereixen i quin paper creu que estan desenvolupant en el procés democràtic cap al dret a decidir.

Gràcies, president.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, he aconseguit entendre-li-ho tot; vol dir que devem parlar més o menys el mateix idioma, encara que ara alguns li diguin d'una altra manera.

No sé si li correspon al president de la Generalitat valorar opinions personals. Jo entenc que no. A mi d'opinions personals me n'arriben de tot tipus, d'aquestes persones que vostè diu i de moltíssimes altres, d'això que se'n diuen «les elits» i de gent que no estan a les elits, de tot tipus de persones, i em sembla que no és la meva funció venir aquí, al Parlament, a explicar aquest tipus de converses privades. Però estic seguríssim que si vostè truca a aquestes persones també l'atendran i coneixerà directament la seva opinió.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Ja ho intentarem, de trucar, a veure si despenen el telèfon. En tot cas, pensàvem que era important saber la seva opinió, opinió purament política, sobre una altra opinió política legítima que tenen aquestes elits.

En tot cas, al respecte, permeti'ns compartir tres reflexions històriques per aprofundir sobre el paper de les elits que aquest grup pensa que estan jugant a l'hora de torpedinar el procés, amb tres cites històriques i historicistes.

La primera, les eloqüents paraules de Salvador Seguí pronunciades el 1919 a l'Ateneu de Madrid davant els seus companys anarcosindicalistes de la CNT: «Estigueu segurs, amics madrilenys que m'escolteu, que si algun dia es parla seriosament d'independitzar Catalunya de l'Estat espanyol els primers i potser els únics que s'oposarien a la llibertat nacional de Catalunya serien els capitalistes de la Lliga Regionalista i de Foment del Treball.»

La segona, una paràbola històrica, la d'«Els burgesos de Calais», que l'escultor Rodin va universalitzar; com vostè sap, el setge material i moral que vivia la ciutat francesa es va alliberar quan sis burgesos es van lliurar voluntàriament a Anglaterra. No sabem si la nostra burgesia treballa per posar el cap per la llibertat política d'aquest poble o hi treballa en contra.

O, finalment, per dir-ho en termes de *Victus*, de Sánchez Piñol, vostè creu que la nostra burgesia té *dese*, que s'hi està posant pel procés o que s'hi posen més aviat en contra? Les classes populars hi han posat de la seva part 555 consultes, 1 milió i mig de persones al carrer, tres vagues generals, i la qüestió és què faran ells.

La presidenta

Senyor diputat...

David Fernández i Ramos

I ens agradaria saber la seva opinió.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, jo li donaré una opinió general sobre això que vostè esmenta, però la meua opinió sobretot està centrada, senyor Fernández, en el fet que, en el procés en què estem, que és un procés del conjunt del país, el que hem de procurar és que totes aquelles persones que puguin pujar en aquest tren hi pugin. Pot ser que algunes vagin en els vagons de davant de tot, d'altres en els vagons intermedis i d'altres en els vagons de cua, pot ser. I pot ser que tothom que estigui disposat a pujar en aquest tren no tingui la mateixa intensitat i potser fins i tot alguns no tenguin la mateixa estació d'arribada. Però l'important és la direcció del tren. I, segons com formulem les coses, l'única cosa que farem és que persones que podrien pujar en aquest tren, encara que sigui en els vagons de darrere per seguir la direcció, segons com plantejem les coses, no pujaran al tren.

I la pregunta és: per arribar a aconseguir que aquest país es pugui pronunciar democràticament en una consulta, que molts defensem, és important que hi hagi moltes persones en aquest tren o que n'hi hagi menys? És important que n'hi hagi moltes. És absolu-

tament decidíu que aquestes moltes estiguin totes en el primer vagó, el de l'avançada? No ho aconseguirem.

Per tant, l'objectiu del president de la Generalitat, com vostè comprendrà..., cadascú pot tenir la seva opinió, però el meu objectiu i el meu compromís i el meu capteniment és que en aquest tren hi hagi el màxim de gent possible. I jo no jutjaré la gent en funció de les seves adscripcions individuals; no els jutjaré en aquest sentit, això ja ho faran d'altres. Jo crec que, com a president del país, el que he de fer és procurar que en aquest tren, hi insisteixo, hi hagi el màxim de catalans i de catalanes possible.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la celebració d'un ple monogràfic sobre l'atur (tram. 317-00036/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, m'agradaria saber si el president de la Generalitat estaria a favor de celebrar, com ha proposat el Grup de Ciutadans juntament amb el PSC, un ple monogràfic sobre el primer problema dels catalans, que és l'atur i la creació d'empreses i la creació de llocs de treball. Perquè vostè parla de trens, però a tothom a Catalunya, a tothom, o els afecta, o a la seva família, o a qualsevol al seu voltant..., el primer problema que hi ha avui es diu «atur» i la xacra de Catalunya i del conjunt d'Espanya és l'atur, no Ítaca.

I, per tant, li prego, senyor president, que es preocupi de la prioritat dels catalans, que és l'atur, la creació d'empreses i la sortida de la crisi econòmica.

I li prego: vostè, senyor president, que ha d'encapçalar un govern, està a favor de celebrar un ple monogràfic del primer problema dels catalans en aquesta cambra, o, com el seu grup parlamentari i Esquerra, està a favor de vetar-ho, com van fer en l'última Junta de Portaveus?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, vostè coneix que ens hàgim negat a celebrar plens monogràfics sobre coses que s'acordin de manera majoritària en aquest Parlament? El Govern farà el que decideixi el Parlament. Vostès, doncs, decideixen. (*Remor de veus.*) Perdoni, vostè em pregunta com a president de la Generalitat. Si té interès a saber què farà Convergència i Unió, li ho pregunta al president de Con-

vergència i Unió, que té moltes ocasions de fer-ho. El Govern assistirà a tots els plens monogràfics que decideixi aquesta cambra.

I si vostè em fa alguna pregunta concreta sobre el tema de l'economia i l'atur, aprofiti ara, que ara té temps; no cal que s'esperï al Ple monogràfic, faci-ho ara, no desaprofiteu aquest temps preciós que té, perquè jo amb molt de gust li contestaré avui, ara, precisament ara.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyor Mas, per parlar d'altres opinions..., vostè és president i opina del que li dona la gana, amb tots els respectes. Ara, per parlar, vostè, president de Convergència i Unió..., si Convergència i Unió vol un ple monogràfic, vostè em diu que parli amb el Grup de Convergència? Una mica de respecte, que hi han més de 900.000 aturats a Catalunya, senyor Mas; han tancat vint mil empreses des que vostè governa. I vostè respon aquí, en un ple, i diu que ho preguntí al Grup de Convergència. Ja n'hi ha prou de prendre el pèl a la gent. Vostè només sap fer cimeres per dividir els catalans; no sap fer cimeres per unir els catalans. Vostè no ha triomfat ni en una sola cimera per unir els catalans, només sap dividir, i dividir, i confrontar, i fer-se la víctima. (*Remor de veus.*) Ja n'hi ha prou, senyor president. Convoqui cimeres per unir els catalans.

Ciutadans li va proposar un pacte contra la corrupció. Vostè no va voler un pacte contra la corrupció; vostè es va fer una foto amb una sèrie de persones que han de controlar la corrupció, però no ha volgut un pacte contra la corrupció. Sap quin és el segon problema dels catalans? La corrupció. Vostè ni vol parlar de l'atur, ni vol parlar de la corrupció, ni vol parlar d'economia. Només té un objectiu: descarrilar aquest tren, que vostè diu. Perquè vostè va sense frens, com a la pel·lícula aquella de *Speed* –no sé si l'ha vista vostè–, que van sense frens, a tota velocitat, i vol pujar tothom al tren..., regalant bitllets i hi ha molta que ni ensu- mem..., ni regalats, pugem al tren.

Senyor Mas: governi Catalunya o plegui –governi Catalunya o plegui. Vostè no està aquí per portar cap tren enlloc, està per governar una autonomia que té més de 900.000 aturats, en què han tancat vint mil empreses des que vostè governa. Senyor Mas, governi Catalunya o marxi. (*Remor de veus.*) És que no podem tenir un govern que no governa, no podem tenir un govern que no presenta pressupostos, no podem tenir un govern que no reforma el Servei d'Ocupació de Catalunya amb gairebé 1 milió d'aturats. Senyor Mas, vostè és el principal llast per a l'economia i per a la situació política a Catalunya.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, estic realment sorprès de la quantitat d'arguments que vostè ha posat sobre la taula. (*Rialles.*) Ni un sol argument i mil desqualificacions en dos minuts. Miri que podia haver aprofitat el temps per parlar de l'atur, d'alguna idea que vostè pogués tenir. Miri que podíem haver aprofitat el temps perquè jo li expliqués coses que s'estan fent precisament per disminuir l'atur. Concretament, al mes d'abril, Catalunya ha estat un dels territoris de tot l'Estat espanyol on més ha disminuït l'atur, afortunadament. Tant de bo aquesta tendència es pogués mantenir els propers mesos. Podia haver aprofitat tot això, però resulta que, en lloc d'aprofitar per això que diu que li preocupa, ha parlat del que realment li deu preocupar, que és desqualificar els altres, que és la norma de la casa; la seva norma, la del seu grup i la de vostè en particular és exactament aquesta.

Aleshores, vostè em diu: «Parlem de...», i aleshores ja m'hi fica la corrupció. M'ha començat parlant de l'atur, ha acabat parlant de la corrupció, *totum revolutum*. I resulta que en el tema de lluitar contra les irregularitats i de millorar el nostre sistema de transparència i d'accés a la informació, aquest Parlament hi està treballant. O no hi està treballant? Doncs, escolti'm, si hi està treballant, a què vénen aquests discursos? S'hi està treballant i s'hi està treballant seriosament. I tothom hi està fent les seves aportacions.

I vostè aleshores a mi em nega, com a president del país, que jo intenti fer també aportacions en aquest debat, que és el que vaig intentar? Vostè em pot criticar si les aportacions que jo vaig fer són correctes o no són correctes, si haver escoltat determinades institucions que es dediquen precisament a controlar l'acció pública és correcte o no és correcte; tot això ho pot criticar. Però el que no pot dir és que jo no puc fer trobades amb institucions significatives d'aquest país per intentar enriquir aquest debat i per aportar aquesta informació en el Parlament de Catalunya, perquè després vostès i tots nosaltres, com a diputats i diputades, puguem fer la millor feina possible, que és el que espera la gent de nosaltres.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'estratègia per a superar les polítiques d'austeritat i l'aplicació de les propostes presentades a l'inici de la legislatura (tram. 317-00040/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Ara el senyor Rivera li deia: «Vostè és el problema per sortir de la crisi.» Vostè ho va dir del senyor Montilla, el senyor Rajoy ho va dir del

senyor Zapatero, i la realitat és que portem tres anys d'austeritat i això no tira. Jo li vull preguntar quina és l'estratègia que defineix el seu Govern per superar la política d'austeritat –jo crec, d'«austericidi»– que avui afecta Catalunya, igual que el sud d'Europa.

I dos: les bones propostes que vostè va plantejar a l'inici de legislatura –impost de successions, reforma de la Llei d'estabilitat pressupostària, fer de l'ICF banca pública, política d'ingressos nova–, fos per debilitat o per convicció, sigui com sigui, una bona notícia..., quan ho pensa aplicar?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, vostè coneix la nostra posició quant al tema de les polítiques d'austeritat. Nosaltres varem dir des del principi que no ens podem endeutar il·limitadament, la situació de Catalunya i de la Generalitat era una situació tremendament delicada quan nosaltres varem arribar al Govern –no hi entraré–, vostès saben quina ha estat la nostra actitud en aquest sentit. Però també saben perfectament que vam dir que tot això tenia uns límits. I si encara avui en aquesta cambra no s'està debatent el pressupost d'aquest any 2013 és perquè entenem que amb els límits que s'han fixat ara no es pot fer un pressupost de la Generalitat, a Catalunya, que pugui mantenir l'esquema fonamental de l'estat del benestar.

I, per tant, crec que en aquest sentit podem entendre'ns des del punt de vista de fer entendre que en aquestes condicions nosaltres no podem desmuntar un estat del benestar que a Catalunya hem construït entre tots durant una pila d'anys. I em sembla que aquest ha de ser l'objectiu comú i la posició comuna, que, en la mesura que aconseguim sumar-hi tots, tindrem més força i se'ns farà més cas.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Miri, li pregunto quan presenta la política d'ingressos: quan? Contesti'm. Perquè va estar dos anys sense aplicar-la, s'hi va comprometre i no l'aplica. I això va més enllà del pressupost.

I segona, li demano que presenti el pressupost que el país necessita, no en funció d'objectius de dèficit arbitraris i inútils, sinó en funció dels 902.300 aturats i aturades que hi ha al país: el pressupost que el país *necessita*. Perquè aquest és el primer instrument, el primer de tots, per plantar cara a aquesta política d'austeritat, a aquesta eutanàsia «austericida» que no ens duu enlloc, i forçar el canvi.

Miri, president, jo no li dic que el camí sigui fàcil; no ho és pas. Som conscients de les nostres debilitats, però també hem de saber les nostres fortaleces. Ni l'Estat pot deixar caure Catalunya ni Europa pot deixar caure Espanya; aquesta és la realitat. I a la vegada sabem de les certeses del camí que ens proposa. El camí que ens proposa és: o una retallada de 2.000 o de 3.000 milions, o un pressupost real, el que s'està aplicant, que són més de 4.000 milions d'euros, 500 milions en educació, que afecta els mitjans públics de comunicació, que afecta la salut, que afecta els drets bàsics, i que el país està caient. Ja sabem on ens porta la resposta de sempre: a l'espiral d'empobriment, engruny, el següent i l'altre, a l'espiral d'empobriment on estan altres –Grècia, Portugal i tants altres.

Decidir, president, des del nostre punt de vista, és recuperar el sentit de la democràcia. I recuperar el sentit de la democràcia és poder canviar polítiques, no només canviar governs. I és hipòcrita parlar del dret a decidir i el principal instrument per decidir, que és el pressupost, per forçar les coses, per canviar la política d'austeritat, vostès no el toquen.

Per això li demano que el que canviï és aquestes polítiques d'austeritat, presenti el pressupost que el país necessita, forcem les coses, intentem canviar l'«austericidi», i ens tindrà al costat. Faci el de sempre, i ens tindrà al front.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, si vostè, doncs, fos una mica més objectiu en els seus plantejaments, ja hauria dit, quan parlés de la política d'ingressos, que aquest Govern, amb els suports que té a nivell parlamentari, va decidir, a finals de l'any passat, just pocs dies després de prendre possessió, de variar l'impost de patrimoni, perquè es pagui més patrimoni en aquest país. Fins al punt que aquest Govern, amb els suports parlamentaris que té, s'ha convertit en el Govern del conjunt de l'Estat espanyol que té una política fiscal més exigent des del punt de vista de l'impost de patrimoni. O no?

Ara, d'això, vostè se n'ha oblidat. Perquè, és clar, dir això seria potser massa objectiu, potser seria massa veritat, i no serviria l'objectiu de la seva pregunta, que és veure com es pot posar en dificultats el Govern, que prou en té. Perquè, fixi's, aquest Govern, de dificultats, en té les que vostè vulgui; entre d'altres –entre d'altres–, això que vostè mateix apuntava, no? Vostè ens diu: «Porti el pressupost que el país necessita.» Senyor Herrera: no podem, perquè el pressupost que el país necessita en aquest moment no es pot fer, perquè no hi ha diners ni accés al crèdit. El pressupost que aquest país necessita, aquest Govern no el pot fer.

Però deixi'm dir-li una cosa: tampoc el pot fer vostè, si no és que vostè no fa una cosa, que és fer un pressupost que sigui paper mullat o en què tot sigui trampa. I aquí, senyor Herrera, ni en el paper mullat ni en la trampa, no ens hi trobarà.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a crear ocupació i fer sortir Catalunya de la crisi (tram. 317-00041/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, després de la cimera ahir pel dret a decidir, per la independència o per la secessió –el que a vostè li agradi més, perquè és parlar clar i català–, té vostè alguna mesura prevista, immediata, per crear ocupació i per treure Catalunya de la crisi? O seguirem en l'espiral de més cimeres i de més dret a decidir, que és el que vostè només sap fer darrerament?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Doncs, miri, entre d'altres, les nostres mesures són aprofitar allò que en aquest moment pot ajudar que Catalunya superi aquesta crisi, que és la nostra acció exterior; per exemple, entre altres coses, captar inversió estrangera. I resulta que l'any passat, aquest Govern, a través dels seus instruments públics, va captar pràcticament un projecte d'inversió cada setmana, malgrat algunes traves que ens posen alguns altres perquè no fem això.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

President, aquestes traves petites no seria Espanya, veritat? Perquè vostè, quan ho deixa tot en silenci, segur que en tenen algun culpable, que sempre busquen el mateix.

Miri, senyor president, Catalunya està vivint la pitjor crisi de la nostra història. Vostè es va presentar aquí dient que era el Govern dels millors i que superaria el Govern tripartit, i està vostè fent bons el president

Montilla i el Govern tripartit, dissortadament, molt a pesar, fins i tot, dels seus propis votants. Perquè el mateix president Montilla almenys liderava i presentava pressupostos en aquesta cambra. Vostè ni lidera ni presenta pressupostos en aquesta cambra. (*Remor de veus.*) Vostè està en mans d'Esquerra, permanentment, amb el país aturat. Ja sé que...

La presidenta

Un moment –un moment. Silenci, si us plau.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Ja sé que no els agrada sentir les veritats, però aquestes són, i amb el màxim dels respectes. (*Remor de veus.*) Sí, sí, aquí no tenim pressupost i Catalunya està paralitzada.

Contestava el conseller que no podia fer el pla d'equipaments de la presó Model. Sap per què? Perquè, malgrat que vostè prorrogui els pressupostos, només pot prorrogar la despesa corrent. Però resulta que el Pla d'inversions de Catalunya està aturat, perquè tenim uns pressupostos prorrogats. L'any passat van ser 1.900 milions de Pla d'inversions; aquest any no es pot fer re, ni aquest pla que diu el senyor Gordó de la presó Model, perquè està el pressupost prorrogat.

Miri, senyor president, Catalunya està patint un atur de més 900.000 aturats, un 20 per cent de pobresa, les exportacions d'enguany les tenim en un 5,96 per cent, cosa que vostè no ha explicat, que han caigut a la meitat de l'any anterior, que estaven en un 13,5 per cent o en un 17,9 per cent. Quan hi han comunitats autònomes que ja es poden finançar, vostè no es pot ni finançar. Això sí, vostè només es preocupa del dret a decidir i de les cimeres del dret a decidir, amb la complicitat irresponsable del Partit Socialista de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Però li dic una cosa, senyor president: a vostè no li interessa el dret a decidir, vostè vol el dret a decidir com a instrument cap a la independència, amb l'apologia de TV3, per adoctrinar els catalans, com els programes d'*Adéu, Espanya?* o *Hola, Europa!* I vostè em sortirà criticant Telemadrid, cosa que és absolutament inadmissible i que aquest partit no ho acceptarà i vam fer-ne crítica. Però el que no podem permetre és que vostè vulgui fer adoctrinament per portar els catalans a la independència. Vostè ara ha deixat els vaixells, ha agafat el tren, i diu que al tren tot han de ser vagons diferents per anar a Catalunya. I la resta de catalans que no pugin a aquest tren? Què farem? Dividirem Catalunya en dos, perquè a vostè no li agraden? Què farem amb aquest tren? Aquest tren, ja li ho dic jo, senyor president, es quedarà a cotxeres...

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...i es quedarà en via morta...

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...perquè Catalunya no vol la independència, Catalunya vol treball... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. No, quan em referia a les traves que ens posen alguns, no em referia en aquest cas al Govern espanyol, em referia al seu grup. (*Rialles.*) Em referia al seu grup, que constantment està obstaculitzant els instruments de l'acció exterior de Catalunya, que són, resulta, els més eficaços de tot l'Estat espanyol, perquè resulta que l'economia catalana és la més internacionalitzada del conjunt de l'Estat espanyol. Potser a vostès això els pesa; però com que contínuament estan criticant aquesta acció exterior, que si «vostès destinen diners a això, tal», etcètera, resulta que en aquest sentit Catalunya, també una mica per contribució, deu ser, del seu Govern, doncs té uns èxits considerables, que després sumen per al conjunt de l'Estat espanyol, cosa que, evidentment, no es té mai en compte, suposo, en la valoració general.

Dit això, observo amb autèntica sorpresa –aquest cop sí, fins i tot més que la del senyor Rivera– com vostè té nostàlgia del tripartit. Realment –realment–, que el Partit Popular i la seva presidenta arribin a manifestar públicament que tenen nostàlgia del tripartit, com vostè ha dit avui (*remor de veus*), doncs..., em sembla molt bé. Veig que en això vostè ha tingut un canvi d'opinió radical, absolut, però bé, com que rectificar és de savis, doncs, vostè mateixa, amb la seva opinió actual.

I, finalment, una última valoració. Vostè diu: «I els que no vulguin pujar al tren?» Senyora Sánchez-Camacho, el tren aquest és un tren que porta un lema, que és «poder votar». Qui, en aquest país, vol quedar al marge de poder votar? Aquest tren no és un tren que diu necessàriament «independència». N'hi haurà alguns que pujaran al tren que volen això, i és tan legítim com els que no la volen. Però aquest tren el que diu és: «Volem i hem de poder votar.» I si vostès en aquest tren no hi fossin seria una llàstima. Estic segur que fins i tot en aquest tren vostès hi poden tenir un lloc, si volen i deixen de ficar *maraña*.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la presentació dels pressupostos, el nou model de finançament i el pagament al tercer sector i als ajuntaments (tram. 317-00039/10)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Sembla que finalment hi ha unanimitat, perquè tothom creu, igual que nosaltres fa temps que ho diem, que el president Montilla va ser un gran president per a aquest país. (*Remor de veus i rialles.*) Però, mirin, és dia 8 de maig. Gairebé fa sis mesos de les eleccions que vostè va convocar... (*Persisteix la remor de veus. Pausa.*) Fa gairebé sis mesos de les eleccions que vostè va convocar de manera absolutament innecessària. Fa mesos viatjàvem en vaixell, ara sembla que viatgem en tren, però la veritat és que Catalunya és un país que necessita un govern.

I, per tant, una vegada més li he de repetir que encara no tenim uns pressupostos; no hi ha un nou model de finançament, encara; no paga a les entitats del tercer sector, el seu govern, senyor president; no paga als ajuntaments, que fan una tasca social de primer ordre en benefici dels ciutadans i les ciutadanes que ho passen molt malament.

I no em torni a dir com sempre que la culpa és dels qui hi havia abans o que la culpa és dels de fora. Digui què pensa fer, senyor president, en les properes setmanes i en els propers mesos.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, el que pensem fer és governar seriosament, com ho intentem fer, buscar els màxims acords possibles en tots els temes i intentar sortir de la situació més delicada que s'ha trobat aquest país durant les darreres dècades. I si en aquest context hi hagués ajuda, doncs molt millor.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Senyor president, jo entenc que vostè té molts problemes, que té molts problemes de relació amb un govern a Madrid del Partit Popular, que és el partit que va recollir signatures en contra de Catalunya. (*Remor de veus.*) Però la veritat és que aquest Parlament està paralitzat, i està paralitzat perquè el Govern també està paralitzat i no porta actuacions a aquesta cambra parlamentària.

Perquè vostè només té un camí, que és el camí de la independència. No li ho crítico. És legítim. Nosaltres també volem millorar les relacions de Catalunya amb la resta d'Espanya. Volem un estat federal en què Catalunya se senti més còmoda, pugui conviure amb la resta dels pobles d'Espanya. I això contrasta, evidentment, amb els partits que demanen l'immobilisme, que demanen que la situació que avui vivim continuï en el futur. Nosaltres, evidentment, no estem d'acord amb això.

Però, miri, la seva Catalunya no és la Catalunya real. Hi ha moltes persones que demanen actuacions de govern, actuacions urgents. Demà no serem ni independents ni serem un estat federal. Demà hi hauran molts problemes. No es pot dir a la gent que el 2014 serem independents i que amb això se solucionarà tot. He tingut moltes reunions, amb rebosts solidaris, he tingut reunions amb entitats socials, amb comerciants, etcètera. Ningú m'ha parlat d'independència. Tothom m'ha parlat del fet que tenen problemes greus i urgents que volen que avui es solucionin. Els 900.000 aturats, senyor president, són una veu que necessita solucions avui; les 113.000 famílies que no tenen cap ingrés necessiten solucions avui.

Per tant, senyor Mas, governi, doni solucions. Per a les solucions ens tindrà al costat. Per als discursos, per a la demagògia...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Navarro i Morera

....per a les cortines de fum, no.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, una pregunta, per curiositat, encara que no em correspon a mi fer preguntes: amb totes aquestes persones que vostè s'ha reunit, algú li ha parlat de l'estat federal? (*Rialles.*) No. I una altra pregunta, per curiositat: algú li ha preguntat per la reforma de la Constitució? Tampoc. Doncs no és sorprenent que no li preguntin pel dret a decidir. Ara, suposo que quan vostès diuen que s'ha de reformar la Constitució, i en fan una gran bandera, suposo que ho deuen lligar al fet que això pot significar una sèrie de canvis positius que després poden ajudar perquè tot vagi millor. Suposo. Perquè no es deuen instal·lar en un debat purament teòric, vostès, o purament estètic, per la reforma de la Constitució. Doncs el mateix que vostès diuen en aquest sentit n'hi ha d'altres que ho diem en un altre. I vostès també hi són, entre aquests altres, perquè a aquesta cimera d'aquesta setmana vostès van venir. Vostès eren allà, a favor

d'aquest dret a decidir, formulat a la seva manera, que nosaltres respectem i entenem. Però vostès hi eren.

Per tant, no és que perdem el temps. Simplement intentem trobar un camí de futur per a aquest país després d'haver-ne intentat molts d'altres. I vostès en són més conscients gairebé que ningú, perquè molts d'aquests altres camins els hem intentat junts. O no? O això s'ho inventa ara el president de la Generalitat perquè toca dir això? Trenta anys, fa que intentem aquests camins. I si no han sortit, doncs escolti'm, deu ser per alguna cosa; que potser no és tot culpa nostra, potser no és tot culpa de l'acció que s'ha fet des de Catalunya, no?

Aleshores, dit això, vostè diu: «El Govern està paràlitzat.» El Govern, senyor Navarro, no està paràlitzat. No ho està. El que passa és que vostès interpreten que el fet de no portar pressupostos aquí és la paràlisi del Govern. I és exactament al revés. És la decisió del Govern, completament proactiva, de dir: «Per aquests dèficits que se'ns volen imposar, no hi passarem.» I si cal la confrontació en aquest sentit, hi haurà confrontació. Això no és paràlisi, senyor Navarro. Això és coratge polític.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la publicació de les balances fiscals (tram. 317-00038/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Senyora presidenta, senyor president, després de moltes de les intervencions que hem sentit aquest matí em sento obligat a fer un enunciat previ a la meua pregunta.

Atès que és evident que és el Govern espanyol qui decideix quina part dels impostos que paguen els ciutadans, els municipis, les empreses, els autònoms, els botiguers de Catalunya retorna a les administracions catalanes; atès que és evident que en aquest retorn hi han elements d'injustícia estructural que vénen de molt lluny, però que també s'hi afegeixen elements d'injustícia i d'arbitrarietat sobrevinguda, com per exemple els incompliments per part del Govern espanyol en àmbits com la Llei de la dependència, les beques del Ministeri d'Ensenyament, que ha hagut d'assumir el Govern de Catalunya; atès també que a alguns d'aquests elements arbitraris i injustos d'incompliments manifestos per part del Govern espanyol a l'hora de pagar allò que deu a les administracions públiques catalanes s'hi afegeixen també incompliments, per exemple, en l'àmbit de sentències del Tri-

bunal Constitucional, com per exemple les polítiques actives d'ocupació; atès també que el Govern espanyol és qui fixa el sostre de dèficit, un sostre de dèficit a través del qual ens obliga a pagar interessos per allò que el mateix Govern espanyol ens deu, en una perversió suprema en la qual nosaltres paguem interessos per allò que ells ens deuen a nosaltres; demostrat, per tant, després de totes aquestes consideracions prèvies, que tota la disponibilitat pressupostària de la Generalitat de Catalunya la decideix el Govern espanyol per totes aquestes vies, i tenint en compte que la més important d'aquestes disponibilitats pressupostàries, la part més important, és precisament la part dels impostos que el Govern espanyol ens retorna després d'haver-los cobrat als nostres conciutadans, em sembla que és especialment important i rellevant que els ciutadans de Catalunya coneguïn quines són les balances fiscals de l'any passat, o dels anys anteriors.

I, per tant, demanem al Govern quines previsions té a l'hora de publicar, de fer públiques, aquestes balances fiscals, que són tan importants perquè els nostres conciutadans entenguin les profundes limitacions amb les quals ens trobem per defensar el nostre estat del benestar i el nostre creixement econòmic futur.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé; gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, en efecte, vostè sap perfectament que tenim una normativa aprovada en aquest Parlament que obliga a presentar balances fiscals en termes anuals, i a més a més lligades concretament a l'elaboració i presentació en el seu moment dels pressupostos.

Això es va fer així l'any passat; es van donar a conèixer les xifres del nostre dèficit fiscal amb la resta de l'Estat espanyol corresponents a l'any 2009; sempre hi han dos anys de retard, en aquests càlculs. Deuen recordar que l'any 2009, en plena crisi, va ser l'any en què més va pujar l'atur; de llarg, de molt llarg. Després ha anat pujant, però molt menys que no pas el 2009. Va ser l'any del gran salt de l'atur, i un any d'un impacte molt dur, molt sever, de la crisi econòmica, no? Doncs bé, aquell any el dèficit fiscal de Catalunya era més o menys el mateix que la mitjana dels darrers vint-i-cinc o trenta. Per tant, un 8 per cent, aproximadament, de la nostra creació de riquesa anual.

Què passarà el 2010, que seran les dades que coneixem d'aquí a poques setmanes, que és el que suposo que vostè reclama? Doncs no ho sé, jo no tinc les dades, però em temo molt que no variaran gaire d'això, encara que seguim, l'any 2010 també, en una situació de recessió econòmica important.

La presidenta

Honorable senyor Junqueras?

Oriol Junqueras i Vies

Atès que de tots els increments d'impostos determinats pel Govern del Partit Popular, en tots i cada un dels impostos possibles, no se'n deriva cap ingrés afegit a les arques de les administracions públiques catalanes, és especialment rellevant, també, que tota aquesta informació sobre les balances fiscals, no només de l'any 2009, de l'any 2010, etcètera, sinó les conseqüències de l'any passat, siguin conegudes i siguin transmeses per tots els membres del Govern...

La presidenta

Senyor...

Oriol Junqueras i Vies

...al conjunt de la nostra societat.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Aquest és el propòsit que tenim. Ho farem exactament així. Jo no sé quants dies o setmanes trigarà el Departament d'Economia a tenir aquesta informació disponible. Sé, perquè n'hem parlat en algunes sessions de govern d'aquestes darreres setmanes, que s'hi ha treballat a fons, i per tant espero que en relativament poc temps a partir d'ara tinguem coneixement d'aquestes dades.

La meua intuïció –només és una intuïció, sense coneixement encara de les dades– és que ens mourem més o menys en aquestes mitjanes d'aquests darrers anys. I fixin-se en una cosa que és molt alligadora, no? En moments d'expansió econòmica i en moments de crisi econòmica, el dèficit que Catalunya té respecte a l'Estat espanyol és més o menys el mateix gairebé sempre. Per tant, és evident que aquí tenim un problema estructural. I hi afegeixo un altre argument: en els moments d'expansió, mai hem tingut els instruments i els recursos per aprofitar bé aquella expansió, i en els moments durs, com ara, no tenim ni els recursos ni els instruments per poder sortir del pou. Per tant, és igual si estem en una situació o una altra, des d'aquest punt de vista. Mai tenim la capacitat d'aprofitar els bons moments o sortir dels mals moments en què es troba el país. La raó és ben evident, i en aquest sentit és ben evident que la informació és quelcom que ha de ser conegut per part de tota la població.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les exportacions catalanes i el foment de les inversions estrangeres a Catalunya (tram. 317-00042/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, justament pel que acaba de dir, està clar que el debat del dret a decidir respecte del debat de com aixequem econòmicament el país i enfortim i preservem l'estat del benestar van absolutament entrelligats.

Tothom, en una mesura o altra, ha arribat a la conclusió que els instruments que tenim són insuficients. Són descaradament insuficients i injustos en el camp del finançament, són clarament insuficients en el camp de la decisió i execució d'inversions estratègiques i són alarmantment insuficients per donar resposta a les necessitats socials que pateix la gent d'aquest país.

Quan un veu que l'Estat et deu el doble del que t'has vist obligat a retallar aquests dos darrers anys; quan un veu que l'Estat fa prop de trenta anys que del que generem els catalans i les catalanes cada dia de mitjana es queda el que seria equivalent a multiplicar per set el que cada dia de mitjana hem hagut de retallar; quan un veu que no hi ha cap inversió estratègica per a Catalunya que surti a iniciativa pròpia de l'Estat, sinó que les poques que es fan és a base d'anys i panys d'insistència des de Catalunya; quan un veu que en els darrers set anys ha disminuït en un 97 per cent l'aportació de l'Estat dels diners destinats a Catalunya per a polítiques socials; quan un assisteix constantment a episodis tan greus com el finançament de la Llei de la dependència; quan constates tot això, està clar que per sortir d'aquest ofec econòmic i ofec social cal canviar les coses i la relació d'arrel.

I per canviar les coses d'arrel cal prendre grans decisions. I en democràcia les grans decisions qui les valida, qui les legitima, és la gent mitjançant el seu vot. I d'això se'n diu «democràcia».

Ara bé, hi ha un mentrestant que cal gestionar, i cal actuar decididament en tot allò que està al nostre abast per aixecar econòmicament el nostre país, i per tant per aconseguir feina per a la gent.

Vostè va dir, president, que des del punt de vista econòmic calia treballar, entre d'altres, en dues direccions estratègiques molt clares: ajudar tant com sigui possible les exportacions i ajudar perquè hi haguessin inversions estrangeres a Catalunya, és a dir que les empreses catalanes puguin sortir al món i que les grans empreses del món es fixin i confiïn en Catalunya.

És per tot això, president, que li preguntem, i avui ja hi ha fet algunes referències, quina valoració fa el seu Govern del resultat amb relació a aquests dos grans objectius de sortir al món i que les grans empreses del món vinguin a Catalunya, tot i seguir estant immersos en el procés del nostre dret a decidir.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, en la línia de la pregunta que vostè formula, doncs, el país s'està espavilant, Catalunya s'està espavilant. S'està espavilant, i s'està espavilant bé. Abans la senyora Sánchez-Camacho ha fet una valoració no massa positiva de l'evolució de les exportacions catalanes, però no sé per què es fa així, perquè els donaré algunes dades que són exactament –exactament– en contra d'aquesta percepció que es vol crear, no?

L'any 2012, l'últim any sencer i l'últim any conegut, l'exportació catalana va batre els seus rècords històrics: mai Catalunya havia exportat tant com l'any 2012, mai. Però no només això, sinó que l'exportació catalana el 2012 va ser un 16 per cent superior de quan no hi havia crisi econòmica, cinc anys enrere. La prova del nou que aquest país s'està espavilant i molt seriosament.

Però a més a més resulta que l'exportació catalana pesa més d'una quarta part, concretament el 26,2 per cent, de tota l'exportació espanyola. Saben qui ve després de nosaltres? Madrid, amb menys del 12 per cent, i Andalusia, amb una mica més de l'11 per cent.

Per tant, l'economia catalana és de molt llarg l'economia de l'Estat espanyol que té una capacitat d'internacionalització més gran. I això és mèrit de molta gent: els primers, tota aquesta gent que cada dia estan, doncs, treballant perquè les seves empreses es puguin internacionalitzar i s'estan barallant a tot arreu en condicions moltes vegades molt difícils per ser competitius i per ser atractius en els mercats internacionals.

Des del punt de vista de la inversió, que vostè també ho preguntava, mirin, segons el grup del *Financial Times*, Catalunya, des d'un punt de vista territorial, va ser l'any 2012 la regió continental europea, al marge del Regne Unit i d'Irlanda, que va ser més atractiva des del punt de vista de la captació d'inversió industrial; de totes les regions d'Europa, segons el *Financial Times*, la primera en captació d'inversió l'any 2012, Catalunya. Algunes angleses van passar per davant, però de l'Europa continental, segons ells, no ho diu el Govern de Catalunya, va ser d'aquesta manera.

Per tant, la pregunta és: el camí que està seguint Catalunya és un impediment per ser atractius perquè la gent inverteixi aquí? I la resposta és que no: la gent confia en aquest país, en la seva gent i en el seu futur.

La presidenta

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat dels diputats.

Situació

de compatibilitat de diputats (tram. 234-00012/10, 234-00013/10 i 234-00014/10)

El secretari primer, l'il·lustre senyor Miquel Iceta, donarà lectura del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat dels diputats Joan Morell, Benet Maimí i Roger Montañola, que ha estat publicat en el dossier del Ple.

El secretari primer

Gràcies, presidenta. «La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 30 d'abril de 2013, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les dades declarades pels diputats Joan Morell i Comas, Benet Maimí i Pou i Roger Montañola i Busquets relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceixen i als càrrecs públics que ocupen, d'acord amb l'article 16.1, lletra *b* del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat dels diputats Joan Morell i Comas, Benet Maimí i Pou i Roger Montañola i Busquets.»

La presidenta

Es pot aprovar per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, queda aprovat el dictamen.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

I passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de la composició de les meses de les comissions.

De conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la nova composició està inclosa en el dossier del Ple que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, els prego que se n'eximeixi, de la seva lectura. (*Pausa.*)

Proposició de llei

del mínim vital garantit (debat de totalitat) (tram. 202-00010/10)

Complimentat així el que estableix l'article 41.2, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei del mínim vital garantit.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa la il·lustre senyora Laura Massana.

(*Pausa llarga.*)

Senyora Massana, ja pot començar.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors, diputats i diputades, estem constatant i patint dia a dia la profunda esclatxa social i econòmica que esquinça les costures de la nostra cohesió social, fruit d'unes sistèmiques, meditades mesures excepcionals que se'ns imposen a la majoria amb l'excusa d'un deute que no hem creat i d'uns objectius de dèficit que no contemplen la necessitat de les persones.

Aquesta llei que presentem avui té aquest nom, «mí-nim vital garantit», i pretén que aquestes mesures excepcionals ara s'apliquin al 99 per cent de la ciutadania, cosa que no ha succeït en els darrers tres anys.

Aquesta llei vol ser, per tant, un punt i final de mesures contràries al 99 per cent i un inici, un pas endavant perquè les mesures excepcionals vagin a favor d'una vida digna, a pal·liar els efectes de la pobresa severa i l'exclusió social; en definitiva, a garantir que a Catalunya no s'incrementin ni es perpetuïn les desigualtats, perquè ja no ens ho podem permetre. Això és el que les dades ens indiquen. Perquè el fracàs de les polítiques d'austeritat està sent el fracàs de la governança del Govern del CiU, que està creant a Catalunya més pobresa i més desigualtat, no només de la que coneixíem, sinó de la que s'està produint en altres llocs de l'Estat i a altres països de la Unió Europea.

Vivim una situació d'emergència social per l'augment de l'atur, les desigualtats i la pobresa. L'atur des del 2010 s'ha incrementat en sis punts, ja hi ha més de 900.000 persones en atur que volen treballar i no poden per manca d'ofertes.

La pobresa. La pobresa segueix un ritme imparable de creixement. El 29,5 per cent dels catalans són pobres, mentre que la mitjana de la Unió Europea és el 21. Hi ha, amb xifres, 2.200.000 persones amb pobresa a Catalunya. Però l'evolució indica que aquest risc de pobresa ha augmentat, com deia, més que a la resta de l'Estat en el període 2009-2011, amb un increment del 6,8 davant, enfront d'un 3,6 per al conjunt de l'Estat. La pobresa infantil té quotes mai vistes, amb un creixement des del 2008 d'un 9 per cent.

De fet, des de Creu Roja ja ens alerten que un 70 per cent dels usuaris manifesta que té dificultats per garantir una alimentació saludable per al seu fill o filla; molts necessitarien poder-se costejar un menjador, un servei de menjador, però no poden.

El 28,8 per cent de la població de Catalunya viu a llars on no s'arriba a final de mes i si s'hi arriba és amb molta dificultat, és a dir, deixant altres necessitats potser per alimentació, potser per pagar la llum, potser per pagar, doncs, la «vivenda».

Tenim a Catalunya 250.000 llars amb tots els membres desocupats, tots els membres en edat de treballar desocupats; 120.000 llars on no entra cap ingrés, i som pioners, dissortadament, en desnonaments: nou desnonaments per cada mil habitants, enfront dels sis a nivell estatal.

Dèiem que quan hi ha crisi és possible que tots siguem més pobres; el que és incomprendible és que a Catalunya el que creixin són les desigualtats com enlloc. I ho tenim en exemples: el barri amb més renda de Barcelona és set vegades més ric que el més pobre. I mentre el més ric, que és Sarrià - Sant Gervasi, tot sigui dit, de passada, ha mantingut el seu nivell de renda, el més pobre, que és Nou Barris, ha caigut al nivell més baix des que es realitza l'enquesta.

Per tant, estem en una situació de desigualtat on la classe mitjana es converteix en classe baixa, la classe treballadora cau en la pobresa; persones que mai havien imaginat ser pobres, que es consideraven gent treballadora, es queden sense feina, després perden la prestació, després no poden pagar la hipoteca i perden o han perdut la seva casa; treballadors i treballadores que, tot i estar ocupats, tenen un salari tan baix que no arriben a final de mes; recordar que un 14 per cent de les persones que treballen avui a Catalunya són pobres, estan per sota el llindar de la pobresa.

Cal dir, com deia ben clar, que això no és només culpa d'una recessió econòmica, sinó de les polítiques d'austeritat aplicades, i aplicades, i ho vull dir, sense contemplacions fins avui pel Govern de Convergència i Unió, perquè no han ajudat a enfortir la solidaritat i la redistribució de la riquesa, que són els elements possibles per poder pal·liar aquests moments de crisi, perquè en comptes de fer-ho així, retallen els mecanismes que teníem i de què ens havíem dotat per compensar les dificultats.

I estem cansats, doncs, que a les persones se'ls digui que l'austeritat s'havia de seguir o que el dèficit s'ha de complir, perquè parlar d'austeritat a una persona aturada és una burla, parlar d'austeritat a qui no pot pagar la hipoteca és una burla, i parlar d'austeritat a qui ha deixat de rebre el PIRMI també és una burla.

Per tant, tenim una austeritat que només s'ha aplicat, com dèiem, per exemple, a la PIRMI, on a més a més s'ha retallat amb mà dura i criminalitzant, perquè, clar, paral·lelament mentre aquí retallàvem se seguien aprovant mesures al Congrés com les de mantenir les Sicav, i sobretot, i ha sigut molt especial i molt delicat per a aquest 99 per cent, que s'aprova, doncs, l'amnistia fiscal, terrible i tremenda, perquè les persones que han defraudat i tenen els diners en comptes a l'estranger sense declarar puguin sortir-se'n.

Els bancs els hem rescatat i a més a més hem indemnitzat els culpables amb luxes, i, a la vegada, mentre aquí seguíem retallant, Convergència i Unió i el Partit Popular a Madrid han donat suport a una reforma laboral que s'ha carregat els mínims possibles per crear ocupació, els mínims possibles per mantenir, doncs, els convenis de les persones i per tant els seus salaris.

Per què dic això? Perquè mentre feien això a Madrid aquí continuaven les subvencions, també, a les escoles d'elit que segreguen nens i nenes, i augmentaven les taxes de les universitats públiques; continuem sense tenir l'impost de successions agilitzat, però sí que hem seguit retallant beques menjador.

Per tant, volem en aquest context donar un tomb, volem que el combat d'aquesta cambra –i dic «de la cambra»– sigui el combat contra la pobresa i contra la desigualtat, perquè del Govern no ho és. Des del 2010 aquí no hem debatut cap llei social, només que la darrera, la Llei d'accessibilitat, que portava ja molts anys de retard i que no s'aplicarà, teòricament, fins d'aquí a cinc anys.

Per tant, hem de debatre i hem de posar en solfa les mesures per capgirar aquesta situació. Per què? Perquè si seguim així ja no tindrem una nació conformada de persones lliures i iguals; tindrem una nació destrossada i sense cohesió social. Perquè volem una societat amb menys desigualtats, amb una major esperança de vida, amb menys malalties, amb menys violència i inseguretat, amb major benestar infantil, perquè tots els països que tenen polítiques que propicien això ho fan garantint rendes i ho fan aplicant polítiques, i són a la vegada els que millor estan resistint a la crisi.

La prioritat ha de ser ja per als qui més ho necessiten; no pot ser, és inacceptable que ens puguem permetre que a Catalunya el segle XXI hi hagi gent que passa gana, hi hagi gent que no tingui un habitatge on dormir, hi hagi gent que passi fred a l'hivern i que no pugui ni pagar la despesa per escalfar a casa. I això ens passa aquí avui.

Demanam en aquesta llei del mínim vital quatre coses molt bàsiques: que ningú passi gana, que ningú passi fred, que ningú hagi de dormir al carrer, perquè ens sembla incompreensible..., i entenent que tenim un dèficit i Madrid ens deu molts diners, completament d'acord, però a Catalunya hi ha rendes superiors al milió d'euros; amb rendes superiors a Catalunya al milió d'euros no podem permetre que hi hagi gent que passi gana, no podem permetre aquests disbarats. Per això volem aquest mínim vital del qual ens hem de fer coresponsables com a societat; una llei que assegurí que totes les persones tenen assegurades les necessitats bàsiques per tenir una vida digna: alimentació, habitatge, subministraments. Tot això adreçat a les persones, que cada vegada són més, sense ingressos estables, fruit de la precarització del mercat de treball, fruit de la pèrdua de prestacions, i a les que ja es troben en risc de pobresa o en risc d'exclusió.

Aquesta llei del mínim vital té quatre potes. La primera seria, tal com preveu l'Estatut... De fet, no ens hem d'inventar res nou, està en l'article 24 de l'Estatut; no és un dret, ja el tenim, només cal desplegar-lo. I per això nosaltres considerem que la ILP que s'està portant a terme per justament desenvolupar aquest dret..., nosaltres hi donem total suport i agraïm la tasca de sensibilització, de mobilització, i acceptem i tenim com a nostre el rigor de la proposta que presenta la plataforma.

Molts ajuntaments han aprovat mocions, en ajuntaments governats per Convergència i Unió, perquè s'apliqui aquesta llei del mínim vital o la renda garantida.

Nosaltres demanam una cosa com la que demana el Capsif, el consell assessor del president en polítiques socials. Sí, diu: «Cal un mínim vital i cal garantir la

renda a les persones que no en tenen.» Ahir va començar, senyora consellera..., no em faci que no.

Volem una renda que comporti aquesta vida digna, que reconegui aquest dret subjectiu a les persones, que no estigui subjecta a disponibilitat pressupostària i tampoc condicionada a l'obligació de participar en cap tipus d'inserció.

Compartim que la renda mínima ha estat útil. Però en aquests moments, senyora consellera, parlar d'inserció... Inserció? Quina inserció? Si avui han sortit les xifres de joves que han de marxar! De cada quatre joves, tres marxen a l'estranger. Inserció és impossible. Tot i així, cal seguir contemplant itineraris, òbviament, d'orientació i formació. Però, per a això, consellera, cal posar ja en pràctica polítiques actives d'ocupació, aturar la reforma laboral. Però a totes les persones que estan excloses no els podem exigir la inserció perquè tinguin una renda garantida, un mínim. No ho podem fer, perquè ja són masses. Això no vol dir que no contemplem que la renda mínima sigui important. Però la pobresa ha augmentat molt, ha augmentat molt al llarg d'aquests anys, i cada vegada es fa més difícil que puguem tenir una existència social sense aquest ajut econòmic.

Per tant, el que sí podríem fer, i una cosa no treu l'altra, és aixecar les restriccions que han imposat com a Govern a la renda mínima, tornar-la allà on era, que crec que això està en el pacte de governabilitat, i tornar a recuperar la cobertura a les persones aturades sense ingressos que no tenen altres problemes socials o no estan en situació de pobresa extrema. Recuperin la renda mínima. De fet, paguin els deu mil expedients, deixin de no aplicar noves rendes mínimes –sabem que hi ha retards d'un any en autorització de rendes mínimes– i paguin les que es deuen.

Creiem en aquesta gran mobilització que existeix per la ILP, i creiem que hem de considerar i tenir molt en compte que això sí que ho diu el consell assessor del president. És que pot mirar-ho, ahir.

Una segona pota, que és la pota de l'alimentació. Hem d'incloure l'alimentació a la cartera de serveis socials. Millorar i potenciar la distribució d'aliments, l'aprofitament de productes consumibles i no comercialitzables, i sobretot reforçar, com ens fan a nosaltres, mesures excepcionals temporals, com quan ens apliquen el dèficit. Nosaltres també volem reforçar temporalment i mentre duri la crisi les partides destinades a distribució d'aliments, menjadors socials i beques menjador.

Volem que aquestes beques no es disminueixin en tant que..., una situació de crisi. Situació d'emergència? Mesura d'emergència: no es disminuiran les beques mentre hi hagi crisi. Volem aquest compromís, volem aquest pla de xoc per garantir aquest dret a l'alimentació.

El 2009-2010 es van destinar 41 milions d'euros a beques; el 2011, 2012, les darreres dades de què disposem, només 27 milions. Volem tantes beques..., mentre la situació excepcional ho requereixi. Punt. Perquè si la nació som les persones i primer som les persones,

això és el que hem de fer. Perquè si estem amb nens que no tenen l'alimentació suficient, i segons l'informe de Creu Roja, és per la decaiguda i la manca de disponibilitat de les beques menjador, perquè les famílies no les poden gairebé ni copagar.

Volem incorporar una cosa que ens sembla important en aquest sentit. És l'element sancionador a les entitats, a les empreses, un reglament sancionador a les empreses alimentàries que facin malbaratament, per dir-ho d'alguna manera, dels aliments.

I volem que tot això sigui un dret. Per això ho volem a la cartera, ara que teòricament ens tocava revisar-la.

Volem també el compromís que es pagui als ajuntaments el que es deu. De moment, els bancs d'aliments locals estan superats, moltíssim, en aquests tres anys, i s'han incrementat les beques de 2.400 a 5.600. I creiem que això és important. De fet, és tan important i necessari com que Andalusia ja ho ha fet. S'ha dotat de la llei que farà que els nens rebin com a mínim tres àpats el dia.

Quin és l'altre dret que reclamem? El tercer de les quatre potes: els subministraments bàsics per a la llar; l'electricitat, l'aigua i el gas, que han de ser un servei públic bàsic, i que només amb el control públic podem permetre que aquest servei sigui universal, que tingui equitat i progressivitat, i que per tant establim un preu social, que aquí no m'hi referiré perquè el tenen tots en la mateixa llei, que seria aquesta tarifació social. Però, sobretot, el que pretenem aquí també és el compromís de les grans empreses subministradores que han obtingut beneficis impressionants i que no s'han coresponsabilitzat mai en el pagament. No volem que es tanqui l'aigua, no volem que es tregui la llum, no volem que s'apagui el gas per cuinar, a ningú que demostri que no pot pagar-ho.

I la quarta pota, i jo diria que potser de les més importants, perquè fruit de la crisi tan particular que patim a Catalunya i a Espanya..., és per la qüestió de l'habitatge, per la manca de l'aplicació del dret a l'habitatge públic. I demanem molt clarament una construcció del Fons català d'habitatges per a emergències socials. I ho volem fer incorporant, d'una banda, la suspensió dels desnonaments que es fan des de la gestió pública o la titularitat pública. Això ho hem de frenar, sempre que es tracti de l'habitatge habitual. I volem que els habitatges del Sareb procedents d'entitats nacionalitzades s'incorporin a aquest banc de projectes. Mesures excepcionals. No hi ha cases buides i persones sense casa? Mesures excepcionals: cases amb persones a dintre. És una mesura excepcional. Que s'esperin durant dos anys els bancs i caixes que tothom pugui anar millor i pugui tenir la seva casa.

I, també, i sobretot, recuperar, que ho teníem, el dret...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'acabar.

Laura Massana Mas

...—sí, acabo, presidenta— al lloguer forçós. Recuperar l'article 42 de la 18/2007, de desembre, del dret a l'ha-

bitatge, per evitar l'incompliment de la funció social de la propietat.

Amb tot això, què volem dir? Volem dir que si hem salvat bancs per valor de 175 milions d'euros; si vivim en un país on estem el 8 per cent per sota en imposició fiscal, és a dir, no tenim una fiscalitat justa; si hi han 16.000 milions perduts en el mar del frau fiscal, tenim marge, tenim marge per poder fer i aplicar aquestes lleis. Perquè, senyores i senyors, aquesta llei ja no és que sigui un «luxa», com algú la va tipificar a nivell col·loquial. És que és una necessitat.

Gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Solé.

Anna Solé i Ramos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, no podem entrar a valorar la bondat de l'objecte d'aquesta proposició de llei en el moment en què la situació en general i les circumstàncies en particular de moltes persones i famílies és la línia de risc o d'exclusió social. Tenim la situació que tenim, i hem de buscar solucions possibilistes, circumscrites a la realitat, no d'oportunisme polític. Li diria, senyora Massana, que el que ens acaba de descriure, precisament, és una llei de voluntats, no de possibilitats.

Ningú pot negar l'obligació que les institucions tenen d'assegurar les necessitats bàsiques de la ciutadania. Però hi ha diferents maneres de fer-ho. Una l'apuntava la consellera Munté a la darrera compareixença que va fer a la Comissió de Benestar, Família i Immigració: la de treballar per disposar de més instruments estratègics a partir de la realitat del nostre territori i del nostre teixit social, de la vulnerabilitat..., pel que toqui a trajectòries de les persones amb més riscos.

La cohesió social, en definitiva, és fonamental, segur que això ho compartim tots, com també la generació d'una xarxa d'oportunitats que ens permeti fer front a les creixents desigualtats, a la taxa de pobresa i al risc d'exclusió.

El context actual és de greu dificultat des del punt de vista econòmic. Han caigut els ingressos, els incompliments del Govern de l'Estat són constants, per la qual cosa la Generalitat de Catalunya ha hagut de multiplicar el seus esforços per donar resposta a les seves obligacions amb la ciutadania i fer efectius els drets de les persones i evitar-ne un major patiment.

L'esforç del Govern es centra en la prioritització de la cohesió social. Tant és així que malgrat la disminució d'ingressos i els incompliments de pagaments del Govern de l'Estat, com s'hi referia abans, s'ha dedicat més del 65 per cent del pressupost del Govern a nivell global a les polítiques adreçades a les persones. Això, precisament, senyora Massana, no és abandonar el problema de la pobresa, quan les coses es troben com es troben.

L'avançada que diuen que van fer, segon ho expressa en l'exposició de motius de la proposició de llei, durant el Govern d'esquerres a la Generalitat va portar de manera ineludible a una situació fora de possibilitats. No vull dir amb això que les passes fetes, les polítiques socials que varen decidir d'establir i les prestacions atorgades, no fossin necessàries ni convenients. Però saben bé el caràcter universal d'algunes i les conseqüències que han tingut en el moment en què tot se'ns ha girat en contra i en el moment també en què ens toca fer front a tot allò que aleshores es va comprometre.

Com referia, som conscients que el context actual és d'enorme dificultat des del punt de vista econòmic. A la caiguda d'ingressos hi hem de sumar també els reiterats incompliments del Govern de l'Estat en matèries tan sensibles com són la dependència, els serveis socials i la immigració. És un ofec econòmic a què massa sovint també es suma l'ofec competencial. I és en aquest sentit que podríem dir que l'Estat no compleix els seus compromisos i les seves obligacions, però tampoc ho deixa fer. I la conseqüència de tot plegat és que el Govern de Catalunya ha de redoblar els seus esforços per donar resposta a les seves obligacions amb la ciutadania i fer efectius els drets de les persones i evitar-ne el patiment.

Cert és que l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix en el seu article 24.3 que les persones o les famílies que es troben en situació de pobresa tenen dret a accedir a una renda garantida de ciutadania que els assegurï els mínims d'una vida digna, d'acord amb les condicions que legalment s'estableixen.

És cert també que avui Catalunya viu una situació més propera a caure en la pobresa per la quantitat de persones que s'han quedat i es queden sense feina. Mantenim una inquietant taxa d'atur, un inquietant risc de pobresa, ja fa anys, no ara, i això entra en contradicció amb el fet que la societat desenvolupada en què estem hagi d'ajustar als nivells adequats..., com són justícia, equitat i cohesió.

Per bé que la pobresa ha estat una prioritat dels diferents governs de la Generalitat, com també dels membres d'aquesta cambra, no s'ha estat capaç de trobar una fórmula perquè el nostre sistema socioeconòmic pugui equilibrar aquestes desigualtats. No ho van poder fer abans i tampoc es pot fer ara. Si abans el temps era de bonança econòmica, poden entendre que el moment, ara, és summament complicat.

Però també és cert que actualment existeixen un seguit d'ajudes i prestacions, de manera que les persones en situació de risc de pobresa o amb pobresa extrema, ja que no arriben a l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, tenen en bona mesura uns ingressos, atenent circumstàncies personals, tot i que en alguns casos puguin ser insuficients. I destacaria les pensions contributives, com poden ser l'atur..., les no contributives, com el subsidi d'atur, el SOVI, etcètera; renda mínima d'inserció; prestacions derivades de la Llei 13/2006, de prestacions socials de caràcter econòmic; ajuts en l'àmbit d'ensenyament, com referia, menjador, llibres, desplaçaments; ajuts en l'àmbit de l'habitatge;

ajuts en l'àmbit de la justícia, com l'assistència jurídica gratuïta; ajuts en urgències socials, com el de tele-assistència; ajuts per a les persones que finalitzen el seu període d'atur, i, com no, la mateixa Llei de dependència.

I també podem parlar de mesures socials en concret i d'habitatge en casos de risc de desnonament efectiu, amb què s'ha arribat a ajudar al voltant de 3.800 famílies, amb ajuts de gairebé 3.000 euros en el cas de desnonaments efectius, i amb un pla de xoc per dinamitzar els habitatges de lloguer, amb la col·laboració del tercer sector social, amb xarxes d'habitatges creats per a circumstàncies d'emergència i amb una rebaixa d'un 20 per cent del preu d'habitatge.

La pobresa, malgrat l'austeritat, no es deixa de la mà. L'esforç del Govern, dels ens locals i del tercer sector social és un fet que s'evidencia en el dia a dia a nivell de l'atenció de necessitats bàsiques.

La legislatura passada es va aprovar una moció en aquest Parlament en la qual s'instava el Govern a impulsar un estudi sobre el desenvolupament del dret de la renda garantida de ciutadania. Actualment, el Govern, a través dels diferents departaments implicats –Economia, Benestar Social i Família, Empresa i Ocupació– treballen en l'elaboració d'aquest estudi. I deuen recordar també que fa pocs dies, el propassat dia 25, en la sessió de Ple d'aquest Parlament, s'aprojava la moció sobre polítiques d'inclusió social i d'eradicació de la pobresa, mitjançant la qual s'instava el Govern, entre d'altres, a promoure les mesures necessàries per a l'assegurança del subministrament en els casos d'impagament d'energia i d'aigua potable; la reclamació d'un preu social al Govern de l'Estat en aquest subministrament; la gestió dels fons d'excedents alimentaris que distribueix la Unió Europea; la millora de distribució d'aquests aliments; la millora del suport a beques menjadors, i els ajuts d'urgència social.

La mateixa moció commina també a iniciar un diàleg amb els grups parlamentaris i agents socials per aprovar una llei que parteixi de les conclusions del Grup de Treball de l'Acord Estratègic de l'any 2010, dels dictàmens del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya i de les recomanacions del Grup de Treball sobre la Pobresa, creat pel Departament de Benestar Social i Família, que s'adeqüi a les necessitats de la lluita contra l'exclusió social i la garantia del dret subjectiu, entre d'altres.

Així doncs, no es pot dir que les bases no hi són, no es pot dir que no s'està anant en una direcció que permeti destriar l'imprescindible del prescindible. I, en aquest disseny de polítiques de lluita contra la pobresa, s'ha de poder establir com a objectiu no només la prevenció de la pobresa extrema, sinó també solucionar els problemes que l'han causat. Per aquest motiu, la protecció ha d'anar acompanyada d'altres mesures, en sentit invers al que es presenta en aquesta proposició de llei. En tots els països de l'OCDE que disposen de programes de provisió de rendes a les llars que no compten amb ingressos per subsistir, aquestes mesures van acompanyades d'actuacions de caire social, de

polítiques actives d'ocupació: en definitiva, d'actuacions de recuperació de l'autonomia personal i de la llar.

Un dels reptes més importants en el disseny de programes de rendes mínimes és la determinació de la prestació: si la prestació econòmica és massa baixa, no s'assoleix l'objectiu per cobrir les necessitats bàsiques dels beneficiaris i treure'ls de la situació de la pobresa; si, per contra, la prestació és massa elevada, es pot reduir la motivació dels seus beneficiaris per abandonar el programa i incorporar-se al mercat de treball, especialment si la quantia de la prestació assoleix un nivell similar al de salaris de feines no qualificades. Així, la majoria de programes han de tendir a mantenir la funció protectora per assegurar la implicació dels beneficiaris, i fomentar la transició de cobrament de les prestacions a la participació laboral, i aquesta proposició de llei, jo entenc, no incorpora en aquest sentit cap aspecte.

Altrament, l'anàlisi cost-benefici de la implantació d'una llei de mínim vital garantit fóra d'una gran complexitat, per l'estimació de possibles beneficiaris i per les diferents prestacions econòmiques a què ja abans em referia. Si s'aposta per l'elaboració d'una llei que estableixi el mínim vital garantit, caldrà fer estudis previs necessaris de gran profunditat, ja que, contràriament, ens podem trobar en una situació igual o similar al que ha suposat la Llei de dependència: generar expectatives i drets quan la situació de crisi econòmica actual i la situació econòmica financera de la Generalitat fan molt difícil que aquesta administració pugui assumir-los, per tornar a reproduir la mateixa situació. Perquè cal reflexionar sobre si, en aquesta conjuntura, la Generalitat ha d'assumir el cost que representaria una llei de mínim vital garantit que inclouria, entre d'altres, les persones aturades que han esgotat la percepció del subsidi d'atur, o si competencialment correspondria a l'Estat assumir aquesta despesa.

Per acabar, voldria incidir en el fet que l'Administració de la Generalitat ja està duent a terme actuacions de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, i en concret de provisió de rendes per a les llars que no compten amb prou recursos per subsistir. Per tant, es pot dir, en certa mesura, que l'article 24.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya ja té desenvolupament legislatiu, com ara la renda mínima d'inserció i altres prestacions econòmiques de què disposa la xarxa de serveis socials d'atenció pública. En definitiva, es va a la recerca del fet que les persones amb risc de pobresa i exclusió assoleixin la plena autonomia personal, familiar, econòmica i social.

Moltes gràcies, presidenta, consellera, diputats.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós. (*Remor de veus.*) Sí, sí, perdó, perdó. Vol fer ús de la...? (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí. Doncs, la senyora Massana, perdó. (*Pausa.*) Endavant, senyora Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies. La senyora diputada ha dit una gran raó: és una qüestió de voluntat. I tant: de voluntat política. Perquè vostè parla, també, de possibilitats, i nosaltres també estem parlant de possibilitats: de les possibilitats que les persones que estan en risc de pobresa, que les que ja hi són, tinguin aquestes possibilitats. I clar que és una qüestió de voluntat política. Com ho és el dret a decidir. És una qüestió de voluntat política. I tenir la sobirania pròpia per poder-ho decidir. Això és voluntat política: buscar els diners on són i posar-los on toca.

Vostè parla de caiguda d'ingressos. Avui els ho hem preguntat: ¿què han fet en aquests..., des del 2010, per recuperar ingressos? Què han pactat a Madrid –que és on es pot– per recuperar els setze mil milions de frau fiscal? Han fet una gran demanda d'inspectors perquè puguin venir aquí? S'han estudiat el que els inspectors d'hisenda tenen, amb documents, dels milions que hi ha a Catalunya i que podrien reflotar-se? Han intentat explorar les rendes més altes? Han demanat a Madrid que les rendes del capital siguin les gravades, i no les rendes del treball, que així no tindríem treballadors i treballadores empobrits? No ho han fet.

Han seguit potenciant les Sicav, han emparat l'amnistia fiscal, que beneficia l'1, el 2 o el 3 per cent de la població –deu anar per territoris–, i vostès parlen del tercer sector i parlen de les entitats socials, de la feina que fan... Que la fan, però ja la fan amb l'aigua al coll, com les persones a les quals atenen: la fan amb risc de tancar persiana, perquè no els estem pagant el deute del juliol, perquè no saben quin futur hi haurà i perquè les nostres lleis van rebaixant drets.

I estem parlant d'això: de drets, d'apoderar les persones, de garantir... Com fan els països que de veritat són països que es preocupen de les persones i els països on els drets compten: apoderen les persones i els garanteixen una renda. I aquests països són els que se'n surten. Mirin al seu voltant: els que no se'n surten són els que no ho tenen. I em parlen de cost-benefici... I quin és el cost de les persones que ara mateix no cobra res de res ningú a casa seva? 220.000 persones en llars que no treballa ningú, i per a les quals no ha sortit d'aquest Parlament ni del Govern de l'Estat una proposta per poder trobar feina. Per això en diem «mínim vital» –no en diem..., no ho sé–, en diem «mínim vital» perquè és un mínim vital.

I clar que reconeixem que hi han polítiques de distribució de la riquesa, com ho ha estat la renda mínima. Les hem reconegut, les hem recolzat, fins que vostès la van retallar. El que estem dient és que estem en un nou paradigma, terrible i difícil, i la consellera ho sap més que ningú. I la consellera ho sap més que ningú. Perquè ho veu cada dia. Com ho veiem els que portem benestar social, i ho veiem cada dia. I veiem cada dia que un país amb aquests índexs de desigualtat, de pobresa, de persones que no se'n surten, no pot sortir endavant. No pot sortir endavant.

I diem que hi ha alternatives, i per això hem proposat la llei, i per això ens agradaria que retessin aquesta esmena a la totalitat: perquè hem de pensar en les pos-

sibilitats de la majoria, no en el benestar –com està succeint ara– d’una minoria. Estem aguantant el benestar d’una minoria suportant-lo amb l’esforç de tots i totes, de la classe treballadora, i estem deixant a l’estacada la gran majoria. Perquè un parlament que el que ha de fer és dotar-se de les polítiques públiques, de la força i de la raó per protegir aquells que són els nostres conciutadans i conciutadanes, els abandona d’aquesta manera, i això és el que nosaltres no podem consentir. I creiem que, si deixem que d’aquesta llei se’n pugui parlar, treballar-la, posar-hi matisos, que cadascú hi digui la seva, podríem començar a construir una pota més d’aquest nou paradigma –perquè, ho torno a repetir, estem parlant d’un mínim vital, que vol dir un mínim per viure. Quatre potes.

Hi ha gent que no menja, no pot menjar. I és així –sembla dramàtic, dir-ho–, la consellera ho sap. Parlàvem abans del banc d’aliments, que ja no té aliments, perquè les mateixes empreses no el doten, i s’han de fer partides especials. Però, a més a més, això ho hem de fer bé, i ho hem de tenir com un dret. Hem de fer que l’habitatge sigui el que és, un dret, i no un espai per a l’especulació i per fer diners. I tenim les possibilitats de fer-ho. Hem de fer que hi hagi un mínim de renda, que a més a més revitalitzarà el consum, que a més a més permetrà a la ciutadania viure amb dignitat i sense haver d’assistir a la beneficència, com està passant ara.

I volem que aquelles grans empreses subministradores, que s’han enriquit abans i s’estan enriquant ara amb la crisi, collaborin, i que no siguin els ajuntaments... Perquè són els ajuntaments els que estan pagant la llum, els que estan pagant l’aigua. De fet, si els ajuntaments no haguessin de pagar mil milions –com estan pagant, crec, entre tots– en ajuts socials per a llum, aigua i gas, serien mil milions més que podríem posar en aquest mínim vital i en aquesta renda garantida.

I reconèixer... Li ho deia jo ahir a la senyora Crespo: de vegades no és ni el nom, el que fa la cosa, però el que és important és la cosa. Diguem-ne, de la renda, com vulguem, la mínima, però garantim a les persones aquesta renda garantida. I si vostès no en deixen parlar, d’aquesta llei, no la deixen tractar en el Parlament, serà impossible que puguem posar les bases per a aquest nou paradigma.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament té la paraula, en primer lloc, l’il·lustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d’Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Massana, permeti’m dues consideracions d’entrada que li permetran entendre quin és el nostre posicionament.

La primera és que compartim la preocupació pel problema de l’exclusió social. És molt greu, en el nostre

país, en aquest moment: arrosseguem cinc anys de crisi econòmica terribles, i a més a més partim d’un model productiu que no ha garantit la sostenibilitat dels llocs de treball i, per tant, la crisi s’ha traduït en un ajust molt dur, sobretot per a aquells que més pateixen. I, per tant, estem d’acord que hem d’emprendre totes aquelles mesures que facin falta per superar aquesta duresa per als més humils que té la crisi econòmica, i en aquest sentit tindrem moltes coses a fer junts i molt de recorregut a compartir.

Però hi ha una segona qüestió que li he de dir, senyora Massana: aquesta proposició de llei que vostès fan avui, a nosaltres, una de semblant, o de concepte semblant, els moviments socials que estan impulsant el debat sobre la renda garantida de ciutadania ens van demanar que no la presentéssim. (*Veus de fons.*) És veritat. Sí, sí, home, a l’anterior legislatura. I a més a més –no sé si a vostès els van venir a veure, intueixo que sí: vostès hi tenen una bona relació, segur que sí– ens van demanar que aquest debat s’impulsés des de la societat civil, des de les entitats, des dels milers de voluntaris que avui estan portant el debat de la renda garantida de ciutadania al carrer.

A partir d’ara, què els diem a aquesta gent? Que la seva funció, com ha dit vostè, és de foment del debat i de la sensibilització? Nosaltres entenem que la participació ciutadana no es pot defraudar d’aquesta manera. Nosaltres entenem que, si hi ha una iniciativa legislativa que ha emprès la gent, i que ens han demanat explícitament –al nostre grup ho van fer, almenys; no sé si al vostre, però imagino que sí–, ens han demanat explícitament que el protagonisme d’iniciativa legislativa el tingués aquest moviment, doncs deixar-lo. Jo no entenc el que han fet vostès aquí, eh? Sincerament. Crec que... No ho puc compartir en absolut. Perquè no és un atac a aquesta ILP, sinó al mecanisme mateix de les ILP. És un atac al mecanisme mateix de les ILP. Si cada vegada que la ciutadania recull signatures per portar una proposta al Parlament, nosaltres agafem i diem «no, no, apartin aquestes signatures; fiquem la nostra», estem deixant sense sentit aquesta feina que s’està fent. O els reservem només el sentit de la sensibilització en termes...

Jo crec que fóra bo que, si aquesta proposició, doncs, tirés endavant, es deixés a l’espera de veure-la conjuntament amb l’altra ponència que segurament hi haurà sobre aquesta matèria, quan la ILP arribi al Parlament, respecte a la qual ja expressarà cadascú els seus punts d’acord i els seus punts de discrepància, però em sembla que..., vaja, que això no es fa.

Per tant, primer argument: nosaltres entenem que no és oportuna la tramitació d’aquesta proposició de llei, perquè la ciutadania ha presentat una altra idea damunt de la taula.

Segon argument. Hi han matèries que vostès plantejen aquí, que compartim plenament, que la seva urgència s’hauria de tractar no tant des d’un procediment legislatiu, que té una durada llarga, sinó que la seva urgència s’hauria de tractar a partir de mesures de govern d’aplicació immediata. Per exemple, vostès parlen de desnonaments i ens proposen, per exemple...

O, per exemple, parlen de pisos buits, i ens proposen que els pisos del Sareb passin a tenir utilitat social. Estem molt a favor d'aquesta proposta. Llegim l'articulat i el que s'hi diu és: «Fem un conveni amb l'Estat.» Vaja, l'efectivitat serà espectacular, eh? Si hem de basar que els pisos del Sareb siguin utilitzats amb finalitats socials a partir de l'esperança que el Govern espanyol, que el Govern de l'Estat del Partit Popular signi un conveni que ens els cedeix, l'efectivitat serà espectacular.

Nosaltres pensem que hem d'anar una mica més per la via d'urgència, en aquest tema. I, de fet, la jurisprudència europea..., i en una moció que es va aprovar en aquest Parlament –amb el seu vot favorable, per cert–, a proposta d'Esquerra Republicana, de la diputada Gemma Calvet, a l'anterior Ple, es va abordar sobre la base d'on tenim una seguretat jurídica més forta, que és en el tema dels drets dels consumidors. I, per tant, cal una reforma de la Llei del Codi de consum sobre aquesta qüestió, i estem d'acord a abordar-ho, però fem-ho d'una manera efectiva, no dient que farem un conveni amb el Sareb, sinó d'una manera efectiva.

O, per exemple, en l'àmbit de les lleis fiscals, quan hi hagi una llei de mesures fiscals, i, si no, se'n farà una *ex professo* específicament per a això, és bo que les taxes fiscals es regulin o bé amb lleis de mesures fiscals o bé amb lleis pròpiament, específicament d'un impost en concret. I, per tant, pel tema dels pisos buits, ens sembla que el més efectiu que es pot fer ara és el que ja hem fet, que és presentar una proposta d'un impost per als pisos buits. Ens sembla que això és més efectiu. I per tant... A nosaltres ens sembla que això és més efectiu.

Per tant, hi han elements d'urgència que han de ser abordats immediatament. El tema que deien vostès, per exemple, de l'accés alimentari. Estem molt d'acord que en el seu moment, quan tinguem aquest debat de rendes, que per nosaltres hauria de ser quan el Govern porti la proposta de reforma de la renda mínima o quan la ciutadania ens porti la seva proposta de la ILP –per mi aquest és el moment processal en què haurem de tenir aquest debat de rendes–, incorporem mínims d'aquests, però no traguem valor a la Llei de serveis socials. Tenim una llei estructural d'estat de benestar, on amb la cartera de serveis socials..., en una moció aprovada en aquest Parlament a proposta del diputat Pere Bosch, d'Esquerra Republicana també, però en d'altres mocions que vostès segur que també han presentat i segur que també han recolzat hem donat valor a la Llei de serveis socials i a la cartera de serveis socials. I podem trobar un mecanisme més urgent. I aquests punts, perdoni que li ho digui, però estan bastant més desenvolupats, bastant més acordats, i segur que tindrem molts punts d'acord en aquest àmbit, en el pacte per a la inclusió social i per a l'eradicació de la pobresa, per exemple.

Per tant, hi han aspectes de tècnica, que dius: «Home, això ho resoldríem molt millor a partir de mocions que han estat aprovades.» I hi han aspectes de barreja legislativa, on fiquen, per exemple, vostès, taxes o preus sobre l'aigua enmig d'una llei... Han fet una mica una llei òmnibus contra la pobresa, que la intenció la com-

partim, que la voluntat és bona, però que entenem que no és una bona manera de fer fort l'estat de benestar. Nosaltres entenem que han d'haver-hi lleis fortes en els diferents àmbits sectorials, han d'haver-hi lleis fortes en aquest sentit, i no anar-les desfent peça a peça, perquè, clar, si volen abordar-ho tot, també haurien pogut parlar d'educació, també haurien pogut parlar de salut, haurien pogut parlar de moltes més coses, eh?

Però nosaltres entenem que seria molt millor, per exemple, l'àmbit de l'habitatge tocar-lo des de l'àmbit que li és propi, la Llei de l'habitatge, des de la perspectiva del dret del consum, on podem obtenir una solidesa jurídica forta per evitar desnonaments –és el punt més fort que tenim, ens hi hem d'agafar–, o des de l'àmbit fiscal, per lluitar contra els pisos buits. Des de l'àmbit dels subministraments; tenim una moció aprovada a partir de la qual el Govern pot actuar des de ja –des de ja. I va tenir el seu vot favorable, també, sobre aquesta qüestió. Per tant, nosaltres entenem que sobre aquesta qüestió ja hi ha un mandat d'aquest Parlament perquè el Govern aturi i faci les mesures..., que aturi els talls de subministraments si existeix un informe de serveis socials.

Per tant, hi han tres arguments. Un: nosaltres creiem que hi han aspectes urgents que es poden tocar d'altres maneres. N'hi ha un de construcció legislativa de l'estat del benestar, que més que fer una llei òmnibus per a una sèrie de temes concrets dirigits a una part de la població, creiem que les lleis fortes i pilars de l'estat de benestar s'han de dirigir al conjunt de la població. Per tant, no creiem que s'hagi de canviar la Llei de serveis socials pel darrere o la Llei de l'habitatge pel darrere; al contrari, creiem que s'han de reforçar.

Però, malgrat això, compartim moltes de les finalitats, doncs, que hi ha en aquesta proposició. Per tant, no la votarem en contra.

I l'únic element procedimental que sí que no entenem..., i que demanaríem que reflexionessin sobre si realment l'han de tirar endavant o no, eh? Òbviament, són molt lliures de decidir el que vulguin, però si hi ha una iniciativa legislativa popular en marxa, creiem que la iniciativa democràtica, la iniciativa legislativa l'hauríem de deixar en mans dels moviments socials, perquè, si no, clar, a aquelles persones que estan recollint signatures perquè es debati sobre la renda garantida en aquest Parlament, algú els pot dir: «Perdoni, però és que ja s'està debatent, perquè hi ha hagut uns diputats que han signat per vostès.» I aquesta és una reflexió que, de cara a aquells que creiem en la participació, doncs, creiem que aquestes coses no les hauríem de fer.

En tot cas, el nostre grup sí que es compromet que, sempre que hi hagi una iniciativa en un tema que coincidim i lògicament on la gent estigui recollint signatures per fer una ILP, nosaltres no presentarem una proposició amb el mateix contingut.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Socialista, la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, la meua intervenció, per fer un posicionament favorable a la iniciativa, a la proposició de llei que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa. Creiem que la responsabilitat de l'oposició és fer control al Govern, però també fer alternatives i fer iniciatives que siguin positives per a la ciutadania. I és evident que en aquest hemicicle hi ha grups que estem a l'oposició que fem aquesta tasca i d'altres grups que sembla, que diuen que estan a l'oposició però que el que fan és simplement un acompanyament al Govern.

En primer lloc, doncs, dir això, que nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat, una esmena a la totalitat que torna a paralitzar el debat, que torna a paralitzar les propostes que porten els grups de l'oposició d'esquerreres en aquest Parlament. El president Mas fa uns minuts ens deia que..., demanava ajuda, eh? Al president del Grup Parlamentari Socialista, al Pere Navarro, li estava demanant ajuda. Però, cinc minuts més tard, doncs, estem veient com les esmenes a la totalitat rebutgen aquesta ajuda i paralitzen els debats en aquest Parlament.

Ho ha fet també amb la proposició de llei que ha fet el meu grup parlamentari de reforma de la renda mínima d'inserció, que va en la mateixa línia que aquesta proposició del Grup d'Iniciativa, i que també el Grup de Convergència i Unió hi ha fet una esmena a la totalitat, i que suposo que el senyor Amorós, quan toqui, ens farà aquesta intervenció, com ens ha fet ara, que ben bé el que ve a dir és que el pacte d'estabilitat bé es val, doncs, d'anar rebutjant el que semblava que era, havia de ser el gir social d'Esquerra Republicana en aquesta estabilitat amb el Grup de Convergència i Unió.

Rebutgem aquesta esmena a la totalitat per quatre motius principals. En primer lloc, perquè estem en una situació d'emergència social, que les xarxes socials ja no donen més capacitat a les persones per tirar endavant. La rebutgem també perquè el Govern continua aplicant retallades a la vegada que fa una paràlisi en la seva tasca de govern. La rebutgem també perquè el Govern està defugint el debat, està ocultant els informes que li són desfavorables i està també impedit acords que tothom els demana. I, per últim, també la rebutgem –aquest és el quart motiu– perquè aquesta proposició de llei i les que tenim entrades també el Grup Socialista plantegen un debat de fons, que és el canvi de model que s'està produint al nostre país amb l'excusa de la crisi, canviant els drets per la caritat. Aquests són els quatre motius pels quals el Grup Parlamentari Socialista votarà en contra d'aquesta esmena a la totalitat.

Els deia, en primer lloc, l'emergència social que estem patint al nostre país. Saben quin és el perfil dels usuaris nous de serveis socials? Estem parlant de famílies, de trenta, quaranta-cinc anys, amb fills, que han perdut la feina, que han acabat la prestació d'atur i que no tenen cap tipus de prestació social; uns fills que estan en risc d'exclusió social, com els seus pares, que tenen dificul-

tats per mantenir el seu habitatge. Aquest és el perfil de la pobresa, del risc de pobresa al nostre país. Són 113.000 –ho anem dient tots els que passem per aquí–, 113.000 llars catalanes que no tenen cap ingrés. Això no els interpel·la? Això no els fa pensar que potser hem de fer alguna cosa més enllà de dir que Madrid no paga? –i tenen raó.

El 60 per cent de l'atur a casa nostra són persones de més de quaranta-cinc anys; és a dir, persones que moltes d'elles tenen càrregues familiars. I, abans també es deia, en alguna intervenció, s'ha produït amb la crisi una devaluació de salaris que fa que tinguem cada cop més treballadors que, tot i tenir un salari, continuen sent pobres. Les regidores, les treballadores socials ens ho transmeten cada dia: el 70 per cent del pressupost de serveis socials als ajuntaments són ja per a urgències socials. Per tant, jo crec que els responsables públics tenen l'obligació d'actuar. Catalunya és un país ric, en dades macroeconòmiques, i la davallada del PIB no justifica en cap cas la davallada de qualitat de vida que han tingut moltíssimes persones, que els han portat directament a la pobresa.

I, davant d'aquesta situació, què està fent el Govern? Doncs, per una banda, se n'està desentenent. El Govern de Convergència deia que els joves havien d'agafar el primer avió i anar a Londres a servir cafès. La ministra Báñez a això li diu «mobilitat exterior». La senyora Cospedal també diu que els seus votants abans deixen de menjar que de pagar la hipoteca. Són declaracions que ofenen les persones, les víctimes de la crisi.

Però el que tenim –la senyora Solé abans ho deia, la diputada Solé–, que estem en una situació de grans dificultats econòmiques, però el Govern davant d'aquesta situació el que fa és retallar els pressupostos de Benestar Social i Família –més de 114 milions en el que porten al Govern–, no paga les entitats, no legisla ni actua, està defugint debats, està ocultant els informes que no li agraden. Ahir la presidenta del Capsif, la senyora Crespo, ho deia en seu parlamentària. I el síndic de greuges, a l'anterior Ple, ens deia que els polítics, les persones que tenim responsabilitats hauríem d'arribar a acords i fer més unitat per fer canvis de polítiques a fons, perquè la situació actual està afectant la democràcia. Això ho deia el síndic de greuges. I a continuació Esquerra Republicana sumava els vots a Convergència i Unió per evitar que es celebrés una cimera per parlar justament d'això.

I, per últim, el debat de fons: drets i no caritat. I això també li ho dic a Esquerra Republicana, que està recolzant aquest Govern. Drets i no caritat, senyors d'Esquerra, senyors de Convergència. Perquè al final el que tenim és un govern que fa maratons de pobresa mentre retalla drets subjectius. Aquesta és la situació al nostre país.

I a l'anterior legislatura el meu grup parlamentari va entrar una proposició de llei per retornar al dret subjectiu del PIRMI, i el van rebutjar amb els vots del Partit Popular. Avui serà la primera votació, i ho rebutjaran amb els vots d'Esquerra Republicana, que ho faran possible. Vindrà després la proposició de llei so-

cialista. Vindrà després la ILP. Pensen fer alguna cosa? Perquè el debat no s'acaba aquí. Avui és la primera foto fixa de la situació que tindrem en aquesta legislatura: un govern que no legisla, que no deixa tirar endavant reformes que són necessàries. Perquè reformes en demanem tots. No fem un discurs demagògic; el meu grup parlamentari no el fa. Estem parlant de reformes. I vostès l'únic que fan és retallar drets i retallar de manera lineal les partides pressupostàries de les persones que més ho necessiten.

Entrant en la proposició de llei, nosaltres compartim la diagnosi que ha fet la diputada Massana, compartim l'emergència i entenem que és de responsabilitat. Ja que tenim un govern irresponsable i un grup parlamentari cap de l'oposició també irresponsable, doncs, la resta de grups volem fer l'oposició i l'alternativa. Compartim l'estratègia. Creiem que algunes mesures –i això també els ho ha dit el senyor Amorós, l'espectacularitat de la llei, eh?–, crec que alguns dels eixos que plantegen es podrien saldar sense fer modificacions de llei. Crec que la tramitació d'urgència d'alguns temes com la cartera de serveis o el tema dels aliments i l'habitatge hauria d'anar més enllà d'una modificació legislativa, que trigaria molt. Però l'important és que compartim l'objectiu que tothom a Catalunya hauria de tenir un mínim vital garantit per portar una vida digna.

Parlem d'alimentació. Avui –avui–, aquest matí, ens despertàvem amb la Creu Roja dient que està buscant diners per pagar els aliments a mil nens durant l'estiu. No els fa vergonya, això? Com podem tenir aquesta situació en aquest país, que no tenim garantida l'alimentació adequada a les criatures del nostre país i hagin de ser les entitats socials...?, entitats socials que vostès després no els paguen. Aquesta és la situació que tenim. Per tant, necessitem... I això..., vegin vostès la relació. Vull dir, anaven baixant les prestacions de PIRMI i anaven pujant els bancs d'aliments. Tenen les dades; no ens les faciliten, però les demanem als ajuntaments. Hi ha una relació directa entre els PIRMI que vostès deneguen i l'augment dels bancs d'aliments. Fins a on arribarem? A quina situació volen portar el país?

Ens passa el mateix amb la pobresa energètica. Ha vist que no poden encendre la calefacció, però moltes famílies que han d'anar a buscar aigua a les fonts públiques... Per tant, estem d'acord amb la proposta d'Iniciativa que trasllada també en aquest text.

Ens passa el mateix amb l'habitatge i, per últim, amb el tema de les rendes. Aquest és el gran debat, perquè al final aquest és l'instrument, eh?, l'estructura de l'estat que tenia aquest país i que vostès han desmantellat, la renda mínima d'inserció, amb una taxa de cobertura que fa vergonya, la comparis amb qui la comparis, siguin comunitats autònomes o siguin estats de la Unió Europea.

Aquest és el debat que tenim, el debat que Esquerra Republicana..., ara resulta que no només no fan ells d'oposició, sinó que a més ens volen negar a la resta de grups que fem d'oposició. Doncs, el meu grup parlamentari també ha presentat una proposició de llei

sobre la renda mínima, que és totalment compatible amb la recollida de signatures de la renda garantida de ciutadania. És tan compatible..., el problema el tindran vostès amb aquest paper, que no sé com ho pensen explicar, eh?, perquè al final la votació que tindrem ara divideix l'hemicicle en dos grups: els que s'oposen a l'esmena i els que no s'hi oposen. I és evident que aquí Esquerra Republicana, en aquest cas, està amb Convergència i Unió, amb el Govern de la Generalitat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, des del Partit Popular som plenament conscients de la situació crítica per la qual estan passant molts catalans, que, efectivament, en molts casos no poden pagar ni l'aigua ni la llum de casa seva. El Partit Popular no és aliè al que està passant a Catalunya; per això les nostres propostes en aquesta cambra han anat des del minut zero d'aquesta legislatura i de l'anterior encaminades al que per nosaltres és la millor política social, que no és una altra que la creació de llocs de treball. En lloc de participar en cimeres que més que portar-nos a Ítaca ens portaran al desastre econòmic, i en les quals vostès sí que participen, el meu partit es dedica a presentar alternatives enfocades a treure moltes persones del pou de la pobresa.

Abans d'entrar en la valoració d'aquesta proposició de llei, si em permet, diputada Massana, volia posar de manifest que si el seu partit presenta avui aquesta proposició de llei és precisament perquè el Govern no ha set capaç de presentar durant aquests dos anys i mig que porta al capdavant de la Generalitat una renda mínima d'inserció que realment satisfaci les demandes reals de la ciutadania amb menys recursos.

El model actual de la PIRMI no funciona; fa temps que ho denunciem els partits polítics, però sobretot qui en són o qui n'haurien de ser els beneficiaris. I les dades que els donaré són reals, tan reals com que han sortit del mateix Govern. Mirin, durant l'any 2012, a Barcelona ciutat només van cobrar la renda mínima el 23 per cent dels sol·licitants. De les 624 persones que tenien dret a percebre la PIRMI, 483 encara l'estan esperant. Això no és un clar indicador que l'actual sistema no funciona?

Vostès, que han presentat una esmena a la totalitat a aquesta proposició, què esperen a actuar, senyors del Govern? Les prioritats d'aquest Govern no són les polítiques socials i treure Catalunya de la crisi. El seu pacte amb Esquerra, que la passada legislatura es va fer un fart d'esbrincar el Govern perquè el considerava massa tou en polítiques socials –com han canviat les coses!–, ho repeteixo, el seu pacte amb Esquerra els ha enlluernat de tal manera que han canviat les cimeres socials per cimeres independentistes; les comis-

sions per acabar amb l'atur, per comissions sobre el dret a decidir; el Pacte per a la lluita contra la pobresa, pel Pacte nacional pel dret a decidir; els programes de serveis socials, per un programa per a la creació d'una hisenda pròpia.

Creuen que els ciutadans de Catalunya, quan veuen com se'ls gasten, pensen que a aquest Govern li importa gaire si la taxa de pobresa és del 20 o el 30 per cent? Amb els escassos recursos de què disposen, els demanem que deixin de festejar amb el partit que ja va portar un cop Catalunya a la ruïna. Acabin amb els òrgans que són l'embrió de les estructures d'estat i presentin els pressupostos, que almenys una part d'ells anirà destinada, suposem, a polítiques socials.

I, per contrarestar la inacció del Govern, des d'aquí vull destacar i reconèixer la labor, la tasca que realitzen les entitats socials. Elles sí que són l'autèntic coixí social, on reposen els més vulnerables de la nostra societat.

I, bé, tornant a la proposta que vostè ens presenta, efectivament, coneixem les dades de la pobresa a Catalunya, i podem constatar que s'han incrementat aquests darrers anys; però no és menys cert que quan vostès van governar durant set anys, la taxa de pobresa, Déu n'hi do, la que era; i em podria dir, senyora Massana, quines mesures van prendre al respecte? Perquè li'n tornaré a donar unes dades, unes dades que són objectives, que jo no m'invento. I és que l'any 2003 el risc de pobresa era inferior al 20 per cent; l'any 2010, era superior al 25 per cent. En època de bonança econòmica, no van rebaixar ni un sol punt el risc de la pobresa. Per tant, la hipocresia la tenim servida.

Al primer eix de la proposició, que des del nostre punt de vista és el més conflictiu, el d'atorgar una renda a tot aquell que cobri menys de sis-cents euros a canvi de res i sense límit en el temps, si aquesta proposició de llei tira endavant, en aquest punt presentarem esmenes que esperem consensuar amb la resta de partits. Des del nostre punt de vista, aquesta política de barra lliure que vostès ens vénen a vendre suposa fer un flac favor a qui en sigui beneficiari i és socialment injusta, un flac favor als perceptors si els ajuts econòmics es desvinculen d'itineraris per a la inserció social i/o laboral. I és cert que hi ha un col·lectiu de la nostra societat que actualment no es troba en disposició d'incorporar-se al món laboral, però el mínim que se'ls pot demanar és que participin en cursos de formació que els obrin portes, encara que de moment només serveixi perquè no siguin exclosos de la nostra societat. I en aquest sentit ja els anuncio que, al marge de si aquesta llei tira o no endavant, des del meu partit presentarem una proposició de llei d'inclusió social que lligui la renda mínima a les actuacions sociolaborals i que, per tant, suposarà també una reforma del SOC per tal que la intermediació laboral sigui efectiva.

Deia també que aquest plantejament és socialment injust, des del nostre punt de vista. Sabem tots –ho sabem– que hi ha un nombre important de catalans que viuen al llindar de la pobresa, però també sabem que la majoria de famílies catalanes paguem religiosament els impostos, i que no som pocs, i fem esforços,

grans esforços, per pagar les factures de la llum, de l'aigua i la hipoteca.

Sincerament li ho dic: no crec que aquesta renda garantida de ciutadania sigui l'antídoto per acabar amb la pobresa a Catalunya. Hi ha fórmules millors; potser menys populistes, però més eficaces. I per anomenar-n'hi una: la comissió per combatre l'atur a Catalunya, que a proposta del Partit Popular català tirarà endavant en aquest Parlament si Convergència i Unió i Esquerra Republicana no la bloquegen.

Quant al segon eix de la llei, que fa referència a l'accés d'aliments saludables, necessaris per a la subsistència, compartim en gran mesura el que vostès plantegen. En aquest sentit, des del nostre partit proposem implementar la resolució del Parlament Europeu del 19 de gener del 2012, sobre com evitar el desaprofitament d'aliments mitjançant els canvis a la normativa comercial i de consum, que permeti impulsar estratègies per millorar la cadena alimentària a Catalunya abans de 2014, un any que ha estat proposat com a any europeu contra el desaprofitament d'aliments. Ja veuen que el 2014, a part de celebrar tricentenaris milionaris, es faran propostes per donar menjar a qui passa gana, quelcom prioritari a Catalunya.

En moments de crisi, més que mai, compartim que cal avançar en accions de conscienciació a les empreses per promocionar les donacions i millorar l'aprofitament dels excedents alimentaris, mitjançant la signatura de convenis amb empreses distribuïdores i comerços, per tal de fer ús de productes comestibles però no comercialitzables. I en aquest sentit aquest conveni entre el públic i el privat creiem que també hauria de ser factible en el que presenten com a tercer eix de la seva proposta: la disponibilitat dels subministraments mínims bàsics d'aigua i energia.

I, finalment, la quarta pota que sosté aquesta proposició de llei gira entorn de l'allotjament digne. Podem compartir la seva proposta de constitució del fons català d'habitatges per a emergències socials, però el que no és de justícia, senyora Massana, és que juguin amb el patiment de la gent fent demagògia barata, política populista, amb el tema dels desnonaments. Com poden vostès demanar la suspensió dels desnonaments, quan precisament són una de les herències, maleïdes herències, que ens han deixat els governs d'esquerra a Espanya i a Catalunya? Li recordarem un cop més –ho farem totes les ocasions que calgui– que el 90 per cent dels desnonaments i llançaments s'han produït abans de l'any 2012. I a això no s'hi poden negar, és una realitat palpable, les xifres són les que són; cal fer memòria històrica també en tema d'habitatge. I, si no m'equivoco, crec que vostès, aquí a Catalunya, fa quatre dies van ser responsables del Departament de Medi Ambient i Habitatge, i què van fer aleshores per aturar els desnonaments?, què van fer, senyor Milà? (*Remor de veus.*) Però, bé, quan estan a l'oposició, quan estan a l'oposició, vostès canvien el xip, fan un *reset* i es dediquen a plantejar quimeres que saben que no es poden assolir.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, *consellera* Munté, diputada Massana, mi grupo cree que para entender el contexto en el que se presenta el debate de la presente proposición de ley es necesario recordar algunos datos, muy crudos, de la realidad que está viviendo Cataluña hoy en día; que es cierto que los ha recordado la propia señora Massana, proponente de esta proposición de ley, pero que creo que no es superfluo volver a enumerar aquí, al menos algunos de ellos. Ella los ha citado, no ha dicho la fuente, pero la fuente de esos datos es la Encuesta de condiciones de vida y hábitos de la población, que elabora la Diputación de Barcelona y que se publicó en octubre de 2012.

Efectivamente, como ya se ha dicho, la tasa de pobreza en Cataluña es ni más ni menos que del 29 y medio por ciento. Eso quiere decir que en Cataluña, en aquellas fechas, había 2.200.000 personas que son pobres. Aunque pueda sorprender este número, también eso significa que hay gente que, incluso no estando en paro, están bajo el umbral de la pobreza.

Este mismo estudio indica también que Cataluña está peor que Europa en el resto de indicadores de la encuesta, pero no solo peor que Europa, sino que también está peor que la media del resto de España. En efecto, frente al 29 y medio por ciento de tasa de pobreza que sufre Cataluña hoy en día, en España esa tasa es del 26,7 por ciento y en Europa es del 21,6 por ciento.

Además, se ha de tener en cuenta que esta encuesta se elaboró teniendo en consideración la tasa de paro de aquellas fechas que reflejaba la última Encuesta de población activa de esa fecha, que era en Cataluña del 22 por ciento, cuando supimos hace escasas dos semanas que esa tasa ha escalado en Cataluña al 24,5 por ciento, gobernando *Convergència i Unió*, lo que implica que hoy en día tenemos en Cataluña 902.000 catalanes en paro.

Todo lo anterior, además, sin referirnos específicamente a la pobreza infantil, a la cual también ha aludido la señora Massana, que es, sin duda, la más triste de las situaciones de pobreza y que han estudiado y denunciado, entre otras entidades, la Cruz Roja, que han dicho aquí, en este Parlamento, que están llevando en Cataluña ya acciones o programas de ayuda humanitaria de los que hace pocos años solo se llevaban a cabo en países del Tercer Mundo. Y han declarado que, efectivamente, el 70 por ciento de las familias que atiende la Cruz Roja no pueden ni siquiera garantizar una alimentación sana a sus hijos, o también que el 38 por ciento de estas familias ni siquiera pueden pagar el comedor escolar de sus hijos, que sería además la única forma en la que les pueden garantizar al menos una comida sana al día.

Pues bien, este es el cuadro verdaderamente tétrico que tenemos, y que evidentemente lo que hace es que

mi grupo no podrá de ninguna manera obstaculizar una iniciativa que, al menos en su origen, va encaminada a reducir o paliar los efectos que tanto esta crisis como también, fundamentalmente, la parálisis e inactividad y en muchas ocasiones el nefasto gobierno de *CiU* y también de *Esquerra* en materia económica y social están causando en primer lugar a las personas afectadas por la pobreza y en segundo lugar también al tejido económico y productivo de Cataluña, que es el que verdadera y principalmente puede generar las condiciones para salir de esta situación tan tétrica que les he descrito. ¿Cómo? Generando empleo y haciendo crecer la economía, lo cual sin duda redundará en una reducción de la pobreza y en más recursos públicos para desarrollar y sostener las políticas sociales y de bienestar.

Por esto no es comprensible –para mi grupo no lo es, desde luego– que *Convergència* se niegue siquiera a debatir o a discutir sobre una iniciativa que podrá ser modificada o enriquecida en el subsiguiente trámite parlamentario. Esto no es comprensible. Nos parecen excusas que no son aceptables.

Esta iniciativa va encaminada –dentro de esas cuestiones que me refería, o dentro de esos dos ámbitos de las personas afectadas por la pobreza, o de fortalecer el tejido económico–, va dirigida a lo primero, a las medidas paliativas que se puedan poner en marcha contra la pobreza, que sin duda y en efecto son también necesarias, y nosotros lo hemos expresado desde el inicio de la legislatura y en el pasado Pleno, cuando discutimos una moción que versaba también sobre pobreza y exclusión social.

Evidentemente, nosotros es cierto que en algunas de las cuestiones que se plantean en la propuesta no estamos de acuerdo ni en el fondo ni en la forma. Por ejemplo, en cuestiones de técnica normativa, incluso diría también que muchos de los objetivos que son compartidos y loables que pretende pueden ser alcanzados sin necesidad del desarrollo de una ley específica, simplemente con una modificación adecuada de los instrumentos normativos que hoy en día existen, como es la Ley de la renta mínima de inserción y su decreto de desarrollo, y sobre todo también con una mejora de su gestión, que ha sido sin duda desastrosa en los últimos tiempos, especialmente desde la reforma del *exconseller* Cleries.

Pero todo esto –las cuestiones técnicas, las cuestiones normativas, las cuestiones también de fondo– podría perfectamente ser discutido en el subsiguiente trámite parlamentario y no deberían servir de excusa, como pretenden hacer servir, por lo que he entendido, para *Esquerra Republicana*, para rechazar la tramitación de la ley. No sé si mediante un voto favorable a la enmienda o mediante una abstención, no lo sé; no nos ha quedado claro.

Creemos que en general parte de una premisa justa, esta proposición de ley, que es aquella de que ante una situación de necesidad y falta de recursos de un ciudadano la Administración debe en todo caso tomar medidas. Una sociedad que pretenda calificarse como verdaderamente solidaria debe atender a estas premisas.

Nosotros también votamos a favor en el pasado Pleno de medidas dirigidas a evitar la interrupción de los suministros básicos a personas que se encuentran en situación de necesidad, medida que recoge la iniciativa y que nos parece bien, como el hecho de la propuesta de consignación en los presupuestos –y esto lo hemos defendido siempre– de una partida abierta para garantizar que la renta mínima de inserción –o como se le quiera llamar próximamente– tenga la efectividad que debe tener y no que se cierre para muchos beneficiarios que cumplen los requisitos cuando la partida presupuestaria quede cerrada.

Por supuesto también, y como hemos defendido en la Comisión de Bienestar, son necesarias medidas para evitar el enorme despilfarro de alimentos que se produce diariamente en nuestra sociedad y que es inaceptable, sobre todo después de constatar el problema de pobreza infantil al que he aludido antes.

También, y como aspecto en el que nosotros sí que mantenemos una opinión contraria y divergente a lo que refleja el proyecto..., es que la percepción de una prestación de estas características sí que debería implicar al menos un compromiso de seguir un itinerario de inserción laboral, porque, como decimos, en la raíz de la pobreza se encuentra siempre el paro. Y, por lo tanto, es fundamental y prioritario luchar contra el paro. Y eso es lo que entendemos que no se está haciendo.

Sobre la cuestión de la economía y el paro, se desconvocan las cumbres o se rechazan, se aplazan o se rechazan los plenos que solicitamos otras fuerzas políticas para discutir de esto, mientras que el Govern convoca cumbres sobre separatismo y promueve comisiones parlamentarias sobre consultas independentistas.

Está claro que el Govern no se ha leído o no se quiere leer las encuestas del propio Centre d'Estudis d'Opinió, que reflejan que las tres principales preocupaciones de los catalanes son el paro –para el 43 por ciento–, la insatisfacción con la política –para el 18 por ciento– y el funcionamiento de la economía –para el 15 por ciento–, y solo un 8 por ciento piensa que el problema principal de Cataluña son las relaciones de Cataluña con el resto de España.

Porque, señoras y señores diputados, puede estarse más o menos de acuerdo con las medidas concretas que se proponen en esta iniciativa –y nosotros ya hemos indicado que algunas las compartimos y algunas otras no–, pero lo que no podemos es negar que se discuta sobre estas medidas que van dirigidas a solucionar los verdaderos problemas graves de la gente, mientras a la vez se convocan comisiones y cumbres sobre asuntos que los ciudadanos tienen muy detrás en la lista de sus preocupaciones.

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Tornem els bolígrafs. Algú se l'ha deixat per aquí... (*Veus de fons.*) És teu? (*Pausa.*) Te'l pujo després.

Gràcies. Bon dia. Per posicionar la Candidatura d'Unitat Popular - Alternativa d'Esquerreres davant la Proposició de llei del mínim vital garantit. Per aclarir-nos i aclarir-nos des d'un bon començament, votarem en primera instància en contra de l'esmena a la totalitat i a favor de l'admissió de la proposta. Hi ha diversos motius, fins a cinc.

El primer és per pura ètica política i per fomentar no només el debat democràtic, sinó sobretot un debat que és urgent, que és imprescindible i que és radicalment necessari.

Segona, i com altres grups parlamentaris ja han dit, perquè en el diagnòstic no és que hi puguem estar d'acord, és que el diagnòstic és el que és i la realitat escup la mateixa realitat. Per tant, tot ha estat dit i escrit massa vegades: 900.000 persones a l'atur a Catalunya, 2 milions als Països Catalans; 1,3 milions en situació de pobresa a Catalunya, 3 milions als Països Catalans; 80.000 persones desnonades en cinc anys de crisi, 150.000 als Països Catalans, i inacció política, o no, per acció i per omissió, perquè el que s'ha fet, com és sabut, és rescatar bancs.

Hi ha una hegemonia del llenguatge del poder que ens pretén imposar la cultura de l'escassetat, quan el que hi ha és la tirania de la redistribució desigual de la riquesa.

La gota malaia persisteix. Cada dia el llenguatge pervers i injust de la crisi... Dades actualitzades, fa a penes un mes vam dir les mateixes, però avui ja han pujat: són 102 desnonaments cada dia a Catalunya, 301 persones que cada dia engrosseixen les llistes d'un atur cronificat, 87 acomiadats per dia i 16 ERO diaris, i 100 persones, com recull l'exposició de motius d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa, que es queden sense prestacions cada dia.

Som una societat profundament injusta i desigual. Encara avui, el 20 per cent... (*veus de fons*) –ah, el David; d'acord, molt bé–, el 20 per cent de la societat més rica té el 37 per cent de la renda, i el 20 per cent més pobre, només el 7,9.

Una pobresa que té rostres antics –i després m'hi referiré, perquè altres grups també han volgut fer una lectura retrospectiva de quines són les dinàmiques d'empobriment, de marginació, d'exclusió social, que ja afecten un 30 per cent de la nostra societat. No només hi ha la vella fesomia estigmatitzada, sovint ridiculitzada, de la pobresa més severa, sinó que cada cop el risc de caure en la pobresa és més ràpid per a persones que han engrossit aquest magma difús que es diu «classe mitjana». Els nivells de sobreendeutament, els nivells també de destrucció de l'atur fan que en a penes quatre mesos un ciutadà o ciutadana que pensava que ho era, doncs, deixi de ser-ho, pel pou sense fons de l'exclusió social.

Per tant, un diagnòstic compartit, que s'allarga massa en el temps i en l'espai, però per al qual no hi ha ha-

gut respostes polítiques a l'alçada del que requereix la nostra societat, sobretot perquè hi ha hagut altres prioritats. És difícil també..., ja ens agradaria que es debatés, que s'admetés a tràmit, que es debatés i que s'implementés la llei, però mentre hi hagi altres polítiques paral·leles que van en contra de l'extensió i expansió dels drets socials i els serveis públics, que van en la línia contrària, és difícil que puguin cohabitar.

Respecte al tercer motiu pel qual votarem a favor de l'admissió i en contra de l'esmena a la totalitat, és perquè tenim memòria i perquè la memòria sempre salva. S'hi han referit també alguns portaveus, en aquest país hi ha pobresa fa trenta-quatre anys. Deixem la dictadura franquista de banda, quan la sobreexplotació de les classes treballadores i les classes populars es fonamentava en el permanent empobriment dels treballadors i treballadores, i entrem en clau del que s'anomenava «estat del benestar».

Les balances socials d'aquests trenta-quatre anys de miniestat del benestar són les que són. Sempre hi ha hagut un 20 per cent de la nostra societat que vivia amb paràmetres d'exclusió social i contra la qual només hi ha hagut polítiques palliatives i de contenció del malestar, però no de les profundes raons econòmiques, socials, culturals, que feien que un de cada cinc conciutadans estiguessin vivint sota paràmetres d'una vida digna que no arribava; polítiques, doncs, on la caritat, que sempre humilia, anul·lava la potencialitat de la solidaritat, que sempre ajuda.

Memòria, també, perquè avui sentia aquí, i hi passaré molt de puntetes, perquè seria un debat extens..., perquè sentir governs o partits que han tingut el Govern a l'Estat i a Catalunya parlant de pobresa o de lluita contra l'atur no deixa de ser efectivament un profund acte d'hipocresia, quan el que estan fent és rescatar bancs. Tant aquest Govern, que paga 6 milions d'euros cada dia en interessos del deute –també ha estat dit mil vegades–, com el de Mariano Rajoy, que ha aportat 40.000 milions al pagament només dels interessos del deute, tenen com a prioritat salvar els més poderosos. Trenta anys, per tant, d'insensibilitat, d'inoperativitat i d'indolència en la lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

A propòsit de la setmana que ens acull, i també d'altres grups, no em puc estar tampoc de referir-me a la senyora Carme Chacón, que ara se les dóna de socialista i per nosaltres és la sòcia *lista* –la sòcia llesta– dels mercats immobiliaris. Qui va aprovar el desnonament exprés en aquest país veï es diu Carme Chacón. O sigui que lliçons, també les justes. I qui va aprovar finalment un rescat..., no un rescat, perdó, la tirania de la «deutecràcia», reformant amb nocturnitat, enmig de l'estiu..., la reforma constitucional de l'article 135.2, que ens obliga a limitar el dèficit i a servir cada dia recursos als mercats financers, van ser el Partit Socialista Obrer Espanyol i el Partit Popular.

Dit això, tenim pressa nosaltres també –és el quart apunt–, hi estarem a favor perquè tenim pressa, tenim molta pressa per decidir que la pobresa i la marginació i l'exclusió a casa nostra s'han acabat. Però també és veritat que dels successius governs de la Generalitat

també se'n treu que la llei no es compleix; la Llei d'Habitatge del 2007 simplement és paper mullat, davant del poder, que arrasa, dels mercats immobiliaris.

I, per acabar, direm que ens agradaria que s'aprovés, però també el Govern té altres possibilitats. No només el Govern; la lluita contra la pobresa no implica el Govern..., implica també el país i la societat sencera.

El tema és tan lacerant i tan dolorós i tan desigual, que nosaltres, si aquesta llei s'arribés a aplicar dins de quatre, cinc mesos, després de la seva publicació final, tenim un lapse de cinc mesos on el sofriment social continuaria. I, per tant, animem el Govern a funcionar per decret llei; ja que governen en altres coses que no ens agraden per decret llei, que ho faci per decret llei i que s'aturin..., doncs, que faci decret de moratòria de desnonaments, que faci un decret de forma immediata que impedeixi que les grans empreses tallin els subministraments de serveis fonamentals com l'aigua o la llum –de 22.000 a 66.000, han augmentat en un any, segons les nostres dades–, i després, que habiliti altres fórmules.

Per exemple, en alimentació, a Vic, a proposta de la CUP..., també amb un govern de Convergència, li dèiem que havia un problema amb els aliments, amb el banc d'aliments, i ho van negar, van negar que a Vic hi hagués gana; es va poder estudiar, i hem passat de recollir quatre-cents quilos a recollir dotze tones, no? Aquesta és la realitat de Vic.

En l'àmbit de l'habitatge, en primera instància, que s'alliberin al lloguer social els 1.600 pisos buits de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. També que es posin al mercat els pisos del Sareb; i, no us preocupeu, si no ho fa el Sareb, ja ho farà la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, que ja ha alliberat vuit blocs de pisos.

I, en l'àmbit de la llum i de l'aigua, el que és imrepresentable democràticament és que es pretengui tallar el subministrament elèctric d'empreses com Endesa, que l'any passat van guanyar 2.000 milions d'euros de beneficis.

Per nosaltres, el paradigma fonamental per donar-hi suport –cinquè motiu– són els drets humans, que haurien d'estar al centre, però també és veritat que depenem només de nosaltres mateixos. El Govern pot fer coses, la societat pot fer coses... I en aquest sentit sí que voldria dir que des d'una perspectiva històrica, i a causa precisament de la manca d'un estat propi, els i les catalanes hem construït la nostra organització social, política, econòmica i cultural de forma sovint no estatal. Des de les societats obreres de resistència del 1855 a l'economia popular, cooperativista i mutualista, entre 1870 i 1939; des dels ateneus, sindicats, escoles lliures, casals, entitats culturals i teatrals, corals i orfeons a les institucions científiques, literàries, educatives, al llarg de la nostra història contemporània i fins a la derrota del 1939, la Catalunya moderna i emancipadora ha articulat la seva solidaritat social des de l'autoorganització col·lectiva, això és: sense i contra l'Estat. Avui vivim un altre tipus de dictadura, una dictadura econòmica, i, per tant, també cal que qui s'activi no només sigui el Govern, no només siguin els grups parlamentaris presents, sinó que sigui to-

ta la societat la que faci un cop sobre la taula contra la pobresa i l'exclusió.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Laura Massana Mas demana per parlar.*) Senyora Massana. (*Veus de fons. Pausa.*) Les al·lusions són normals, lògicament. Però té trenta segons, eh?, perquè ha tingut vint minuts, ja.

Laura Massana Mas

Sí, per dir-li al senyor Amorós, senzillament, que si quan ell presentava iniciatives al Congrés, el seu grup, mentre recollien signatures de la ILP, la de la dació en pagament, vostè també arraconava els moviments i Esquerra Republicana arraconava els moviments. Una cosa no treu l'altra, i n'estan assabentats. Perquè, a més a més, interpretem, interpreten que la millor manera de blindar la recollida de signatures i la viabilitat de la ILP és aprovar la tramitació d'aquesta llei. No busqui excuses ni subterfugis, ni menys digui que mocions poden substituir lleis.

I, en general, aquesta llei és un projecte ampli, del qual la ILP és una única pota. I crec que en aquest sentit no podem fer més que fer accions com aquesta, de recolzar-la i de poder seguir, doncs..., bé, debatent-les aquí...

La presidenta

Senyora...

Laura Massana Mas

De vostès dependrà... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Oriol Amorós i March demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Amorós?

Oriol Amorós i March

Senyora Massana...

La presidenta

Senyor Amorós, per què demana...?

Oriol Amorós i March

Bé, per rèplica a la senyora Massana, si li sembla bé, eh?

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

Abans ja li he cedit el torn de paraula...

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

Sí. No, senyora Massana, el debat sobre les rendes el tindrem en aquest Parlament; no ho dubti. I s'ha de tenir, i s'ha d'abordar.

Jo el que li dic és que un moviment concret que diu: «Volem fer aquest debat ciutadà» ens ha demanat explícitament a alguns grups parlamentaris que no entrem aquesta renda. És veritat que vostès parlen de més coses, però el títol segon de la seva llei es diu: «Renda garantida de ciutadania». Si això ho comencem a debatre a partir d'avui, on queda la funció d'impuls democràtic de la ciutadania? On queda? Ja està, la seva signatura l'haurà substituït. (*Remor de veus.*) Ja està...

La presidenta

Senyor Amorós, ja està bé.

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat a la Proposició de llei del mínim vital garantit.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 44 en contra i 40 abstencions. (*Algú diu: «Aprovada, aprovada.»*)

Per tant, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre l'atur i les mesures per a fomentar l'ocupació (tram. 300-00034/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que, com els he dit, són les interpel·lacions. I passem a la primera interpel·lació, que és sobre l'atur i les mesures per fomentar l'ocupació. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós. (*Remor de veus. Pausa.*)

Senyor Amorós, ja pot començar.

Oriol Amorós i March

Gràcies. Gràcies, senyora presidenta. (*Persisteix de la remor de veus.*) Senyor conseller, senyores i senyors diputats...

La presidenta

Senyors diputats, si us plau, demano silenci.

Oriol Amorós i March

Permeti'm que als diputats presents a l'hemicicle els agraeixi molt la seva atenció i la seva dedicació a un tema respecte al qual avui en repetides ocasions –el senyor Rivera, per exemple, que ara no ens acompanya–

nya— s'ha demanat que es tractés en aquest Parlament, que és el tema de l'atur, i que afortunadament en aquest Ple debatrem no només en aquest punt de l'ordre del dia, sinó en d'altres punts presentats per altres grups. Dir que aquest és un tema que preocupa fonamentalment Esquerra Republicana. De fet, les cinc iniciatives parlamentàries d'Esquerra Republicana en aquest Ple, les cinc són de caràcter socioeconòmic i dirigides a ajudar les persones que més pateixen en aquesta societat. I, per tant, quan algú intenta dir que hi han debats que van en paral·lel o estan contraposats, per nosaltres no és així, sinó que són debats que van amb punt i seguit.

Entrem en la qüestió. Senyor conseller, malgrat que a l'abril vam tenir puntualment un bon resultat i que celebrem, i a més per segon mes consecutiu, vostè és molt conscient, segur, doncs, que l'interanual no va anar bé, que la situació d'atur en què estem és molt greu... Si ens referim a l'EPA, que és la dada comparada en el conjunt de la Unió Europea, estem a 903.000 aturats, amb un creixement interanual encara i, per tant, travessant una situació molt complicada.

Els ERO, per exemple, del 2012 es van disparar d'una forma..., van assolir xifres rècord: vam arribar a 5.494 expedients, la xifra més elevada al llarg de la crisi, que va afectar més de 75.000 treballadors i treballadores; un increment d'expedients de regulació d'ocupació que suposa un increment del 71,6 per cent respecte al 2011.

Per tant, és evident que la reforma laboral aprovada el febrer de 2012 va estimular les empreses a utilitzar aquest mecanisme per regularitzar plantilles, per fer acomiadaments, aprofitant que ja no han de passar per la Generalitat, que, per tant, ja no necessiten l'autorització administrativa de la Generalitat, i aprofitant també els abaratiments d'indemnitzacions. El saldo de la reforma laboral, des del nostre punt de vista, ha estat clarament —clarament— negatiu en termes d'ocupació, i les xifres així ho demostren.

Tenim també que l'Enquesta de població d'activa..., si agafem una mirada més llarga, per tenir una visió de què ha passat al llarg de la crisi i veure quins canvis estructurals hi han hagut en els nostres aturats..., que creiem que és l'anàlisi que cal fer, més que no pas l'anàlisi mes a mes, veure què està passant en el nostre mercat de treball, quina és la situació dels nostres aturats, per emprendre les mesures de reforma que són necessàries. Agafem l'EPA, doncs, de cinc anys, i tenim algunes dades que, des del nostre punt de vista, indiquen una mica quins són els problemes grossos que hem d'abordar.

Per una banda, 21 i mig per cent menys d'ocupats, dos punts més que a la resta de l'Estat. Això del dèficit fiscal any rere any, doncs, ens va debilitant la fortalesa, ens va minant.

Alguns sectors amb una destrucció massiva —per tant, és una destrucció d'ocupació molt desigual en sectors—, que afecta ni més ni menys que el 60 per cent dels treballadors de la construcció en aquests cinc anys. És a dir, hi ha una gran quantitat de persones,

428.000, que passen a 172.000, és a dir, a l'entorn de 250.000 persones que canvien radicalment de feina.

Una destrucció d'ocupació que afecta fortament la indústria, i especialment Catalunya: 30 per cent de destrucció de llocs de treball a la indústria en aquests sis anys.

Una destrucció d'ocupació que afecta fortament les persones amb formació primària o inferior: aquestes s'han reduït a la meitat en els cinc anys de la crisi que treballaven. Per tant, tenim persones aturades amb un nivell de formació molt baix; reducció a la meitat és una dada certament esgarrifosa. Aquesta dada és del conjunt estatal, però la translació a Catalunya és similar, tot i que una mica menor.

Una destrucció d'ocupació molt diferent segons el tipus de contracte: 44 per cent als temporals —dels temporals que treballaven fa cinc anys, el 44 per cent han desaparegut del mercat—, i, en canvi, només un 8 per cent als fixos. I la pèrdua d'autònoms també és a l'entorn del 8 per cent.

Per tant, què ens trobem? Ens trobem que la dificultat per donar ocupabilitat té molt a veure amb el nivell d'estudis; té molt a veure amb la precarietat de la contractació, amb la relació fixa amb l'empresa —és a dir, el tipus de contractació que tenim—; té molt a veure també amb el nivell de coneixement del país —és molt diferent nacionals i estrangers, els estrangers pateixen en aquest moment un 41 per cent d'atur, i, per tant, té molt a veure amb el desconeixement del país—, i tot això provoca una població aturada amb dificultats d'ocupabilitat greus, que és el tema central que volem abordar i dedicar aquesta interpellació i la moció que en serà subsegüent. Problema d'ocupabilitat greu pel canvi massiu de persones de sector productiu, pel baix nivell formatiu, per la debilitat de les relacions laborals, per la debilitat en la relació amb el país i la cronificació d'aquesta situació. Una xifra esgarrifosa és que en aquests cinc anys de crisi el nombre d'aturats que fa més de dos anys que busquen feina s'ha multiplicat per deu —per deu. Per tant, no és que tinguem unes xifres que ens espanten a nivell d'atur i d'ocupació, sinó que qualitativament, quan et poses a analitzar-les, veus que hi ha un gran problema.

Per lluitar contra l'atur hi han dos grans braços, i els dos estan a la seva conselleria: l'opció econòmica —crear llocs de treball, estirar l'economia— i, un altre braç, millorar l'ocupabilitat de les persones, preparar les persones per quan l'economia creixi. Dos grans braços.

Nosaltres volem fer una moció que sigui útil, volem fer una interpellació que tingui resultats pràctics, que no demani partides pressupostàries que no tenim, sinó que demani partides pressupostàries que sí que podem tenir, però que tingui alta efectivitat per a la gent. I, per tant, nosaltres centrarem les nostres propostes en aquesta interpellació i en la moció que en serà subsegüent en tres grans àmbits.

Un programa específic per a la gent de més baixa ocupabilitat, que és la gent que en aquests moments rep la renda mínima d'inserció; que permeti també alliberar

persones que perceben aquesta renda mínima d'inserció, perquè se n'hi puguin incorporar d'altres que se n'han quedat fora, que s'han quedat a la cua.

Segona qüestió, una reforma del SOC. El SOC pateix un atac brutal per part del Govern de l'Estat, que els anys de més crisi i de més creixement de l'atur no va tenir cap altra ocurrència que reduir el 57 per cent del pressupost de polítiques actives, i aquest 2012 es manté el mateix que l'any passat, tot i tenir molts més aturats; amb alguna reducció, com per exemple el Programa d'orientadors, que passa de 7 milions a zero –a zero.

Per tant, primer bloc, enfoquem polítiques, senyor conseller –i ens agradarà sentir la seva opinió–, a la gent amb més dificultats. Segona qüestió, volem demanar: vostè com pensa que aquesta eina, que ha estat tensionada, que ha estat maltractada per l'Estat espanyol, que és el SOC..., quin paper creu que ha de tenir en la formació de l'ocupabilitat. I, tercer element, quines iniciatives hem de tirar endavant, tirarem endavant, també, per a la millora de l'ocupabilitat de les persones a partir de l'actuació de la formació professional. En aquests tres grans àmbits voldríem centrar la interpellació, perquè creiem que amb aquests tres abordaríem un servei molt millor als ciutadans per tenir un servei d'ocupació de Catalunya que els ajudi a trobar feina, a tenir una millor ocupabilitat.

La primera qüestió que esmentàvem era un programa específic de plans d'ocupació per a la inserció laboral. Teníem els plans d'ocupació, amb les polítiques actives de fa dos anys. Van desaparèixer. Estaven finançats amb uns fons finalistes que venien de l'Estat, i van desaparèixer, van passar a zero. Vam tenir a l'entorn de quaranta mil persones ocupades l'últim any que vam tenir a Catalunya aquests plans d'ocupació, i gràcies al Partit Popular, doncs, van passar a zero. I entenem que, si bé és una mesura que no ho pot resoldre per sempre, ni l'única, entenem, però, que és una mesura que pot ser útil en col·lectius de molt baixa ocupabilitat com són els perceptors de la renda mínima d'inserció, que, ho recordo, són persones que ja han tingut feina, o que, si han tingut feina, han perdut ja el subsidi d'atur, han perdut ja el «Prepara't»; per tant, porten molt de temps allunyats del mercat de treball.

Nosaltres pensem que en la reforma de la renda mínima d'inserció que es porti a aquest Parlament en aquests propers mesos ha d'haver-hi un horitzó de recuperació de la seva universalitat.

Nosaltres pensem que en aquesta reforma també ha d'haver-hi –també ha d'haver-hi– una assignació més racional dels recursos, una ordenació de totes les prestacions que es presten des de tots els organismes de la Generalitat perquè s'endrecin bé.

Però nosaltres també pensem que abans que portin aquesta renda mínima aquí, al llarg d'aquest any 2013, hauríem de fer alguna cosa per facilitar la inserció laboral d'aquestes persones.

Per què? Perquè cal un pont ràpid, i en aquests casos ja no és passar per la formació sinó anar directe

al lloc de treball. Per què, també? Perquè si aquestes persones passen el temps suficient per ser després perceptors de la prestació de desocupació, acabat aquest programa, podem acabar amb èxit amb la inserció laboral, i aquest ha de ser l'objectiu principal, però en el cas que no fos així aquestes persones tindrien un altre dret social que permetria allargar les condicions mínimes vitals que fossin garantides durant més temps a aquestes persones.

Per tant, nosaltres en aquest sentit creiem que és urgent que en la qüestió de la renda mínima –i després en el següent torn parlarem de la reforma del SOC i de propostes concretes per a la millora de la formació ocupacional–..., nosaltres pensem que en aquest nou programa de la renda mínima d'inserció hauríem d'aconseguir que més d'un miler de persones, tot allò que puguem estirar, doncs, tinguin un lloc de treball directe i, a més a més, quan aquest lloc de treball s'hagi acabat, deixin espai a persones que s'han quedat a la porta de cobrar la renda mínima d'inserció i la puguin cobrar també.

Bé, voldríem saber la seva opinió sobre aquestes qüestions, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor Amorós. Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Empresa i Ocupació, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat. És obligat insistir en el que reiteradament, no només des d'aquest faristol, quan òbviament hem de donar o bé compliment a l'acció de control del Govern o participar en els debats parlamentaris que els senyors i les senyores diputades impulsen des d'aquesta cambra, hem fet, sinó també des d'altres plataformes on podem manifestar, doncs, les intencions i les prioritats del Govern, que segueix dient que la més absoluta prioritat i obsessió del Govern de la Generalitat és la de focalitzar tots els esforços possibles per aconseguir la reactivació econòmica i la reducció de l'atur que pateixen milers de ciutadans, milers de famílies i que afecta evidentment no només les nostres estructures econòmiques sinó la nostra cohesió social.

És des d'aquesta perspectiva que ja fa mesos i, per tant, en anteriors legislatures, els governs i el Govern de Catalunya han anat definint, en el marc també d'aquest, si em permet, ja no només crisi econòmica, sinó canvi de model productiu, en què d'una manera o altra hem de fer tot el possible per adaptar les nostres estructures econòmiques, institucionals i socials a aquest nou entorn en què esperem que comencem la senda del creixement, però en què haurem de redefinir i replantejar moltes i moltes coses que fins ara havien estat definides o interioritzades com a immutables..., que hem anat definint, deia, diferents estratègies per intentar aconseguir d'alguna manera un model de país més competitiu, més sostenible, més social i més co-

hesionat, per apropar-nos també, evidentment, als nostres referents europeus.

En aquest sentit, parlar de la millora de l'ocupabilitat, de la millora del funcionament del mercat de treball, de la millora de la competitivitat de les empreses, tant en el marc de l'estratègia Catalunya 2020, en un àmbit més omnicomprensiu, com l'aprovada l'any passat, l'Estratègia catalana per l'ocupació, que ja va ser d'alguna manera impulsada amb concert i amb consens en un context econòmic molt desfavorable..., han significat diferents passos ja, alguns d'ells en el passat, i altres que s'estan impulsant amb decisió en aquest moment.

És evident que en qualsevol dels casos haurem de fer un plantejament diferent en alguns dels instruments que vostè citava, senyor diputat, però abans d'entrar en alguna de les seves interpellacions, des d'una perspectiva de quin és el nostre capteniment amb el Servei Català d'Ocupació, o com veiem la situació al voltant de la formació professional, o de la renda mínima d'inserció, deixi'm que insisteixi que només estarem en condicions d'aprofitar..., quan l'estabilitat financera internacional, quan en definitiva hi hagi un cert canvi de clima de confiança, que crec sincerament que ben aviat arribarà o que arribarà en els propers temps, hem de tenir el país preparat per intentar d'alguna manera aprofitar aquesta recuperació lenta, però espero que sigui sòlida i que sigui molt més, d'alguna manera, doncs, estructurada i sostenible, i que no estigui tan subjecte als canvis amb els quals, els darrers temps, l'economia catalana ha viscut.

És evident que més enllà del que ara li recitaré hi han també grans propòsits que han de donar suport i sentit i resposta a tot allò que vostè ara diagnosticava. No podem, i s'ha dit aquest matí per part del portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en la sessió de control, deslligar tot el procés democràtic del dret a decidir, de la transició nacional, de l'obtenció d'instruments i eines per abordar aquesta situació de la fractura social i de la greu crisi econòmica.

Sé que alguns diputats i diputades fan cara escèptica. Deu ser casualitat que hi hagi una clara correlació entre disposar d'hisenda pròpia i el nivell d'atur de què disposa, per exemple, el País Basc? O no hi té res a veure, que puguis gestionar la teva tresoreria, recaptar els teus impostos, disposar de polítiques fiscals per a les empreses? Deu ser casualitat que països amb dimensions econòmiques i demogràfiques similars a les nostres, amb un producte interior brut de 200.000 milions d'euros, com el que disposa Catalunya, i 7 milions i mig de ciutadans, disposin d'un nivell de renda disponible, d'instruments per reaccionar davant de la crisi, molt millor que el que tenim nosaltres?

No, dic això, perquè és evident que parla d'innovació, d'internacionalització, de suport a les nostres empreses, de la captació d'inversions, de la necessària segona etapa de simplificació administrativa, de l'abordatge –que ho estem intentant, i crec que amb bons resultats en alguns casos concrets i espero que a nivell global també– de millorar la concertació i el diàleg social amb agents econòmics i socials; que la neces-

sària coordinació institucional en moments de disminució de recursos ens ha de portar a fer més efectiva i més eficaç l'acció de governs, administracions, a nivell local, a nivell regional, a nivell de país; que l'abordatge d'una visió estratègica que també Europa iniciarà en el marc del nou període dels escenaris i els mecanismes financers del 2014 al 2020. I en això s'hi està treballant intensament des del Govern.

Les reformes estructurals a què vostè apellava. O allò que també estem treballant d'un pla programa molt intens de reindustrialització. També de reforçar la nostra visió i el nostre posicionament estratègic en el camp del turisme, com a generació d'activitat i també com a projecte de país que és. La defensa del nostre model comercial, el model energètic. L'aposta digital, que bons resultats està donant també en el país. O les iniciatives que els darrers temps, per no dir «les darreres setmanes», doncs, hem anat impulsant.

La configuració del clúster de l'automoció, on tenim una aposta estratègica jo crec que també interessant i important. I hem de recordar que la nostra vocació industrial ha de ser permanent i poc subjecta a escenaris de major, d'alguna manera, bonança econòmica, sinó que sigui una constant no només ara que estem en una situació de crisi difícil sinó en el futur.

O l'aposta estratègica pel sector agroalimentari, on Catalunya té grans potencialitats, o també el clúster de les biotecnologies, o la nostra posició molt important, industrial, al voltant de la química, del metall, de la farmàcia o també del tèxtil, que s'està relocilitzant.

Dic tot això perquè no podem sostreure una visió de context de la recuperació de l'ocupació en funció de tot allò que en definitiva impulsa el Govern per intentar, ho repeteixo, preparar el país i adaptar-lo a aquests entorns complicats.

És evident que, si disposéssim d'una banda dels recursos financers per donar suport a les nostres polítiques actives, no estaríem patint en aquests moments, segur, una disminució del 57, del 60 per cent dels recursos que es destinen a aquestes polítiques d'orientació, de plans d'ocupació, de suport a la gent desocupada, que, des de l'any 2012, amb relació al 2011, van representar un 56 per cent menys i que ara encara, lleugerament, encara es dificulta, amb un 57 per cent de reducció. Tenim menys de la meitat dels recursos de fa dos anys. En el punt més dur per la llargada de la crisi es produeix aquesta disminució pressupostària. És obvi que estic convençut que hi haurien més recursos.

També estic convençut que si poguéssim gestionar les polítiques actives i les polítiques passives d'una manera conjunta això tindria un grau d'efectivitat, de coordinació i de resposta molt més àgil. Qualsevol país normal lliga les polítiques actives amb la gestió de les polítiques passives. És per això que el propòsit, en aquest sentit, també té tota la seva dimensió i tota la seva comprensió. No repassaré les dades, perquè vostè les ha anomenat, i és evident que estem davant d'una situació d'emergència nacional.

És per això que espero que aviat puguem presentar, per exemple, un modest però ambiciós pla de xoc per

a l'atur juvenil; que desplegem amb més ambició el programa del «Catalunya emprèn» per donar suport en aquest sentit, i no només amb la llei d'emprenedoria, que serà consensuada amb el seu grup a l'hora d'entrar-la en aquesta cambra, sinó que també habiliti tot aquest esperit emprenedor a través de cooperatives, d'empreses, o d'autoocupació, o de treball autònom, que també ha de donar resposta i sortida, en definitiva, a una major i millor ocupació; que volem, com estem fent, dissenyar un nou model de formació professional més proper a l'empresa, més de dualitat entre formació i treball, més integrat en els seus sistemes, més d'alguna manera planificat d'acord amb les necessitats de treball i de les empreses, i també més concertat des d'una perspectiva institucional, política, local i també empresarial i sindical. I tot plegat en el sentit d'intentar, ho repeteixo, posar els instruments al servei d'aquesta obsessió.

Amb el Servei d'Ocupació ja li recordo allò que estic convençut que compartim: la reforma del SOC és necessària, imprescindible, urgent. Venim de llarg, estem fent tard. Volem mantenir el caràcter públic del Servei d'Ocupació i la seva personalitat jurídica. Marcarem una atenció personalitzada a empreses i a persones. I, per tant, impulsarem nous mecanismes d'itineraris personalitzats més enllà de tractaments de *targets* i de col·lectius. Volem territorialitzar amb més insistència les actuacions. I aquí prendrà força, evidentment, la col·laboració institucional.

I volem crear un sistema d'ocupació en què existeixi una cartera de serveis comuna per a tots els actors que hi participin, evidentment sota la coordinació del Govern, però establint una bona col·laboració institucional i una bona concertació també amb el món privat.

Fins ara hi hem anat avançant: s'han pres decisions, s'ha reestructurat, hem avançat, hem fet un decret el mes de març, i el mes d'abril també hem presentat, definitivament, i acabo presidenta, els eixos de reformulació d'aquest Servei d'Ocupació. Tenim un calendari, i en aquest sentit espero que al llarg d'aquest segon trimestre puguem endegar definitivament, doncs, els mecanismes de reestructuració del SOC, l'articulació d'un projecte de llei d'ocupació de Catalunya, i que ens permeti, conjuntament amb tot el que li he recitat de passada, doncs, ser més eficaços i més efectius per abordar aquesta situació difícil que espero que per poc temps està vivint encara el nostre país.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Té, per a la rèplica, durant un temps màxim de cinc minuts, la paraula l'Il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, dedicarem, doncs, aquest segon torn, de rèplica, a parlar de propostes concretes que millorin l'ocupabilitat de la gent, perquè la gent ho tingui més fàcil per trobar feina.

La primera, l'hem esmentat abans, un programa concret —és el que li proposarem en la moció— per a per-

ceptors de la PIRMI, perquè vagin directes al lloc de treball i deixin espai a d'altres persones que puguin acollir-se al programa de la PIRMI.

El segon bloc de mesures és de reforma del SOC. Necessitem un SOC que sigui àgil, útil i tracti les persones aturades persona a persona; que tingui itineraris individualitzats; que ofereixi a totes les persones aturades una cartera de serveis per a l'ocupació única, sigui el SOC que opera directament o sigui un organisme municipal d'ocupació que atén aquella persona. Però no maregem més les persones aturades amb la multiplicitat d'oficines d'ocupació i oficinets que tenim en alguns municipis de Catalunya. Tot això s'ha d'endregar en un servei coherent i on la persona aturada, vagi a la porta que vagi, es trobi la mateixa cartera de serveis al seu servei i, per tant, la persona aturada tingui un dret subjectiu a percebre una ajuda per trobar feina, una ajuda en l'àmbit de l'orientació personal per trobar feina, o una ajuda en l'àmbit de l'orientació per crear una empresa, o una ajuda en l'àmbit de la formació ocupacional adaptada o serveis d'intermediació laboral.

Volem refermar la nostra voluntat de mantenir el SOC com a organisme públic, autònom i central en el sistema d'ocupació. Que hagi tingut pegues, que tingui aspectes a millorar, no vol dir que treballar amb les persones aturades i buscar feina per a la gent que està patint no pot ser de cap de les maneres un negoci i una activitat per al lucre privat. Ha d'haver-hi una garantia clara de salvaguarda i de manteniment de l'interès públic. I per això volem un compromís d'aquest Parlament amb el caràcter autònom, central i públic del Servei d'Ocupació de Catalunya.

Volem que aquesta cartera de serveis i aquesta coordinació entre diferents agents estiguin governades per un sistema d'informació únic, que la gent tingui el seu historial, si se'm permet la llicència, el seu historial clínic, vagi a la porta que vagi, perquè aquella persona que ha estat aturada fent un curs de formació ocupacional en un determinat lloc, quan vagi en un altre, es conegui quin és el seu historial, es vegi quin és el seu historial laboral i de serveis rebuts per a la recerca d'ocupació, per fer un bon diagnòstic i per donar també un millor servei a les persones, però, sobretot, perquè es pugui fer aquest seguiment individualitzat de cadascuna de les persones que està patint el drama de l'atur.

Volem un SOC que dediqui menys temps a la burocràcia. Volem un SOC que, per tant, tingui un sistema d'acreditació d'agents col·laboradors i que hi tingui un marc de relació per contracte, on el SOC té aquest paper central, però aquells operadors privats amb els quals fins ara s'ha estat treballant en actuacions per l'ocupació, com pot ser la formació, que s'ha fet amb mecanismes de subvenció que han fet que tinguéssim molta i molta gent movent papers al SOC..., n'hem de tenir menys. Això sí, hem de tenir un poder públic clar amb capacitat sancionadora, avaluadora i que pugui inspeccionar, si cal.

Un altre tema que li demanem a la moció: agències de col·locació. Aquí, l'Estat ens vol fer una altra invasió

competencial –sí, senyor Luna–: es reserven uns calés per ficar-se en un àmbit que no és el seu, perquè les polítiques actives les tenim transferides; però això vostès no ho entenen. I, per tant, aquí, el que volem és que la Generalitat no en deixi passar una, ordeni el sector i ho faci amb criteris que ens vagin bé a la nostra economia; no als seus, no als amics del senyor Montoro, que pensa només a treballar amb les grans agències de col·locació, que facturen més de 3 milions a l'any, sinó amb aquelles agències de col·locació reals que existeixen a Catalunya –per cert, gràcies a una llei del PSOE–, que són més pimes i no tant de les grans.

I últim punt: tema formació professional –amb la benevolència de la presidenta; molt ràpid. Aquí què hem d'aconseguir? Aquí hem d'aconseguir que aquests molts aturats que tenim, que més de la meitat tenen nivells d'estudis primaris o no tenen estudis, o tots aquells que porten molts anys a l'atur, totes aquestes persones, tot el coneixement que tinguin, el puguin acreditar. Volem que qualsevol persona aturada que avui, quan va a buscar feina, no té un currículum per presentar, pugui dir: «Jo tinc una experiència laboral que la puc homologar amb aquestes unitats de certificació professional», que sumant-ne unes quantes li donin dret a un títol. Que a tothom que hagi estat vint anys treballant de cuiner, se li reconegui i amb aquest reconeixement pugui presentar-se i tenir un currículum per defensar-se davant del lloc de treball. Que tothom que hagi tingut una mica d'experiència laboral, una mica de formació ocupacional i algun curs de formació continuada...

La vicepresidenta primera

Vagi concloent, senyor diputat.

Oriol Amorós i March

Acabo. Si això està coordinat, si això està ben definit, es sumi i li doni dret a una titulació oficial de formació professional.

Aquí li presentarem una dotzena de mesures concretes de millora de la formació professional, en definitiva, perquè les persones aturades, quan vagin a buscar feina, tinguin més eines, tinguin més possibilitats, siguin més lliures, que això és el que volem per a elles i per al nostre país.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica té la paraula, per un torn màxim de cinc minuts, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. I gràcies, senyor diputat. Ja li avanço, presidenta, que segurament, molt probablement, no exhauriré els cinc minuts; més que res, perquè celebri sincerament, senyor diputat, les coincidències. (*Remor de veus.*) Vaja, suposo que vostès han escoltat amb molta atenció la meua intervenció inicial i deuen haver observat com en la rèplica del diputat hi

han hagut moltes coses que s'han plantejat d'una manera bastant coherent i bastant ben orientades. Quan hem parlat de la reforma del SOC i els seus propòsits, em sembla que hem coincidit; quan parlem de la formació professional, també hem coincidit. Sé que a alguns de vostès els sobta, però..., no deu ser normal, això de treballar d'una manera coordinada entre grups que comparteixen responsabilitats de govern o de suport parlamentari. (*Remor de veus.*) Ni vostès hi estan acostumats, senyors del Partit Popular.

La vicepresidenta primera

Conseller, conseller, aquesta interpellació és entre...

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Només una referència pel que fa a la renda mínima d'inserció, senyor diputat. Volem ser molt ambiciosos, perquè el gran propòsit és intentar atendre el millor possible les famílies i les persones que tenen risc d'exclusió; que no estan incardinats en els itineraris i els escenaris ordinaris d'integració laboral; que tenen greus problemes, doncs, per les situacions familiars, d'alguna manera, cronificades... Aquí tindrem i tenim un problema de limitació pressupostària, ens agradi o no ens agradi. I després tenim un repte, que l'hem de reconèixer entre tots i que és el nostre propòsit: i és que tot allò que com a programa i com a la nova llei estic convençut es plantejarà, de no només continuar apostant per la inserció laboral i social d'aquests col·lectius, d'aquestes persones, d'aquestes famílies, això sigui més que una declaració d'intencions i sigui clarament uns programes i uns projectes que facilitin aquesta inserció sociolaboral per a determinades persones, determinades famílies, perquè en alguns moments la PIRMI ha caigut finalment en una renda de suport, però no pas amb processos, amb itineraris i amb un seguiment individualitzat i familiar. Aquest és el gran repte.

Pel que fa al SOC, torno a celebrar les coincidències. Li dic que, a pesar de les rigideses dels diners traspassats..., a la conferència sectorial de fa escassament un mes ho vàrem fer notar: se'ns atorga graciosament un 20 per cent de flexibilitat per moure les partides dintre del que és el quàntum total, d'aproximadament encara no 200 milions d'euros, de què disposarem, i amb això hem de fer front, doncs, a una despesa que no està coberta per aquesta transferència; és insuficient, per exemple, amb els centres especials de treball. Però li asseguro que intentarem veure de quina manera podem equilibrar millor les mesures d'orientació i de formació amb intentar recuperar com sigui alguns projectes o alguns plans d'ocupació. Crec que en aquests moments la prioritat és intentar generar petits

escenaris i itineraris amb què el màxim nombre de persones puguin veure alguna oportunitat de mantenir-se actives, de deixar de tenir, d'alguna manera..., de carregar la seva subsistència, doncs, amb les prestacions d'atur, i, per tant, aquí ho intentarem.

Ja li avanço que també som molt crítics i, per tant, no adaptem de moment el model d'agències de col·locació que l'Estat implanta, amb caràcter voluntari i sense poder envair, d'alguna manera, el nostre àmbit competencial. Però no estem d'acord amb com s'està plantejant, per alguns dels motius que vostè ha dit; perquè, a més, marca uns llindars en què només actuarien els grans operadors; perquè no tindria en compte les necessitats de proximitat i d'interpretació real del mercat de proximitat, tant sectorial com territorial, i perquè, evidentment, aquí, doncs, no volem deixar de tenir present que tenim una xarxa molt, molt interessant d'economia social, d'organitzacions sense ànim de lucre, d'empreses lucratives però que, en definitiva, treballen amb la proximitat, que no podrien acudir a aquest conveni o a aquest contracte que està plantejant-se a l'Estat. Lamentablement, el problema és que l'Estat destinarà recursos per fer el seu model, però no en destinarà per a aquelles regions o comunitats que no s'hi adaptin i que vulguin desplegar iniciatives pròpies.

Nosaltres ordenarem bé les agències de col·locació, treballarem aquest sector i ho farem, evidentment, amb una voluntat de millorar l'ocupabilitat de tot el col·lectiu de persones sense feina, i no pas la cosa més fàcil, que poden caure algunes d'aquestes empreses i operadors en aquest model, de dedicar-se només a aquells que tenen un recorregut més fàcil d'inserció.

I, finalment, la formació professional. Coincideixo amb vostè que hem de marcar els itineraris, l'expedient, l'historial formatiu i laboral, i que tot això ha de ser el que permeti una millor orientació i una millor, d'alguna manera, adequació de l'oferta i la demanda, planificació compartida, d'acord amb els interessos del mercat de treball, centres integrats, certificacions professionals i una millor informació dels tres sistemes que, com he dit abans, a nivell de formació professional reglada, de formació contínua i de formació ocupacional, configuren aquest nou model de formació professional.

Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Reiniciem la sessió plenària amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei d'horaris comercials i determinades activitats de promoció.

Proposició de llei

d'horaris comercials i determinades activitats de promoció (debat de totalitat) (tram. 202-00026/10)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament i atès que aquesta iniciativa legislativa ha estat presentada per dos grups parlamentaris, té en primer lloc la paraula per presentar-la el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, avui presentem la Proposició de llei d'horaris comercials. Estem de nou davant d'una nova ingerència del Govern espanyol en les polítiques de la Generalitat de Catalunya, un Govern central que avui ha tornat a evidenciar amb la suspensió de la Declaració de sobirania per part del Tribunal Constitucional la seva clara voluntat, malaltissa, d'uniformització de l'Estat espanyol, sense tenir en compte l'expressió democràtica de la majoria dels catalans i de les catalanes.

Doncs el cas que ens ocupa és similar: voluntat uniformitzadora i no voler escoltar el que diu la majoria del sector, el Govern i la majoria d'aquest Parlament. L'executiu central no pot, desoïnt el repartiment competencial, imposar una desregulació dels horaris comercials a Catalunya. Per aquest motiu estem aquí, per defensar el contingut del Decret d'horaris comercials i, per extensió, el model català de comerç, rebutjant així les reiterades intromissions sobre una matèria que segons l'article 121.1 de l'Estatut d'autonomia és competència exclusiva de la Generalitat..., l'ordenació competencial.

La invasió competencial i els greus atacs del Govern generen inseguretat jurídica en el món del comerç i suposen un cop de mà, una ajuda clara, a les grans superfícies comercials, en detriment del model català de petita i mitjana empresa.

El Reial decret llei 20/2012, del 13 de juliol, de mesures per garantir l'estabilitat pressupostària i el foment de la competitivitat, estableix mesures de liberalització dels horaris comercials per als establiments menors de tres-cents metres quadrats, l'ampliació de les hores d'obertura setmanal dels establiments de setanta-dues a noranta hores i l'eliminació dels períodes de rebaixes.

Amb això, la proposició de llei que avui presentem vol blindar el model de comerç català. Volem blindar un model d'èxit econòmic, plenament identificat amb les característiques socials, territorials i culturals pròpies del nostre país.

El comerç urbà de proximitat es caracteritza per l'equilibri entre els diferents formats de comerç deta-

l·lista, amb una important presència de la petita i mitjana empresa, amb una funció social molt rellevant, tant pel que fa a la configuració i la vertebració del territori com a la garantia de proveïment per a les persones, amb especial atenció a aquelles que tenen dificultats de mobilitat.

Per tant, quan un model funciona no té cap mena de sentit canviar-lo. I si a més les dades econòmiques aconsellen el contrari i el Govern, la majoria del Parlament i el sector hi estan a favor seria una temeritat introduir canvis al respecte.

El Govern espanyol pretén amb la seva reforma que més del 90 per cent dels establiments, aquells que tenen menys de tres-cents metres quadrats, estiguin on estiguin, obrin noranta hores setmanals. Això suposarà un 25 per cent més de despesa ordinària als comerciants.

Dit això, la pregunta és: aquesta ampliació dels horaris comercials implicarà un 25 per cent més de les vendes si els catalans i les catalanes tenim els mateixos diners a la butxaca? En el context de crisi actual, el consum dels ciutadans es veu condicionat i limitat per l'elevada taxa d'atur, i a més aquesta situació de crisi estructural fa que molts ciutadans amb capacitat adquisitiva redueixin també el seu consum. I a això cal sumar-hi la pujada de l'IVA, un dels atacs més greus que el Partit Popular ha fet en contra del petit i mitjà comerç a casa nostra. Per tant, amb aquest escenari l'ampliació dels horaris generarà una redistribució del consum, però no implicarà un augment de les vendes, perquè la renda familiar no augmentarà.

L'ampliació d'obertura dels horaris comercials, el fet de passar de setanta-dues a noranta hores setmanals, perjudica clarament la conciliació familiar i laboral dels nostres comerciants. En aquest sentit, cal tenir en compte que el 52 per cent dels establiments comercials de comerç al detall són formats únicament pel propietari, i per tant l'augment de les hores setmanals treballades pot tenir una repercussió important en l'harmonització del temps dedicat a la feina i a la família. De fet, a nivell europeu, durant l'any 2010 es van realitzar iniciatives populars, amb el recolzament del Parlament Europeu, sobre la protecció de la festivitat en diumenge, atenent raons de salut i de seguretat.

Amb tot això, el cert és que la conseqüència directa de l'ampliació d'aquests horaris serà el desplaçament de les vendes cap a establiments de gran format, que sí que poden suportar aquest 25 per cent més de les despeses ordinàries, i el petit i mitjà comerç tancarà, com ja passa a les comunitats autònomes que apliquen aquest model. Madrid, el cas més clar d'aquesta aposta, ha perdut entre els anys 2007 i 2011 quasi un 18 per cent del negoci del seu comerç al detall, i aquesta pèrdua se situa bastant per sobre de la mitjana de l'Estat espanyol, que estava en el mateix període en un 8 per cent. A Catalunya aquesta reducció només va ser del 4. I pel que fa a l'ocupació en el sector minorista, Madrid va perdre durant el quart trimestre del 2012 quasi un 14 per cent respecte al mateix període del 2008, la qual cosa suposa el doble de la mitjana espanyola, mentre que a Catalunya només es va perdre el 0,1.

Una major desregulació dels horaris comercials, per tant, no va lligada ni a un augment de la facturació ni a un augment de l'ocupació, com se'n ha volgut fer creure.

La desaparició dels comerços dels nostres pobles i barris té unes implicacions que van molt més enllà de la qüestió estrictament econòmica. Una desertització dels centres urbans pot arribar a comportar problemes d'inseguretat ciutadana, perquè, com tots devem estar d'acord, el comerç és molt més que una activitat comercial. El comerç de proximitat, el comerç de casa nostra, arrelat als pobles i a les ciutats, és un comerç que cohesiona i genera nuclis urbans complexos, compactes, i alhora actua com un motor de transformació social.

Calen, doncs, polítiques encaminades a l'augment de la renda disponible de les persones i del seu consum i al desenvolupament en llibertat del model català de comerç de proximitat.

I a dia d'avui, avui més que mai ho hem constatat, per poder implementar les nostres polítiques sense ingerència del Govern espanyol només hi ha una sortida: la construcció de la república catalana del benestar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Presidenta, vicepresidenta, conseller, diputats i diputades, el passat dia 3 de desembre la Diputació Permanent del Parlament de Catalunya va convalidar el Decret Llei 4/2012, de mesures en matèria d'horaris comercials i determinades activitats de promoció. En aquella sessió votaren a favor de la convalidació Convergència i Unió, el Partit dels Socialistes de Catalunya, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds. La Diputació Permanent va aprovar per unanimitat, per tant també amb el vot favorable del Partit Popular de Catalunya, la tramitació del decret llei com a projecte de llei per tràmit d'urgència.

La proposició de llei és una iniciativa que en primer terme pretén donar viabilitat a les raons que inspiren aquell acord unànim. La previsió que el Govern de l'Estat interposés recurs d'inconstitucionalitat contra el decret llei i en demanés la suspensió, com efectivament ha succeït, feia recomanable conferir-li la naturalesa de llei, per la presumpció de constitucionalitat que el Tribunal Constitucional acostuma a atorgar a les normes que emanen dels parlaments.

Sorprèn avui que un grup presenti una esmena a la totalitat a aquesta proposició de llei, que refon la Llei 8/2004, d'horaris comercials, i que regula les rebaixes en la mateixa direcció. Demanem amb tota cordialitat al Partit Popular de Catalunya que, d'acord amb la se-

va votació del 3 de desembre, retiri l'esmena a la totalitat i se sumi al debat que ha de produir-se en aquest Parlament de Catalunya sobre el model comercial català i el paper que uns horaris comercials regulats juguen en la preservació d'aquest model comercial i en la conciliació de la vida laboral i familiar de les persones que treballen en el comerç.

En aquest moment, com ens trobem? Doncs que el Consell de Ministres el dia 1 de febrer va aprovar la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el decret llei de 30 d'octubre. El Govern central va optar per interposar directament un recurs davant del Tribunal Constitucional en lloc d'oferir diàleg i tramitar-ho dins del mateix procés negociat. Amb la interposició d'aquest recurs es posa una vegada més de manifest la voluntat uniformitzadora, recentralitzadora i d'interferència del Govern de l'Estat en el legítim exercici de les competències de la Generalitat, que dimanen de l'Estatut d'autonomia. El Govern central ha actuat en aquest cas amb manca de reciprocitat. Aquesta evidència ens permet demanar al Partit Popular de Catalunya, també per aquest motiu, que retiri la seva esmena a la totalitat. Tindran l'oportunitat de defensar i contrastar les seves opinions en la tramitació de la llei. Mostrin-se partidaris d'obrir el debat a Catalunya, presentin esmenes a l'articulat, posin-se al costat dels comerciants de Catalunya i de tots els treballadors i treballadores del comerç.

Els principals punts de diferència entre la regulació catalana i estatal, ja n'ha fet esment la diputada d'Esquerra Republicana, se centren fonamentalment en les setanta-dues hores setmanals màximes de la llei catalana, noranta hores mínimes que preveu l'Estat. La llei catalana preveu obrir vuit festius anyals, mentre que l'estatal com a mínim en preveu deu. Sols poden obrir més hores i dies els esmentats establiments d'alimentació menors de cent cinquanta metres quadrats a Catalunya i fins a tres-cents metres quadrats amb la normativa estatal. Això implicaria que el 91,3 per cent dels establiments comercials, independentment del producte, poguessin obrir a Catalunya.

Respecte a les zones turístiques, fonamentalment en el que diferim és en la interferència d'aquest real decret de l'Estat quant a la ciutat de Barcelona, que l'obliga a delimitar una zona turística, traient aquesta potestat o aquesta capacitat de decisió a l'Ajuntament de Barcelona després de consensuar-ho amb les entitats del comerç de la ciutat.

El nostre posicionament respecte als horaris comercials pel que fa a l'increment del nombre d'hores diàries i dels festius d'obertura autoritzada..., no respon a una autèntica necessitat. L'increment de despeses associades a l'obertura no es veuria compensada. De la mateixa manera, les compres en dies festius serien compres desplaçades des dels dies feiners. La insistència a incrementar el nombre d'hores i el nombre de festius d'obertura només pot trobar explicació en l'interès de determinades grans empreses, no perquè els resulti més rendible, sinó perquè poden suportar les despeses associades millor que les pimes i guanyar quota de mercat a costa d'elles.

Davant d'aquesta tessitura, el petit comerç haurà d'eleger entre tancar i renunciar a la part de demanda traslladada o obrir i assumir unes condicions francament dures, ja sigui per les despeses, ja sigui per la servitud de permanència a l'establiment, ja sigui per ambdues raons.

Un darrer element associat és l'augment de consums –aigua, llum, electricitat, gas– per als comerços; també va en contra del seu exercici de responsabilitat social associada.

Respecte a les superfícies, el que he explicat abans de la diferència entre cent cinquanta metres i tres-cents metres quadrats. Ja ho he comentat.

Els efectes serien: més hores de treball per a autònoms i assalariats del petit comerç –a la gran majoria el treballador és el mateix empresari i la seva família–; un increment de despeses que no es compensa amb els ingressos; una servitud de permanència a l'establiment, i després el que és molt important és el trencament de la conciliació de la vida familiar i laboral.

Respecte a la determinació per normativa estatal del concepte de «zona de gran aflluència turística», creiem que aquí també hi ha una invasió de competències per part de l'Estat que abasta la concreció dels conceptes dels establiments en règim especial d'horaris –la determinació dels conceptes de «zona turística» o «municipi turístic» ha d'emmarcar-se en l'exercici de les competències en matèria de turisme–, i que la regulació turística correspon íntegrament i sense limitacions a les comunitats autònomes. Així es recull sense cap mena de dubtes pel que fa a Catalunya a l'Estatut d'autonomia.

Ens trobem, doncs, davant d'una invasió competencial que també s'adopta en contra de l'opinió de les entitats del sector, que avui ens acompanyen i els agraïm la seva presència.

D'altra banda, exclou la competència de les comunitats autònomes per establir el procediment de declaració de municipi o de zona turística mitjançant la seva pròpia legislació, i també es menysté la iniciativa dels ajuntaments que avui requereix la legislació d'horaris catalana, tot i que seran aquests ajuntaments els que hauran de suportar els costos de serveis que generi l'obertura en festius.

Bé, ja continuaré en el següent torn d'intervenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Àlvia Romero. No, perdó –perdó. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez i Serra.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, membres del públic i repre-

sentants del sector del comerç, hem sentit en la defensa d'aquesta proposició de llei una afirmació... N'hem sentit moltes. Alguna la contestaré; d'altres crec que no serà necessari contestar-les. Però sí que n'hi ha hagut una que m'ha sorprès i m'ha xocat; m'ha sobtat, no? Diu: «El model català és un model que funciona.»

Dues dades, que no les dono jo; després els en donaré la font. En els darrers deu anys, a Catalunya hem perdut una quarta part dels metres quadrats de petit comerç, mentre que en el conjunt d'Espanya se n'ha perdut una cinquena part. La pèrdua de superfície comercial, de petita superfície comercial, ha estat més intensa a Catalunya que a la resta de l'Estat. La caiguda de la quota de mercat del petit comerç també ha estat força més intensa a Catalunya –i ens referim al petit comerç, aquell que es diu protegir amb aquesta llei i amb totes les lleis que hem tingut a Catalunya en els darrers anys– que no pas a la resta d'Espanya.

Què passa, doncs, a Catalunya? Quines circumstàncies estranyes hi han a Catalunya? Doncs, miri, no és l'opinió d'aquest grup parlamentari, ni l'opinió d'aquest diputat, ni l'opinió del sector en concret, sinó que es tracta de contrastar diferents estudis, es tracta de contrastar diferents opinions. I quan contrastes aquests estudis, i veus i llegeixes informes d'institucions econòmiques, fins i tot quan llegeixes recomanacions de la Comissió Europea –i, per cert, per exemple, les últimes, les basades en el Programa d'estabilitat i creixement aprovat per l'Ecofin, el Consell de Ministres d'Economia i Finances dels vint-i-set països de la Unió Europea, el mes de juny passat–, i fins i tot algunes sentències –la més notòria potser la del Tribunal de Justícia Europeu del març del 2011, on sentència contra les restriccions a la competitivitat de la normativa comercial catalana...

Són força també els autors que constaten que aquesta normativa comercial catalana és de les més..., si no la més restrictiva de les de totes les comunitats espanyoles. N'hi ha prou a fullejar l'informe de l'Autoritat Catalana de la Competència. Jo ja sé que a vostès no els agrada, però jo crec que l'informe de l'Autoritat Catalana de la Competència és un compendi de totes aquestes normes i de tots aquests estudis, en el seu informe del passat mes de desembre. Vull recordar que l'Autoritat Catalana de la Competència és un organisme de la Generalitat de Catalunya adscrit al Departament d'Economia i Finances, que entre d'altres coses –i no ho diu el Partit Popular, ho diu un organisme de la Generalitat de Catalunya adscrit al Departament d'Economia– ve a dir: en la normativa comercial catalana hi han massa barreres d'entrada, hi ha restriccions a l'exercici de l'activitat, i els problemes que es presenten són efectes sobre el valor de les llicències, són efectes sobre la competitivitat, són efectes sobre l'oferta i hi han efectes sobre els agents econòmics.

I mentre aquí anem posant barreres al desenvolupament del petit comerç, s'estén ràpidament, i escapa al control de l'Administració de la Generalitat, per exemple, el comerç electrònic; que no pretenem, ni molt menys, assimilar el comerç tradicional al comerç electrònic, però recordin també que el comerç electrònic

serveix vint-i-quatre hores, set dies la setmana, 365 dies l'any.

Segur que es pot pensar –com de fet el conseller ho va fer en el darrer Ple del Parlament– que l'estudi de l'Autoritat Catalana de la Competència és inoportú, és de rigor feble, és visiblement tendenciós, passa per alt els avantatges urbans, mediambientals i socials del model català de comerç..., i quedar-se tan ample. És possible que algú pugui fer això. Però, miri, de veritat, a mi el que em fan pensar és que a vegades vostès més que estructures d'estat el que necessiten són clubs d'amics que els riguin les gràcies. Perquè, és clar, si tenen vostès un organisme de la Generalitat que costa uns recursos als ciutadans de Catalunya perquè després quan fa informes vostès diguin el que diuen dels informes d'aquest organisme, escolti'm, aquí tenim un problema, no? I, per tant, creiem que val la pena analitzar bé aquesta situació.

Mirin, malauradament, el model català de comerç, el comerç en si, també està en crisi. I és molt senzill, es tracta de passejar pels centres urbans de les ciutats i dels pobles de Catalunya, i el model que malauradament en aquest moment s'imposa és el de les persianes abaixades. I aquest no volem que sigui el model característic de Catalunya. Nosaltres volem que el petit comerç es dinamitzi, i no amb aquestes normatives que el que impedeixen és que el model català es desenvolupi i avanci cap al futur, perquè ara, precisament, el que passa és que el model català està escanyat.

I davant d'aquesta situació, que és constatable –constatable–, es poden adoptar dues solucions, dues actituds. Una, no fer res; conservadorisme. L'altra, intentar canviar les coses; reformisme. Vostès –Convergència i Unió i Esquerra Republicana– presenten una proposta conservadora –ara que entra el senyor Fernández Teixidó espero que no se m'enfadi, però aquesta és una proposta conservadora. I nosaltres estem convençuts que paga la pena intentar canviar les coses perquè vagin millor.

I aquí estem. El Govern de l'Estat, com ja s'ha dit, pren consciència d'aquesta situació i adopta una reforma al reial decret que ja s'ha citat seguint recomanacions de la Comissió Europea. Llibertat total? No. Ampliació dels marges de llibertat? Sí. Respecte a les competències autonòmiques? També. Permetre l'obertura d'un mínim de noranta hores setmanals..., i les comunitats decideixen el topall, i el poden establir en noranta hores, si volen; permetre l'obertura d'un mínim de deu diumenges l'any; permetre que siguin els mateixos comerciants que decideixin quan volen fer les campanyes de rebaixes, o que les zones turístiques puguin aprofitar si volen, ningú els hi obliga, la presència de turistes... Home!, que ciutats importants com Barcelona..., desaprofiti l'oportunitat, per exemple, dels creuers que visiten la ciutat els diumenges i que els turistes no puguin fer les seves compres doncs com a mínim sembla desaprofitar oportunitats.

Home!, permetin que els ho digui: vostès el que presenten és una proposició de llei que va en contra del dret a decidir. Del dret a decidir dels comerciants si volen treballar més o si volen treballar menys, carai!

Per alguna cosa que els catalans poden tenir dret a decidir, vostès presenten una proposta per evitar que els catalans tinguin dret a decidir. Doncs, mirin, nosaltres defensem el dret a decidir dels ciutadans perquè tinguin més llibertat a l'hora de decidir els horaris dels seus establiments comercials, si volen obrir més o menys.

Al final, aquesta proposició de llei va en contra de la llibertat, és immobilitista, és conservadora. I no els ho dic en sentit pejoratiu, perquè això de conservadors a nosaltres ens ho diuen moltes vegades. No ens ofèn, eh? Però no els ho dic en sentit pejoratiu. Per tant, no s'ho prenguin tampoc malament.

Demanen dictamen al Consell de Garanties Estatutàries. I tot i això el consell els diu: «Al tanto», que hi han alguns d'aquests articles contra què vostès volen recórrer al Constitucional que són constitucionals.» I tot i això vostès porten el reial decret de l'Estat al Constitucional. No en tenen prou: porten el Decret 4/2004 saltant-se a la torera –de fet em sembla que també malauradament comença a ser habitual i d'actualitat en el dia d'avui– l'ordenament constitucional. Aproven el Decret 4/2004, i, lògicament, dictamen del Consell d'Estat, recurs del president del Govern i suspensió del Decret 4/2004. I avui ens presenten una proposició de llei que el que ve a fer és insistir a quedar-se quiet, insistir a no moure's, insistir en el que deia el Decret 4/2004, que està en suspens pel Tribunal Constitucional.

Per tant, és una proposició de llei d'horaris comercials que, d'un costat, pretén mantenir la regulació i la imposició als comerços, en contra de les recomanacions europees, i, de l'altre, fan –i aquest nosaltres creiem que és un exercici de deslleialtat amb el Govern d'Espanya, però també de deslleialtat amb allò que aspiren a ser, un país d'Europa, que l'únic... (*Veus de fons.*) No, ja ho som. No ho seran, no; ja ho som. El que hem de procurar és que no deixem de ser-ho per culpa d'alguns. I, de l'altre, fan aquest exercici de deslleialtat, perquè, efectivament, l'únic objectiu que persegueixen amb aquesta proposició de llei és esquivar la suspensió del Tribunal Constitucional del Decret 4/2004.

Mirin, des del punt de vista comercial, al Partit Popular de Catalunya defensem i recolzem la necessitat d'equilibri entre els diferents models comercials. Reconeixem la necessitat de preservar el comerç de proximitat amb mesures protectores en positiu. I permetin-me que els recordi una vegada més allò que el Govern de Convergència i Unió va ser una de les primeres coses que es va carregar de les poques que havia fet bé el tripartit, la Llei de barris, que permetia que en determinades àrees urbanes degradades hi poguéssin renéixer el petit comerç. Se'l va carregar el Govern de Convergència i Unió. Esperem que ara el puguin recuperar algun dia, també en benefici del comerç.

Però no estem d'acord amb les mesures restrictives. I aquesta proposició insisteix en aquestes mesures restrictives, que potser deuen haver anat bé a una part del comerç, però que, globalment, a Catalunya els ha perjudicat.

Concloent la nostra intervenció, el posicionament del nostre grup. Aquesta proposta té dues lectures. Una, l'immobilisme de què els parlava i que no compartim. Mirin, en aquest moment a Catalunya hi han 900.000 persones –senyor Crespo, era vostè que em parlava de conciliar la vida laboral i familiar– que no tenen cap problema per conciliar la vida laboral i familiar. Sap per què? Perquè no tenen vida laboral, perquè no tenen treball. I això significa que ens hem de quedar quietos esperant, o val la pena que reformem alguna cosa per intentar que aquestes persones trobin una feina?

Nosaltres som partidaris que val la pena reformar les coses per intentar canviar les coses i que siguin més ciutadans els que es beneficiïn d'aquesta societat. Val la pena fer esforços. Per això insisteixo que preferim ser reformistes que no pas conservadors.

I la segona qüestió, la que els deia: la deslleialtat, la deslleialtat a Espanya, la deslleialtat a Europa. Ja poden fer documentals *Hola, Europa!*, si aquí vostès el que aproven són normatives que el que fan és dir «adéu, Europa!», perquè s'allunyen d'Europa, s'allunyen de les recomanacions de la Comissió Europea.

I és per aquests motius que el nostre grup parlamentari hem presentat aquesta esmena a la totalitat, que evidentment no retirarem, perquè res té a veure que tinguem o no acord amb el text que es presenta i que vulguem o no que després hi hagi una tramitació parlamentària, en la qual, si vostès no accepten aquesta esmena a la totalitat, puguem almenys influir amb esmenes a l'articulat.

Em permetran acabar aquesta intervenció amb una cita d'un polític que ens ha deixat aquesta mateixa setmana, Giulio Andreotti, democratacristià, que deia que els governs no solen resoldre els problemes, sinó que el que han de fer és fer callar aquells que els provoquen. Aquesta proposició de llei el que fa és provocar un problema, i amb l'esmena a la totalitat el que pretenem és apagar i eliminar aquest problema.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a un torn en contra té la paraula en primer lloc la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Aprofito per saludar, que abans no ho he fet, els representants del sector del comerç que avui ens acompanyen. Moltes gràcies. Abans, pels nervis de la primera intervenció, m'he oblidat de saludar-vos com corresponia.

En primer lloc, contestant al senyor Rodríguez, una afirmació clara i rotunda: la desregulació dels horaris comercials esclafa sota la bota el petit comerciant en detriment de les grans superfícies. I sota la bota no hi ha dret a decidir. Per tant, seguint el fil de la intervenció anterior, l'Estat no pot entrar a detallar els horaris comercials sota el pretext de regular les bases generals de l'economia. Es tracta d'una cosa massa concreta, massa en detall, pertany a l'ordenació comercial i,

per tant, hi insistim, estem davant d'una ingerència, una nova ingerència del Govern espanyol. Si els horaris comercials són les bases, en què queda la competència plena?, ens preguntem. Ho veieu, ho veuen, diputats i diputades, com l'Estat de les autonomies és una enganyifa?

Lluny d'ajudar-nos a sortir de la crisi, la liberalització dels horaris comercials farà recaure el cost de la crisi una vegada més sobre els sectors més dèbils de la societat. La llibertat d'horaris comercials no garanteix, hi insisteixo, la competitivitat. De fet, les empreses unilocalitzades i les petites cadenes són les que més ajustos en els marges comercials realitzen en comparació amb les grans cadenes. El comerç català necessita polítiques valentes adreçades a ajudar-lo i no a enfonsar-lo, com està fent dia sí dia també el Govern espanyol.

Que vostè digui..., que vostès diguin –per no personalitzar– que el petit comerç a casa nostra té menys força, que no té capacitat d'especialització i que té poca creativitat és ben bé que passen poc pels centres, pels centres dels nostres pobles i les nostres ciutats. Tenim el millor comerç de proximitat d'Europa. I l'ampliació dels horaris comercials no generarà una major competència, sinó que, al contrari, en reduirà, perquè molts d'aquests establiments acabaran tancant.

Vostès saben, perquè abans ja ho dit, en la meua primera intervenció, que un 52 per cent dels establiments comercials a casa nostra estan formats per una persona o per una unitat familiar. I, per tant, aquestes propostes que tenim sobre la taula el que faran serà dificultar la conciliació familiar, en aquest cas, doncs, de la unitat familiar dels comerciants, i, per tant, cada vegada hi haurà més persianes abaixades a casa nostra. És el model de Madrid, i el model de Madrid ha donat els resultats que ha donat, com abans he comentat.

Segons l'estudi d'hàbit de compra i fluxos d'activitat de les polaritats comercials de la ciutat de Barcelona, de gran referència també en l'àmbit català, es constata que els consumidors aposten pels formats comercials de proximitat. I, de fet, un 87 per cent dels ciutadans, segons el baròmetre del CIS, diu que la regulació d'horaris comercials en aquest cas afecta poc o gens els seus hàbits de compra. I això demostra, per tant, que els usuaris, els consumidors, la gent, en definitiva, no contempla com una necessitat el fet que els comerços hagin d'obrir més hores.

I no només nosaltres estem preocupats per aquesta ingerència i aquest desmantellament o aquest intent de desmantellament del model català de comerç; el sector també ho està, aquí present, i molt. Ens consta que la Federació de Comerç de Catalunya i Pimec Comerç han editat una documentació al respecte per explicar, per fer difusió a la ciutadania del que suposa la llibertat d'horaris comercials. Aplaudim des d'aquí aquesta iniciativa, perquè creiem que cal fer pedagogia, cal explicar-los molt bé a la gent per què o quin grau d'afectació tindria si s'implementessin aquí aquestes polítiques.

El fet que els comerços puguin obrir noranta hores setmanals, com he dit en la meua intervenció fa una

estona i ara mateix estic, doncs, reiterant, perjudica greument la conciliació familiar i laboral dels nostres comerciants. El senyor Rodríguez ens deia que no hi havia possibilitat... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Veig que se m'acaba el temps. El senyor Rodríguez ens deia que no tenien..., que en tot cas tenen la possibilitat i no l'obligatorietat d'obrir, de fer servir aquestes hores, no? Però, com he dit abans, això només beneficiaria les grans superfícies, en detriment del model català de comerç.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per al torn en contra, l'il·lustre senyor Xavier Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Presidenta, conseller... Bé, en definitiva el Grup de Convergència i Unió i Esquerra Republicana presentem aquesta proposició de llei per quatre motius: per dotar la regulació catalana en matèria d'horaris comercials i de rebaixes de la legitimitat i de la presumpció de constitucionalitat que li atorga ser una llei del Parlament; per tal que es visualitzi que a Catalunya existeix una àmplia majoria en favor d'uns horaris comercials regulats i de preservar el concepte de «rebaixes», diferenciant-les clarament d'altres activitats de promoció de vendes en ares de la transparència i del dret dels consumidors a disposar de referències clares i veraces sobre les característiques i la procedència dels productes que els són oferts en aquesta modalitat de venda promocional; pels perjudicis irreparables que l'aplicació dels articles 27 i 28 del *real decreto* produiria sobre l'estructura comercial catalana, i perquè considerem que la regulació que plantejem s'ajusta a la distribució de competències que dimana de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia.

I, bé, ara, el poc temps que em queda, senyor Rodríguez i el Grup del Partit Popular, reiterant-me en l'oferta i que creiem que és important que s'hi incorporin i que retirin l'esmena, els diré que el model català no són quatre grups d'amics; el model català, tal com signen totes les entitats, o gairebé totes, el compromís amb aquest model..., entitats com l'Agrupació de Botiguers de Catalunya, Anceco, Confederació de Comerç de Catalunya, consell de gremis, Cat-Dis, Comissions Obreres, Cecot, CEDAC, Comertia, Fundació Barcelona Comerç, Fundació Comerç Ciutadà, Pimec Comerç i UGT, tots ells –tots ells– signen aquest manifest, que està al costat d'aquest model.

I per què ho fan? Doncs, miri, perquè l'experiència d'aquest model que vostè ens ha parlat, que diu que el nostre és conservador i el de vostès és una reforma, i que és innovador..., doncs, què ens diuen els resultats del primer any, el 2012, respecte de Catalunya, respecte de l'Estat i respecte de Madrid? Doncs, miri, de persianes abaixades a Catalunya n'hi han, és veritat –és veritat–, i procurem treballar perquè no sigui així. Però a Catalunya les persianes abaixades, el tanca-

ment dels locals comercials, que ho diu l'Institut Nacional d'Estadística, és del 3,36 per cent, després de Navarra, Ceuta i Melilla; la resta de l'Estat espanyol està per darrere; concretament, la mitjana, el 6,91; el doble, més del doble. I Madrid, que té el model de lliberalització total dels horaris, doncs, encara se'n va més enllà: han tancat el 8,28 per cent.

Respecte a la mitjana de vendes a preus constants 2012 respecte de 2011, a Catalunya estem en un menys 0,4 per cent; Espanya està tres vegades per sobre, 1,2 per cent per sobre de baixada de preus respecte a Catalunya, i Madrid va una mica més enllà, a l'1,3 per cent.

O sigui que aquest model que vostès ens estan aquí ofertant perquè el comprem des de Catalunya no ens interessa. A nosaltres ens interessa el que tenim, ens interessa anar-lo regulant, modernitzant-lo, però ens interessa aquest model.

I li contestaré a alguna expressió que ha fet vostè respecte a la proposta conservadora i en contra del dret a decidir. Nosaltres volem decidir així, perquè és la nostra manera de fer. Per què tenen tant interès tantes grans empreses de fora de Catalunya per venir aquí, com els comerciants...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Xavier Crespo i Llobet

...de petita i mitjana empresa? Doncs, perquè aquest model s'ha consolidat i respecte al de l'Estat espanyol és d'èxit.

I, per tant, el Grup de Convergència i Unió i en aquest cas Esquerra Republicana estem al costat de les entitats, del comerç català, i no ens tanquem a re, però preservem el que és nostre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del grup... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez, si és per al·lusions, al final...

Santi Rodríguez i Serra

Però respecte d'una mala interpretació que es fa d'una cosa que he dit; és només un aclariment, si m'ho permet...

La presidenta

Després no em demani al·lusions...

Santi Rodríguez i Serra

Si hi han al·lusions i la hi puc demanar, la hi demanaré...

La presidenta

Doncs, llavors jo m'estimo més donar-li al final, que és quan...

Santi Rodríguez i Serra

Però crec que és rellevant, i sacrificaré, si fa falta, la intervenció posterior, però crec que...

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

...fa falta fer un aclariment, en el sentit que quan jo m'he referit al «club d'amics» no m'estava referint als que poguessin donar suport o no a aquesta proposta de llei, estava fent referència que, quan el Govern de la Generalitat reclama i reivindica estructures d'estat, a vegades el que segurament deu voler dir és això del «club d'amics», perquè quan hi ha una estructura que podria ser d'estat com l'Autoritat Catalana de la Competència, si se la desqualifica com se la desqualifica, és senzillament perquè no donen al Govern la raó que li agradaria tenir.

Gràcies.

(*Xavier Crespo i Llobet demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Crespo...

Xavier Crespo i Llobet

Per al·lusions en la intervenció... (*Pausa.*) Miri, el nostre comerç potser podríem dir que és una estructura d'estat. Senyor Rodríguez, nosaltres el que no volem és l'efecte uniformitzador de l'Estat espanyol. I en aquest cas el nostre dret a decidir és preservar aquest model. I vostès sé que hi estan d'acord perquè saben i entenen tant les entitats, com els comerciants i les famílies catalanes treballadores..., que aquests empresaris són els mateixos treballadors.

Per tant, nosaltres el nostre dret a decidir aquí també l'exercim intentant preservar el que és valorat. I que vostès, amb un any d'experiència del procés lliberalitzador a Madrid i a la resta de l'Estat espanyol, han fracassat.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. Doncs, bé, ens agradaria fer, des del Grup Socialista, una breu introducció sobre aquest model de comerç que hem defensat des de fa ja molts anys des del nostre grup. Voldria també saludar els representants de les associacions de comerciants que avui ens acompanyen, sobretot perquè el debat és molt interessant i molt important per al sector.

Com deia, el sector del comerç és un sector important perquè és un dels que més ocupació genera, i més producció, per tant, a l'entorn dels seus productes, està aportant.

Pel que fa al petit comerç, el petit comerç és el que genera més llocs de treball per metre quadrat de venda; per tant, és un sector que cal cuidar perquè en aquests moments està patint una greu crisi.

Nosaltres creiem que cal avançar en dos sentits, pel que fa al sector del comerç: un, que és amb més polítiques actives entorn del sector comercial, com podrien ser la formació, l'atracció de talent, l'ús de les eines tecnològiques que millorin els serveis que es donin als clients, i després, per una altra banda, i no menys important, generar entorns adequats, entorns adequats que permetin un equilibri entre els diferents formats comercials, aquest model dual de què hem parlat moltes vegades entre el comerç urbà i la gran superfície, que seria molt millor, evidentment, si estigués, doncs, dins del nucli urbà.

Bé, aquests són alguns dels reptes que nosaltres creiem que hi ha en aquests moments sobre la taula, sobretot tenint en compte que des de l'any 2008 vivim una crisi, el comerç està vivint una crisi molt important, una crisi molt important donada per l'augment de preus, però també per l'augment de l'IVA. Que m'ha sorprès, el senyor Santi Rodríguez; no n'ha parlat, d'això, però el Partit Popular ha apujat l'IVA, ha apujat l'IRPF i, per tant, ha abaixat la capacitat adquisitiva, el poder adquisitiu dels ciutadans, que això està fent que hi hagi una baixada del consum molt important i, per tant, que estiguin tancant botigues i que estiguin perdent llocs de treball.

Per donar algunes dades: hem perdut, des de l'any 2008, 3.400 establiments i 46.300 llocs de treball a Catalunya. No és poca cosa, i segurament la baixada del consum a causa d'aquests augments de preus i d'aquesta pèrdua de poder adquisitiu dels ciutadans, doncs, hagi fet que això sigui així. Per tant, jo els diria als companys diputats del Partit Popular, home, que haurien de fer referència també a això. Perquè ens ha castigat molt el Govern de l'Estat amb aquest augment dels impostos.

Un altre dels elements, a més a més, que s'ha afegit a aquesta crisi econòmica i que ha afectat molt el consum ha estat, com ja hem parlat aquí i s'ha dit, la incertesa que ha generat l'aprovació del Reial decret 20/2012, que el PP, el Govern del PP, va aprovar a l'Estat sobre la liberalització dels horaris comercials. Aquests dos fets són una bomba de rellotgeria pel que fa, doncs, al petit comerç.

El Partit Popular, a més dels seus arguments, també utilitza el principi d'unitat de mercat, perquè diu que, bé, que aquesta és la manera de defensar que a tot l'Estat hi hagin els mateixos horaris comercials. Nosaltres creiem que això no és així. De fet, no ho diem nosaltres; el Consell de Garanties Estatutàries ja va fer un informe fa uns mesos que deia que hi havia una invasió de competències clara en aquest reial decret llei que havia aprovat el Govern de l'Estat i, per tant, que hi ha una invasió de competències, evidentment, amb

l'Estatut, que estableix que la regulació del comerç és competència exclusiva de la Generalitat. I després també deia una cosa important, que és que no es pot utilitzar la crisi per desregular el comerç. I, en aquest sentit, nosaltres el que creiem és que justament el que s'està aprofitant la crisi no només en l'àmbit comercial, sinó en molts altres, doncs, és per anar retallant l'estat del benestar, per exemple, no? Jo li diria al senyor Rodríguez, home, que nosaltres, reformes, sí, però és veritat que som conservadors, per exemple, amb el fet que mantinguem l'estat del benestar, i vostès en això no ens ajuden. Tampoc ens ajuden, en aquest cas, en l'àmbit del comerç, que el que fan és desregular i aprofitar la crisi, doncs, perquè això sigui un fet, no?

També li haig de dir que hi ha jurisprudència del Tribunal Constitucional que parla sobre aquesta unitat del mercat mal entesa per part del Partit Popular. La unitat de mercat no vol dir uniformitat dels règims jurídics que hi han a les comunitats autònomes. Justament, el que hauríem d'aconseguir i el que diu aquesta jurisprudència és que necessàriament ha d'haver-hi diversitat de règims, sobretot quan les competències exclusives estan a les comunitats autònomes, com és el cas del comerç a Catalunya. Per tant, no entenem massa molts dels arguments que ens dona el Partit Popular per desregular d'aquesta manera tan salvatge els horaris comercials.

Bé, per tant, el posicionament del Grup Socialista, com no pot ser un altre, és, evidentment, doncs, contrari a aquesta esmena a la totalitat. De fet, amb aquesta crisi, com deia, i amb aquesta aprovació del reial decret, el Partit Socialista al Parlament ja va presentar el 27 de gener una proposta de resolució que plantejava dos temes: un, desenvolupar una llei de comerç que afronti de veritat els temes clau del comerç, que en aquests moments són molts i importants; i, per l'altra, que no es generés més incertesa en els horaris comercials i, per tant, que s'afrontés aquest tema. Per tant, benvinguda, aquesta proposició de llei. Ens sorprèn que sigui una proposició de llei i no una proposta de llei del Govern. De nou, doncs, veiem com el Govern de Convergència i Unió està inactiu pel que fa a les presentacions de lleis en aquest Parlament. Aquesta vegada fa una proposició de llei com a grup conjuntament amb Esquerra i, per tant, doncs, ens sorprèn aquesta falta d'impuls legislatiu pel que fa a aquest Govern.

En tot cas, com deia, benvinguda sigui, sobretot per la part del títol I, que parla dels horaris comercials, perquè creiem que en aquests moments hi ha moltes incerteses, sobretot en el món local. Moltes incerteses pel que fa a quan o no es poden obrir les botigues, els establiments comercials. I en aquests moments ens trobem amb moltes contradiccions: botiguers que volen obrir o que han decidit obrir, basant-se en aquest reial decret de l'Estat, però, en canvi, s'enfronta radicalment al nostre model i a la regulació que hi havia a Catalunya. Per tant, és important que vingui aquesta regulació avui aquí. A nosaltres ens sembla que no n'hi ha prou, amb això. No n'hi ha prou amb regular uns horaris comercials per fer front al problema greu que està vivint el sector comercial. Per això, tot i que

votarem contra aquesta esmena a la totalitat perquè es pugui tramitar, ens sembla que és una llei una mica feble –feble en aquest sentit– i creiem que hauria d'atacar una mica més, doncs, els problemes del sector per impulsar el comerç i reforçar-lo com nosaltres creiem.

Dir-li també al Partit Popular –que també ha comentat, ha parlat d'Europa i de l'Ecofin per referir-se a la liberalització dels horaris i la competència–, que també hi va haver una resolució del Parlament Europeu fa uns anys que demanava als estats membres que intentessin buscar un cert equilibri entre les necessitats dels treballadors i l'obertura dels comerços. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres sempre hem defensat la conciliació de la vida familiar i la vida laboral i ens sembla que no cal que tinguem tantes hores oberts els comerços perquè les necessitats dels consumidors estiguin ben ateses. Diguem que en aquests moments ja hi ha una oferta considerable perquè tothom pugui tenir ateses aquestes necessitats. El que cal, probablement, és educar una mica més els ciutadans i fer molta pedagogia perquè això no acabi sortint de mare. Sobretot perquè –ho ha dit, em sembla, la diputada d'Esquerra Republicana– el 52 per cent de les empreses, dels establiments comercials estan atesos per famílies, diguem, per unitats familiars. Això vol dir que els és molt més complicat tenir aquests horaris oberts d'una manera tan flexible, i al final acaba perjudicant això les micropimes, que és del que parteix l'economia del país, el que genera riquesa i llocs de treball a Catalunya.

Però, bé, no voldria només comentar el tema dels horaris comercials, que, com ja he dit, és important, rellevant i, per tant, ens sembla important que s'hagi portat avui al Parlament. Però després hi han dos títols més en aquesta llei, que no s'han comentat ni per part dels proposants, que fan referència a altres formes de promoció del comerç. Ens sembla una paraula mal emprada, no perquè es parla de les rebaixes –el moment de les rebaixes– i dels *outlets*. Nosaltres no creiem que això siguin formes de promoció. El que es fa en aquests dos casos és regular i ser restrictiu, per exemple, amb el format dels *outlets*. I després es parla també de les rebaixes, on a nosaltres aquí sí que ens agradaria, en aquests dos punts i en aquests títols, poder fer esmenes en aquest tràmit d'aquesta llei, si finalment s'aprova.

Sí que m'agradaria dir-los que la proposta que fan Convergència i Unió i Esquerra Republicana ens ha sorprès una mica. És molt restrictiva amb els *outlets*, i no ho acabem d'entendre. Estableix una regulació que no permetrà que moltes petites botigues que en aquests moments estan patint la crisi puguin tenir una zona dedicada als estocs o a l'*outlet*, perquè en aquests moments el que estableix aquesta llei és que només es podrà dedicar a *outlet* aquell que ho faci durant tot l'any. No sabem si això està beneficiant o està intentant protegir grans superfícies dedicades als *outlets*, com seria la Roca. Tenint en compte que el president de la Generalitat, doncs, fa uns dies va anar a posar la primera pedra a l'ampliació de la Roca Village, podria ser que fos per protegir aquest tipus de superfícies. Tot i així, entra en contradicció amb algunes coses que hem vist escrites a la premsa de part del conseller

Puig, que deia: «Aquest no és el model que defensa aquest Govern.» Per tant, veurem si durant el tràmit d'aquesta llei ens aclareixen exactament quin paper juguen els *outlets* a Catalunya i per què aquesta regulació tan restrictiva que nosaltres creiem que farà mal al petit comerç.

Per tant, benvinguda aquesta llei, ens sembla que deficitària, que hauria d'atacar més els problemes reals del comerç i posar solucions. Però la incertesa que ha generat aquest reial decret de l'Estat ens porta que acceptem la tramitació d'aquesta llei. I, en tot cas, voldrem treballar les esmenes, evidentment, des del grup, però també amb associacions de comerciants i amb el món local, que és un dels grans afectats per aquesta regulació i a qui creiem que cal dedicar una especial atenció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar el seu posicionament té la paraula pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, bona tarda a tots i a totes. Primer de tot, una salutació als representants de les entitats comercials que ens acompanyen aquesta tarda. Des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida volem començar dient que el comerç per a nosaltres no és només un sector important i determinant en l'àmbit econòmic dels nostres barris, dels nostres pobles i de les nostres ciutats. El model de comerç, al nostre entendre, determina també quin model de ciutat tenim pensat, quin tipus d'urbanisme acull i se sent acollit per aquest model; determina també, d'alguna manera, el model de mobilitat que pot suportar i que és adequat per a una trama urbana determinada, i moltes més implicacions que van més enllà de les activitats essencialment comercials.

Des de fa temps tenim una ofensiva del Govern central –del Govern del PP– que ataca directament el model català de comerç. Aquest model que ha estat definit històricament com a element amb una singularitat pròpia, equilibrat i on les grans superfícies comercials no han d'asfixiar el petit comerç, el comerç de proximitat ni el comerç de tota la vida. Al febrer del 2013, com s'ha dit, el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei catalana d'horaris comercials, una llei que intentava protegir el comerç de proximitat enfront de les grans superfícies, especialment aquelles que s'havien establert fora de la trama urbana consolidada. El rerefons de la confrontació entre aquests dos models de comerç –el model del PP i el model català, que ha mantingut una certa unanimitat històricament en aquest hemicle–, el rerefons, dic, és el de la desregularització o la liberalització d'horaris. En aquest punt entrem en tres aspectes importants respecte a l'actitud del Govern central en aquest tema: primer, la seva dèria per envair competències; segon, l'excusa de la crisi econòmica, i

tercer, l'afectació a les condicions laborals dels treballadors i les treballadores del petit comerç.

Començaré per la invasió de competències. Segons el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, el Reial decret llei del Govern espanyol 20/2012 envaeix les competències en matèria d'equipaments comercials que té atribuïdes la Generalitat de Catalunya. Per tant, no és de rebut i no acceptarem que l'Estat ens digui quin ha de ser el nostre model de comerç, quins horaris hem d'establir en el nostre comerç i quines són les condicions per abordar aquestes polítiques. No permetrem, en definitiva, que l'Estat trepitgi la regulació catalana en matèria d'horaris comercials. El model català de comerç, com moltes altres coses, doncs, l'hem de decidir des d'aquí, l'hem de decidir des d'aquest hemicle i l'hem de decidir des del nostre país.

Segon aspecte que comentava anteriorment. El Govern del PP fa servir la crisi econòmica actual per avançar en la seva concepció liberal i de competència abusiva i ferotge de la societat. Ens volen fer creure que si avui el conjunt de la societat no consumeix com ho feia fins ara és per una qüestió d'horaris. És a dir, pensen que amb les botigues i els comerços oberts més hores consumirem més, i això no deixa de ser una fallàcia. Avui, si la ciutadania no consumeix o no consumeix més, és per l'asfíxia econòmica a què estan abocats; per l'alt nivell d'atur que suporta aquest país; per la falta de polítiques de garantia de mínims que pateix Catalunya i que hem vist en la proposició de llei que el nostre grup ha presentat aquest mateix matí del mínim vital garantit; per la llosa injusta d'una llei hipotecària i unes clàusules abusives que hipotequen els ingressos de les famílies i les retallades còmplices del Govern central i el Govern català que afecten els més vulnerables. Aquests són els motius pels quals baixa el consum. Per tant, la crisi econòmica no pot ser l'excusa per desregularitzar. Ha estat i està sent l'excusa per externalitzar els serveis públics; està sent l'excusa per privatitzar els serveis públics, i ara volen que també sigui l'excusa per desregularitzar i afeblir el model comercial català.

I tercer argument importantíssim per a Iniciativa i Esquerra Unida: un decret desregularitzador com el que planteja el Govern central busca malmetre les condicions laborals ja prou malmeses dels petits comerciants. Miri, a Catalunya un percentatge molt elevat dels comerços i de petits comerços són el «sustent» de tota una família sencera. Per tant, és aquesta mateixa família qui ha de carregar sobre les seves esquenes tota la responsabilitat del comerç, que és la garantia de supervivència de la família. Per tant, si el comerç s'ha d'obrir més hores, més diumenges i durant més dies, la càrrega es cobrirà entre les mateixes persones i perjudicarà així la conciliació entre la seva vida familiar i la seva vida laboral. No podem carregar encara més la motxilla dels autònoms i dels petits comerciants, ja prou carregada, i impedir-los el seu dret a la conciliació, el seu dret a la vida familiar i, en definitiva, el seu dret a un treball digne, que també el tenen.

Ara bé, dit això, volem deixar clar també, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, que el que no acceptarem és una llei catalana d'horaris comercials basada en la hi-

pocresia. És a dir, vestir una llei amb grans paraules de defensa del model català de comerç mentre que, totalment d'esquena al petit comerç, continuem obrint grans superfícies fora de la trama urbana consolidada i de vegades disfressades d'àrees turístiques d'especial protecció. El que ja passa a una bona part de l'àrea metropolitana, especialment a termes municipals com Viladecans, com la Roca, com Castelldefels, o els projectes que ja estan dissenyats en aquestes mateixes zones no van precisament a preservar el model català de comerç. I contra això, Iniciativa i Esquerra Unida també ens hi oposarem. Per tant, des de la coalició vetllarem perquè de debò, i amb fets, aquesta llei preservi el model català, del nostre país, garantint que no serà fagocitat –com està passant en aquestes àrees que jo he mencionat– per les grans superfícies i pels grans operadors, perquè aquests sí que tenen totes les condicions necessàries sobre la taula.

Què ens cal, per tant, perquè aquest model que proposa el Partit Popular i que és el model liberal i neoliberal de la senyora Esperanza Aguirre...? A aquest model, hi ha alternativa. Establir aquesta alternativa passa per establir una consciència de consum responsable a la nostra ciutadania. Per consumir més, ni serem més feliços, ni tindrem més cobertes les nostres necessitats, ni es crearan més llocs de treball, ni tampoc els comerciants guanyaran més. Per tant, necessitem un consum responsable i equilibrat.

Ens cal també un sistema de protecció més potent del model comercial català. L'adopció de polítiques de suport al comerç local per dotar-nos d'una xarxa comercial diversificada, amb la introducció de múltiples formats i variats canals de venda i, paral·lelament, mantenir les limitacions a la instal·lació d'equipaments comercials fora de la trama urbana. Aquesta protecció del model català de comerç també ha d'aturar la pressió que exerceixen els grans operadors, que busquen la flexibilitat en els horaris i la permissivitat en determinat tipus de venda, i que seria incapaç de resistir el comerç de proximitat. Des del grup d'Iniciativa i Esquerra Unida entenem que s'han de reforçar i regularitzar de forma acordada amb el territori, amb les associacions i entitats de comerciants, i també amb el món local, els aspectes d'aquesta proposició de llei, que s'articulen entorn del turisme i a les zones turístiques.

En aquest sentit, cal aprofundir en les implicacions turístiques que tenen determinades zones comercials del país, igual també com el tractament de les rebaixes que es fa en aquesta proposició de llei. Hem de definir, en conclusió, clarament, què entenem per «municipis turístics» i les implicacions que això suposa, tant per a la vida diària d'aquesta localitat com per al comerç de proximitat, que també hi té les seves implicacions. Per tant, compartim la necessitat de regular, via proposició de llei, els horaris comercials d'aquest país, amb els objectius, evidentment, que he mencionat anteriorment.

I ara ja, per acabar, faré tres reflexions finals. La primera: pensen vostès que una ciutat, un poble, un barri obert vint-i-quatre hores al dia i 365 dies l'any és un poble, un barri o una ciutat saludable? Nosaltres con-

siderem que no. Segona consideració: consideren que el petit comerç, el de proximitat, pot competir amb garanties amb els grans operadors i les grans superfícies si des de l'Administració pública no l'acompanyem amb elements reguladors com aquestes lleis que proposem? I tercera reflexió: és humà obligar els autònoms i els petits comerciants a fer jornades laborals de més de dotze hores, que aquestes vagin a costa de la seva família i la seva conciliació, amb l'excusa que així guanyaran més?

Defensem, des d'Esquerra Unida i Iniciativa, una llei que doni resposta a aquestes tres reflexions que avui els he fet.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per fixar el posicionament del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Inés Arrimadas. *(Pausa.)*

Inés Arrimadas García

Senyora presidenta, todavía no he comenzado a hablar, pero bueno. *(Veus de fons.)* Gracias, señora presidenta –gracias, señora presidenta. Celebremos desde Ciudadans que hoy podamos hablar de comercio en el Parlamento, y damos la bienvenida a los representantes del sector del comercio de Cataluña. Y lo celebramos porque el sector del comercio es un sector muy importante, es un sector que en Cataluña, aproximadamente, da trabajo a unas 250.000 personas.

Es un sector que es indudable que dinamiza las ciudades, que contribuye a su consolidación, y que es un sector irrenunciable para tener el concepto y el modelo que hoy en Cataluña y el resto de España tenemos de municipios, de ciudades y de pueblos. Además, es un sector que está relacionado con otros ámbitos y con otros aspectos que también son muy importantes. Por ejemplo, está relacionado con el sector del turismo; está relacionado con el ámbito de la seguridad en las ciudades, con el ámbito de la conciliación de la vida familiar y profesional, con la incorporación de la mujer al trabajo –no olvidemos que el 60 por ciento, aproximadamente, de las personas que trabajan en este sector son mujeres–; está muy relacionado por supuesto con el ámbito del emprendimiento y con el sector de los autónomos, ya que aproximadamente el 65 por ciento del sector son personas físicas las que llevan adelante los negocios de comercio. Por tanto, creemos que las administraciones públicas tienen que defender este sector, y que es un sector, un ámbito, irrenunciable.

En esto podemos estar de acuerdo con muchas de las intervenciones que hemos tenido hoy, incluidas las de los señores de Convergència i Unió y de Esquerra Republicana de Catalunya, que han utilizado para defender esta proposición de ley. Pero nosotros sabemos que detrás lo que hay es una batalla que tienen ustedes con el Gobierno de España. Y me refiero a la diputada de Esquerra Republicana, que creo que hoy era su primera intervención, pero creo que usted ha batido hoy un

récord, y es que –creo, ¿eh?, yo también soy novata– creo que es la persona que menos tiempo ha tardado en pronunciar la palabra España cuando ha intervenido en el Parlamento. Prácticamente, ha dicho: «Gracias, señora presidenta. El Gobierno de España nos ha invadido las competencias.» Eso demuestra claramente que lo que tienen ustedes es un problema competencial y un problema de lucha interna –como tantos otros– con el Gobierno de España. ¿Y sabe lo que pasa, con estas batallas? *(Veus de fons.)* ¿Sabe lo que pasa, con estas batallas, señora diputada? Que al final los que están en medio son los perjudicados. Y en medio están los comerciantes, en medio están los consumidores, están los inversores, los responsables de pequeños comercios, de grandes superficies, etcétera.

Y además, ustedes hoy no han tenido pudor ninguno en reconocer lo que están haciendo hoy. O sea, el señor Crespo lo ha dicho creo que en dos ocasiones: «Nosotros estamos tramitando una proposición de ley para saltarnos lo que ha dicho el Tribunal Constitucional sobre el decreto ley.» Lo han dicho sin pudor, lo reconocen. Ustedes en octubre aprobaron un decreto ley, deprisa y corriendo, sobre horarios comerciales, que fue recurrido al Tribunal Constitucional y suspendido. Y como a ustedes no les gustan estas decisiones, pues, lo que hacen es hacer una proposición de ley, porque –como usted dice– tiene «presunción de legalidad» y no puede ser suspendida. Lo reconocen.

O sea, ustedes gobiernan poco. Legislar, menos. Pero las veces que lo hacen, lo hacen para saltarse la legalidad de los tribunales. Hombre, las palabras «desacato» e «inseguridad jurídica» les tienen que sonar, ¿no? Porque son los principios rectores de su acción de gobierno. Entre esto, entre los múltiples desacatos a las sentencias, entre otros múltiples ejemplos de no contemplación de la normativa estatal y europea, ¿ustedes quieren convertir a Cataluña en una república bananera? Los inversores necesitan seguridad jurídica, y podemos entrar a cuestionar el fondo de lo que quieren, y podemos hablar de horarios comerciales. Podemos hablar de lo que ustedes quieren, pero lo básico es tener seguridad jurídica, y no solo a nivel estatal, sino a nivel europeo. Y se lo recuerdo, señores de Convergència i Unió, porque ya en el ámbito del comercio hemos tenido advertencias y sentencias de la Unión Europea que han dicho que la normativa catalana incumplía directrices y directivas europeas, y ustedes van a tener que cambiar la normativa catalana de comercio. Así que, por favor, céntrense, por lo menos, en respetar las leyes y las reglas del juego democrático.

Y además, otro aspecto muy importante que yo creo que hoy no se ha nombrado aquí. El tema de los horarios comerciales lo que hace es potenciar una lucha despiadada entre el pequeño comercio y la gran superficie. Y ustedes, los gobiernos –tanto del Partido Popular como de Convergència i Unió en Cataluña–, no se lo pueden permitir. Ustedes no tienen que echar a pelear a partes que son desiguales, al pequeño comerciante y a la gran superficie, porque ni tienen las mismas condiciones, ni tienen por qué ser enemigos. Lo que ustedes tienen que hacer es potenciar las siner-

gias entre ambos modelos de comercio, porque existen –porque existen.

Y después, otra de las retahílas: el «modelo de éxito», el «modelo de comercio de éxito catalán». ¿Ustedes conocen datos de cierres de negocios, datos de disminución de ventas en Cataluña? Y no entremos en luchas territoriales con otras comunidades, que tenemos también mucho de qué hablar. ¿Ustedes han pasado por zonas comerciales de barrios en Cataluña? ¿En Barcelona, zonas turísticas? Hay un sinfín de negocios que están cerrando, de negocios que se traspasan. No podemos seguir diciendo que el modelo de Cataluña es un modelo de éxito porque aquí regulamos los horarios comerciales. No podemos mantener esa visión, porque es una visión muy simplista. Estos datos lo que demuestran es que el sector del comercio no solo se protege hablando de horarios comerciales, señor Crespo.

Desde Ciudadans, ¿qué se propone para potenciar este sector, que, como digo, es irrenunciable? Medidas concretas. ¿Qué medidas? Pues, si la mayor de los comerciantes son autónomos, medidas que favorezcan a los autónomos, créditos blandos, bonificaciones para la contratación. Es que no se puede tratar de la misma forma a partes que son desiguales. No es lo mismo un pequeño comerciante que una gran superficie, una gran empresa. Al pequeño comerciante no le puede costar tanto contratar a alguien para que cubra turnos en su negocio. Hablamos de fiscalidad, que también los señores del Partido Popular tiene mucho que decir: temas de IVA, temas de IRPF. Ayudas concretas. En vez de darle ayudas a la celebración del Año Espriu y de que hace trescientos años que perdimos una batalla, darle ayudas a los comerciantes. Destinar el dinero público, el poco que haya, a superar las dificultades de los comerciantes y de los negocios. No se queden ustedes con la visión fácil de «por decreto ley regulo los horarios comerciales y así voy de defensor del comercio». Y, por supuesto, no puedo evitar hacer una referencia a las multas lingüísticas. ¿Ustedes vienen aquí de defensores del pequeño comercio y no les tiembla el pulso en multarles con hasta cien mil euros por rotular en castellano? (*Veus de fons i rialles.*) ¿Y ustedes van de defensores del comerciante? O sea, si el comerciante pone «sabatería», es un *botiguer* y hay que protegerlo. Ahora, si pone «zapatería», es un *botifler* y hay que multarlo, ¿no? (*Veus de fons.*) Cambien ustedes el chip, tengan la decencia y la seriedad de eliminar las multas lingüísticas y de devolver a todos los comerciantes lo que ustedes han recaudado con las multas de la vergüenza.

Y, por tanto, desde Ciudadans nos vamos a abstener ante la enmienda a la totalidad que ha presentado el Partido Popular. Porque decimos sí a la defensa del comercio, sí a hablar en este Parlamento de comercio, de horarios comerciales, de medidas de apoyo concretas a los comerciantes, de conciliar los diferentes intereses, las diferentes problemáticas de todas las partes implicadas –los consumidores, los pequeños comerciantes, las grandes superficies, etcétera–, pero decimos no a su forma de hacer política de ciencia ficción, a su desacato continuo a las sentencias de los tribunales, a hacer

ver que son como los defensores de los comerciantes porque únicamente lo que hacen es regular los horarios comerciales y dejan de lado otra serie de medidas que son mucho más importantes; y no a un debate simplista de «la defensa del comercio minorista pasa únicamente por la regulación de los horarios comerciales».

El sector está en crisis, señores de Convergència i Unió. El sector del comercio minorista en Cataluña está sufriendo gravemente la crisis y necesita, entre otras cosas, seguridad jurídica para que puedan venir inversiones grandes y pequeñas, pero al menos seguridad jurídica. Y ustedes lo que le están dando es todo lo contrario. Desde Ciudadans proponemos medidas concretas de apoyo al comercio minorista; un marco legal por lo menos que sea estable, para que puedan venir inversiones –repito, pequeñas o grandes–; centrarnos en las sinergias que pueda haber entre los diferentes modelos de comercio, tanto el pequeño comerciante como las medianas superficies o las grandes superficies; y ayudas concretas, bonificaciones –dinero, en definitiva–, para que los comerciantes no tengan que cerrar sus negocios.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat. (*Veus de fons.*) Normalment les fem al final i, per tant, seguirem la tradició, encara que abans hem fet una excepció –que no l'hauria d'haver fet.

Senyor Quim Arrufat, té la paraula.

Quim Arrufat Ibáñez

Gràcies per la paraula. Serem molt breus, ja els avanço que votarem a favor de tramitar aquesta llei, de poder debatre per aprofundir també en el model de comerç de Catalunya.

Més enllà del conflicte competencial i més enllà del rerefons de reacció que té aquesta proposició de llei davant de l'Estat espanyol i davant de les mesures del Govern espanyol liberalitzadors del sector del comerç, volem deixar clar que la nostra és una posició, bàsicament, en contra del darwinisme social, és a dir, d'aquesta teoria de la selecció natural aplicada a l'economia, que és bàsicament l'esquema central sobre el qual governa el Partit Popular i altres forces anàlogues en ideologia.

O sigui, la principal diferència entre la teoria de la selecció natural, aplicada a l'economia, i l'original, la descrita per Darwin, és bàsicament que la de Darwin es dona en un ecosistema, que és la naturalesa, i que par tant, hi ha forces, diguéssim, a la naturalesa incontrolables per l'ésser humà, incontrolables per les mateixes espècies que hi interactuen, i que, per tant, fan que les espècies febles –deveu recordar tots aquesta teoria– morin, en benefici de les fortes. El problema és que aquesta teoria, aplicada a l'economia, que és la que estan aplicant, la que s'esforcen a aplicar, parteix d'una diferència fonamental, que és que l'ecosistema és la política i l'economia, i aquest el fan les persones,

el decideixen les persones, el lideren persones, i, per tant, es basa en fets que provenen d'idees, i que, com deia Milton Friedman, les idees tenen conseqüències i provoquen efectes. I, per tant, aquesta teoria del darwinisme, de la selecció natural, aplicada a l'economia bàsicament és posar-se al costat dels forts, dels que tenen diners, dels que tenen capacitat inversora, aprofitant la feblesa dels febles, aprofitant –normalment per circumstàncies com aquesta crisi– la feblesa en aquest cas del comerç, per poder legislar a favor dels grans inversors, a favor de les grans superfícies i en detriment del petit comerç.

Però a nosaltres no se'ns escapa una dada importantíssima: que per cada lloc de treball que aparentment ara es crea en les grans superfícies –perquè, clar, són les úniques amb capacitat inversora, les úniques que poden anar fent anuncis, normalment al costat de polítics que les acompanyen, per això de la necessitat d'haver de dir que es crea treball en algun lloc–, per cada lloc de treball que es crea en les grans superfícies està estudiat que són més de tres llocs de treball que es perden en el comerç local, de forma directa i indirecta.

Ho vam veure, i crec que ningú s'enganyarà, i només cal sortir al carrer... Deia el portaveu del Partit Popular que hi ha les persianes abaixades, però hi ha, per exemple, absència absoluta de *colmados* o de supermercats de curta distància, diguéssim, de proximitat, perquè en un moment donat, quan hi havia dificultats, es va popularitzar anar instal·lant grans superfícies de grans supermercats als afores de la ciutat, en polígons industrials, que bàsicament el que han fet és que desapareguin. És un concepte que ja no existeix, o que existeix en molt petita proporció, en comparació amb el que havia existit en el seu moment. I el mateix passarà, exactament el mateix passarà amb les botigues de roba, o està passant amb les botigues de roba: aparegudes les franquícies i popularitzats els grans centres comercials a fora de les ciutats, cada vegada són menys els comerciants de roba de proximitat, de barri, que poden instal·lar-se o que poden continuar sobrevivint al centre de la ciutat.

I amb aquesta crisi és obvi que, com deia algun altre portaveu, el consum baixa per altres raons que no són els horaris, per altres raons òbvies, associades a la crisi econòmica i al descens dels ingressos familiars de la majoria de famílies d'aquest país, i, per tant, allargar els horaris no té absolutament res a veure amb poder permetre que faci més diners aquest comerç urbà o que pugui generar més economia.

Per nosaltres, el comerç local, el comerç urbà, és un teixit molt més que econòmic; també és un teixit social, també és una senya d'identitat cultural d'aquest país. I, per tant, estarem en contra de les polítiques que apliquin la teoria de la selecció natural també en el comerç urbà, i estarem a favor, si voleu, d'aquest mínim proteccionisme que intenti, com a mínim, evitar el que sembla gairebé inevitable, que és que les grans superfícies, que els grans capitals arrasin també el comerç local.

Parlàvem de la comparació comerç urbà i grans superfícies, i en aquest sentit hem de dir que no ens agraden

en absolut les fotografies de La Roca Village. No ens agraden perquè, *outlet* o no *outlet*, bàsicament potenci en una vegada més, ja no només grans superfícies als afores de la ciutat, sinó grans superfícies nacionals, diguéssim, al mig del país, que òbviament, no ens enganyem, és a dir, si es ven allà, no es compra en un altre lloc; és automàtic, la gent no compra dues vegades, eh?, la gent en compra una i tria molt bé on comprar, i més en temps de crisi.

Parlàvem també de franquícies, i volíem parlar també que aquesta nova llei, a la qual donarem el vot favorable perquè es tramiti, és a dir, votarem en contra de l'esmena a la totalitat, hauria d'aprofundir en algun moment i hauria de parlar en algun moment també de dues coses importants: una, que ja en parla però que entenem que hauria de ser reconsiderada o repensada, i l'altra, que és el comerç ètic. Hauríem d'avançar, i més a la llum del que ha passat en un país llunyà però molt proper aquests dies, la tragèdia humana que ha passat en els tallers de confecció d'empreses amb seu i amb negoci en el nostre país. Hi hem de pensar i hi hem de posar remei; no només hem de pensar en com fem sobreviure el comerç local sense tocar-ne absolutament res, sinó com el fem viure també amb les coses que passen en el nostre món i amb les preocupacions que hi ha en el nostre món i amb les desigualtats que es produeixen en el nostre món. I una de les maneres és també impulsar formes perquè el nostre comerç, el comerç de Catalunya, també tingui cada vegada més –ja ho fan molts comerciants– un comportament ètic, és a dir, que pugui garantir una ètica en el producte final que ven, perquè això també és qualitat i perquè això també és avançar.

I l'altre tema és el de les zones turístiques. I anem amb compte, perquè, clar, ha defensat les zones turístiques l'excalcalde de Lloret de Mar, que no seria tampoc el model, que no seria tampoc el model de comerç de proximitat, ni d'horaris, ni de..., bàsicament, de promoure el comerç propi a base d'abaratir preus i de fer venir turistes en massa; no seria el model. Ni tampoc seria el model de zona turística, tampoc seria el model que ens agradaria. Per tant, anem molt amb compte amb les zones turístiques i tinguem molt present el teixit comercial al territori, dins i fora de les zones turístiques i al voltant també del mateix municipi que reclami establir horaris de zona turística, perquè és una escletxa perillosa, és una escletxa perillosa per on es poden escapar moltes liberalitzacions encobertes d'horaris, en detriment de teixits comercials que encara resisteixen, que encara són potents i que encara tenen molt de recorregut.

No acceptarem en aquest sentit –ha dit el portaveu popular...– el comerç electrònic com a excusa, ni les noves tecnologies com a excusa, eh? O sigui, que les noves tecnologies permetin comprar les vint-i-quatre hores no pot ser l'excusa ni el mirall pel qual comencem a liberalitzar els horaris, perquè, clar, com que no es pot competir contra l'obertura de vint-i-quatre hores del comerç electrònic, doncs, llavors, ja campí qui pugui en l'economia. No, no passarem per aquest adreçador ni acceptarem... Acceptarem altres mesures: que en tot cas el comerç tradicional, com ja està

fent de forma massiva, també es passi al comerç electrònic, també hi hagi les sinergies que facin falta amb les noves tecnologies, òbviament, perquè aquest és el futur, segurament. Però no acceptarem que això serveixi d'excusa per a altres mesures.

I, finalment, dues respostes. Bé, la primera, esperem que el model de comerç de Convergència no sigui el de perdonar a grans superfícies 133.000 euros, com va fer el senyor Xavier Crespo en el seu municipi, o com presumptament va fer, per acabar instal·lant-hi un Mercadona. Esperem que no sigui aquest el model, esperem que no sigui aquest, i a més a més ho diem no només per a aquest cas.

I amb referència a la referència que ha fet el senyor Santi Rodríguez a Giulio Andreotti, això, aquesta frase que vostè ha dit, la va fer a Itàlia o la va fer a Tunísia, quan estava exiliat per mafiós. La va fer a Itàlia o la va fer a l'exili.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Xavier Crespo i Llobet demana per parlar.) Senyor Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Per al·lusions i contradiccions.

La presidenta

Té trenta segons.

Xavier Crespo i Llobet

Respecte a la intervenció de la senyora Arrimadas, de Ciutadans, sense entrar en la polèmica, el que li voldria clarificar és que la invasió competencial ha estat en aquest cas la de l'Estat en matèries de comerç i turisme, que les competències són de la Generalitat.

També, que el Govern de la Generalitat va oferir, en el marc de la comissió bilateral amb l'Estat, tractar aquest tema de manera que es consensués, i que qui ho va portar al Constitucional no va ser ni és el Govern català, ni és el Grup de Convergència i Unió, sinó que ha estat el Govern de l'Estat.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Contradiccions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Dues coses al senyor Arrufat, no? La primera, dir-li que el senyor Andreotti no va estar exiliat a Tunísia; qui va estar exiliat a Tunísia va ser en Bettino Craxi, del Partit Socialista Italià. *(Rialles.)*

Segona qüestió –segona qüestió. També li demanaria al senyor Arrufat que quan parlés de l'acció dels governs democràtics no es referís a terrorisme. Terrorisme és una cosa molt diferent.

I tercera qüestió, a la portaveu d'Esquerra Republicana. Mirin, nosaltres podem admetre que hem comès errors de càlcul, sobretot perquè governs del Partit Socialista van patir una petita desviació de 90.000 milions d'euros a l'hora de calcular el dèficit, pel que fa als impostos. Però que ens ho diguin vostès, que encara no fa tres mesos que estan donant suport a un govern de Convergència i Unió i han imposat nou impostos nous, entre ells l'impost de la Coca-Cola, home, doncs, em dóna la impressió que no són els més adequats per donar lliçons.

Gràcies.

(Veus de «Molt bé!» Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Senyor Arrufat? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa. Rialles.)*

Ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 104 en contra i 9 abstencions.

Proposta de resolució

de creació d'una comissió específica sobre el dret a decidir (tram. 252-00010/10)

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió específica sobre el dret a decidir.

Abans de començar la seva substanciació, els faig avinent que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha presentat una sol·licitud per tal que aquest punt sisè no sigui substanciat en aquesta sessió plenària i es posposi el seu debat fins que quedi sense efecte la suspensió de la vigència i aplicació de la Resolució 5/X del Parlament de Catalunya.

D'acord amb l'article 72.3 del Reglament, aquesta petició ha de ser subscrita per dos grups parlamentaris, i, per tant, pregunto a la cambra si hi ha algun altre grup que li doni suport.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.) Senyor Rivera?

Albert Rivera Díaz

Sí, presidenta, li donem suport. No coneixem el contingut més enllà del que ha dit vostè, però... *(Remor de*

veus.) No, no, si em deixen parlar... Els donem suport perquè estem a favor que no es debati això, i, per tant, com que no volem que es debati ni avui ni d'aquí a tres anys, hi votarem a favor.

La presidenta

D'acord, doncs... (*Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*) Senyor Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, gràcies, presidenta. Per una qüestió d'ordre. Efectivament, agraïm el fet que un grup parlamentari doni suport a la nostra petició, tot i que el mateix article 72.3 també estableix una altra via, i és el fet que hi hagi una disposició legal que invalidi la sustentació en el Ple d'un acord, com és el cas que anem a debatre, que estaria frontalment oposat a la resolució, a la disposició del Tribunal Constitucional que declara la suspensió d'un acord d'aquest Parlament de Catalunya, d'una resolució, concretament la Resolució 5/X, que és la que sustenta precisament, d'acord amb l'objecte de la Proposta de resolució de creació d'una comissió específica, avui, pel dret a decidir, precisament aquesta resolució suspesa és la que sustenta avui l'objecte de creació d'aquesta comissió.

Per tant, entenem i estic segur que tots els grups parlamentaris compartiran que el Parlament de Catalunya ha d'actuar d'acord amb l'ordenament jurídic vigent, que és el que li dona precisament legitimitat jurídica al mateix Parlament de Catalunya. (*Remor de veus.*) I, per tant, no actuarem en contra del que estableix la sentència del Tribunal Constitucional i les normes actualment vigents a Catalunya.

(*Dolors Camats i Luis demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Camats?

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Per manifestar que el nostre grup parlamentari està totalment en contra del que acaben d'exposar el Grup Popular i el Grup de Ciutadans, atès que el Tribunal Constitucional trigarà cinc mesos a resoldre o té com a mínim cinc mesos per resoldre aquesta disposició, i segon, perquè aquest Parlament és sobirà per crear una comissió presentada per cinc grups parlamentaris, digui el que digui el Tribunal Constitucional.

(*Aplaudiments. Marta Rovira i Vergés demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Sí, senyora presidenta; per intervenir també i oposar-nos a aquesta petició que ha fet el Partit Popular

amb el suport aquí, espontani, creiem, de Ciutadans, per entendre que la creació d'una comissió específica no pot derivar ni deriva en cap cas, ni es pot fonamentar de la declaració de sobirania i pel dret a decidir del passat 23 de gener que va aprovar aquesta cambra, sinó que deriva directament, aquesta petició de creació d'una comissió d'estudi, del mateix Reglament del Parlament de Catalunya, que evidentment és sobirà i té les normes per autoregular-se ell mateix, que també té reconeguda aquesta capacitat d'autoregulació.

Dir també que entenem que la legitimitat democràtica per substanciar aquest punt va molt més enllà del mateix Parlament de Catalunya i del seu Reglament; va directament, entronca directament amb els resultats electorals del passat 25 de novembre, en què un 74 per cent dels vots a les urnes van votar programes electorals que estaven absolutament a favor i d'acord amb el dret a decidir.

Per tant, demanem, senyora presidenta, que se substanciï aquest punt tal com estava previst.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments. Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies; moltes gràcies, presidenta. Nosaltres també demanem que es pugui substanciar aquest punt. S'ha fet d'acord amb el Reglament del Parlament de Catalunya. Crec que el Parlament de Catalunya de moment no està suspès, crec que aquesta cambra no està suspesa.

I nosaltres l'única suspensió que tenim present és el suspens que han donat els ciutadans i ciutadanes de Catalunya a tots aquells que no estan a favor del dret a decidir.

Moltes gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments. Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Sí, nosaltres òbviament som favorables que es discuteixi aquest punt de l'ordre del dia. (*Veus de fons.*) Un moment, perdó. Potser n'hi hauria prou que..., sobretot políticament, quan hi va haver la petició d'aclariment per part del Parlament sobre quina de les dues resolucions era sobre la qual es basava o s'havia de basar la denúncia al Constitucional, doncs, com que segur que no hi ha cap indicati d'il·legalitat a la declaració del 13 de març i sembla que n'hi ha a la del 23 de gener, seria suficient que acceptéssim tots els grups fonamentar la

discussió d'aquest punt de l'ordre en la resolució del 13 de març i no en la del 23 de gener. (*Remor de veus.*) Ho dic... Perdó, perdó, perdó, perdó; un moment. Acabo dient simplement que ho faig en ares de l'operativitat i que tinguem capacitat de tirar endavant. (*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, estem debatent si aquest punt es substancia o no. Hi han dos grups que ho han demanat. I, per tant, s'ha de posar a votació.

(*Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*)

Senyor Millo, vol alguna cosa més?

Josep Enric Millo i Rocher

Per contradiccions, d'acord amb el Reglament del Parlament, perquè s'ha fet una afirmació aquí que es contradiu amb el que diu el mateix document que tenen tots els diputats a les mans en aquests moments. Tots els diputats d'aquesta cambra tenen un document que diu «Proposta de resolució de creació d'una comissió específica sobre el dret a decidir», i on diu «objecte» diu textualment, i ho llegeixo, literal: «Un cop aprovada en el Parlament de Catalunya la Resolució 5/X, que impulsa l'inici d'un procés per a l'exercici del dret a decidir, els sotsignats proposen la creació d'una comissió.»

Això avui està suspès pel Tribunal Constitucional. I, per tant, un acte d'insubmissió d'aquest Parlament de Catalunya implica un desacatament d'una sentència, d'una resolució del Tribunal Constitucional (*remor de veus i aplaudiments*), únicament una resolució del Tribunal Constitucional que obliga també aquest Parlament, que no es regeix tan sols pel Reglament del Parlament de Catalunya, sinó també per l'Estatut d'autonomia i la Constitució espanyola, que tots els diputats d'aquesta cambra han jurat o promès.

Per tant, en deixo constància en nom del Grup Parlamentari Popular: si es debat i s'aprova aquesta comissió, el Parlament de Catalunya estarà desacatant una resolució del Tribunal Constitucional.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Passem, passem a la votació... (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

No, perquè no hi hagi confusions, si pot aclarir el sentit del sí, que pot ser sí a debatre-ho o sí a la proposta del Partit Popular; què vol dir el sí i què vol dir el no, perquè ningú s'equivoci.

La presidenta

Atès que hi han... Sí, senyor Turull.

Atès que hi han dos grups que han demanat que aquest punt número 6 quedés fora del debat d'aquest Ple, s'ha de portar a votació i és el Ple el que acorda si es debat o no es debat.

Per tant, si es vota favorablement la petició, no es debat; si es vota negativament, es debat. Per tant, no a la petició, sí a la petició.

Cridem a votació. (*Veus de fons.*) No, no ha començat la votació. (*Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.*) Què vol, senyor Lucena?

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, no, voldria un aclariment, i ara és sense cap ironia, que és una pregunta.

Seria possible, atès que aquest és un cas extraordinari, perquè suposo que en la història del Parlament de Catalunya no hi ha hagut tantes vegades que s'ha plantejat en temps real una qüestió com aquesta (*remor de veus*), seria possible, ho dic perquè es pot votar això... —un moment, no facin tant així (*l'orador fa el so de tocar l'ase*), deixin-me acabar (*rialles*)—, doncs, seria possible, per anar endavant i, diguem-ne, no posar ombres en la votació que ara farem, dir que el punt de l'ordre del dia següent se sustenta únicament en la resolució del 13 de març? (*Remor de veus.*) Bé, per què no seria possible?

La presidenta

Senyor Lucena, senyor Lucena, el punt...

Maurici Lucena i Betriu

No...

La presidenta

Senyor Lucena, perdoni. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyor Lucena, ja està; ja hem acabat els debats.

Passem a la votació —passem a la votació.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjada la petició per 27 vots a favor i 103 en contra.

(*Aplaudiments.*)

I, per tant, s'inicia el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió específica sobre el dret a decidir.

(*Pausa llarga.*)

Atès que la proposta de resolució ha estat presentada conjuntament per diversos grups parlamentaris, obrim el torn d'intervenció per a tots els grups per tal que puguin fixar el seu posicionament.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Moltes gràcies, presidenta. Il·lustres senyors diputats i diputades, en primer terme, ens sembla que cal fixar l'objecte del debat d'aquesta comissió, atès que hi ha hagut alguns intents de desdibuixar què és el que votarem i què debatrem a continuació. Aquí el que se substancia és la creació d'una comissió d'estudi per a l'exercici del dret a decidir; no estem proposant una comissió de seguiment, com s'ha dit, que algú aquí ho plantejava. Per part del Partit Socialista de Catalunya ho vaig sentir el passat dilluns a la reunió pel pacte nacional del dret a decidir, i avui ho he tornat a sentir, que es planteja una comissió de seguiment, quan el que estem plantejant en realitat és el debat i l'aprovació, la constitució d'una comissió que ha de ser d'estudi, no únicament de seguiment pel dret a decidir.

Dir que també des d'Esquerra Republicana entenem que estem substanciant la constitució d'una comissió que ha de debatre sobre l'exercici del dret a decidir, no sobre el dret a decidir. No entenem que l'objectiu d'aquesta comissió sigui estudiar si existeix el dret a decidir o si no existeix el dret a decidir, cosa que donem absolutament per descomptada: el poble de Catalunya és sobirà i té dret a decidir. I en aquesta comissió d'estudi ens plantejem estudiar, com molt bé diu la paraula, doncs, com exercirem aquest dret a decidir, quines són les vies legals, quines són les vies alegals, quins són els marcs legals que ens permeten caminar com a poble cap a l'exercici d'aquest dret a decidir.

Ens agradaria que aquesta comissió servís per fer comparèixer tots els experts que facin falta –en la matèria– perquè disposem també com a diputats i diputades, perquè disposem en el principal òrgan de legitimitat democràtica d'aquesta país del ple coneixement i del ple debat suficient per saber quines vies tenim a la nostra disposició per a l'exercici d'aquest dret a decidir.

Com que aquesta comissió d'estudi es va plantejar amb aquest objectiu tan clar, estudiar quines són les vies que ens ofereix aquest exercici del dret a decidir, des d'Esquerra Republicana, doncs, no podíem fer altra cosa que donar-hi suport. I avui hi votarem a favor.

També ens hem de preguntar –i aquí s'ha fet un debat– sobre si tenim legitimitat suficient per constituir-la. Jo crec que no només ens hem de qüestionar sobre si tenim legitimitat i sobre si aquesta deriva del Reglament o d'algunes resolucions prèviament aprovades en aquest Parlament de Catalunya; jo crec que la legitimitat la tenim tota i la tenim democràtica, com ja he dit abans, perquè el passat 25 de novembre va ser el poble de Catalunya, en un majoritari suport, al voltant d'un 74 per cent, que va votar forces polítiques que estan representades en aquest Parlament que apostaven clarament perquè l'única alternativa política, la via de sortida de totes les crisis del nostre país passava perquè el poble votés i decidís lliurement i democràticament quin era aquest futur en què volia viure. Per tant, legitimats de la millor manera possible: a través de les urnes i pels nostres ciutadans.

Això fa que aquesta comissió no només neixi amb una clara legitimació democràtica, sinó que neix, per

nosaltres, com un absolut deure com a parlamentaris, com a diputats i com a diputades d'estudiar i donar definitivament resposta a com exercim aquest dret a decidir des del Parlament de Catalunya.

De fet, jo crec que s'escau en un dia molt oportú que estiguem tenint aquest debat i que ens plantejem la constitució d'aquesta comissió; oportú no pas perquè l'hàgim triat nosaltres, sinó perquè evidentment el Tribunal Constitucional, els magistrats reunits en aquest Tribunal Constitucional una vegada més han fallat en contra de la democràcia.

I avui és la millor manera, aprovar aquesta comissió, per demostrar que continuarem treballant i que ho farem des del Parlament de Catalunya i amb tota aquesta legitimitat que comentàvem; continuarem treballant per fer possible que el poble de Catalunya pugui anar a votar, que el que estem demanant i el que estudiarem en aquesta comissió és que el poble de Catalunya pugui votar i pugui escollir democràticament el seu futur.

Després de la suspensió o de la pretesa suspensió de la resolució del passat 23 de gener, aprovada també per aquest Parlament de Catalunya, no podíem continuar de millor manera que explicant als nostres ciutadans que demà –demà–, un cop constituïda aquesta comissió, continuarem treballant per fer possible allò que ens van demanar: que puguin votar i que puguin escollir quin serà el futur polític d'aquest país.

Hem de dir també, perquè hi ha molts diputats de la cambra que necessiten escoltar-ho, que el dret a decidir al nostre país existeix no pas perquè el passat 23 de gener haguéssim aprovat una declaració de sobirania i pel dret a decidir; existeix perquè ja existia, perquè el nostre poble té dret a decidir democràticament el seu futur, i, per tant, existia abans, va existir durant la declaració de sobirania i existirà després, aquest dret a decidir, que únicament deriva d'un principi que és universal que és el principi democràtic. Per tant, no depèn d'ells, no depèn dels magistrats reunits al Tribunal Constitucional que el nostre poble pugui decidir democràticament en quin futur polític vol viure.

La declaració de sobirania, i val la pena recordar-ho, perquè aquí encara hi ha molts dubtes al respecte, es podria resumir en una sola i única paraula; la declaració de sobirania es resumiria en «democràcia». I el que aquí estem aprovant és una comissió per estudiar com fem possible aquestes vies de democràcia al nostre país. Quin demòcrata es pot oposar que estudiem quines vies democràtiques trobem per donar sortides als nostres ciutadans?

Entenem que cap tribunal, ni tan sols el Tribunal Constitucional, pot entrar a suspendre l'expressió legítima i democràtica d'un parlament com el nostre, que a més a més, valgui la redundància, parla únicament i exclusivament de democràcia. Cap tribunal està per sobre de l'expressió democràtica del nostre Parlament de Catalunya.

Si algú vol fer dependre la legitimitat d'aquesta comissió de les declaracions aprovades al Parlament de Catalunya, doncs, i algú entra en el joc del Tribunal Constitucional i admet, com hem sentit el senyor

Maurici Lucena, que aquesta declaració de sobirania del passat 23 de gener va quedar sense efecte i que, per tant, vol que la legitimitat democràtica d'aquesta comissió recaigui en una resolució que vam aprovar després que no es resumia amb la paraula «democràcia», sinó que només es resumia amb la paraula «diàleg»..., doncs, dir-li al senyor Lucena que jo em remeto a una altra resolució, concretament, la del 27 de setembre del 2012, aprovada també per aquesta cambra, no suspesa pel Tribunal Constitucional, i que també vagi per a tots els magistrats del Tribunal Constitucional que existeix una altra resolució vigent, del nostre Parlament de Catalunya, aprovada el 27 de setembre passat, el 2012, després d'aquesta gran i multitudinària manifestació al nostre país, que diu, i ho llegeixo literalment, diu el següent: «1.3. El Parlament de Catalunya expressa la seva confiança en la maduresa del poble de Catalunya i en l'únic mecanisme vàlid per a resoldre els conflictes: la democràcia i el respecte a la voluntat popular pels quals han lluitat tantes i tantes persones en el passat i especialment durant la dictadura franquista.»

I punt 4; llegeixo també literalment el que està aprovat a dia d'avui amb majoria parlamentària suficient de vuitanta-quatre diputats d'aquesta cambra diu: «El Parlament de Catalunya proclama solemnement, tal com ja ha fet en altres ocasions transcendents, el dret imprescriptible i inalienable de Catalunya a l'autodeterminació, com a expressió democràtica de la seva sobirania com a nació.»

Això està aprovat i no està suspès –no està suspès. Evidentment, aquesta proclamació i aquesta declaració del Parlament de Catalunya del 27 de setembre del 2012 tenien la mateixa finalitat que la passada del 23 de gener, que no era generar cap efecte jurídic, ni un; era una proclamació política del que es dedicaria a centrar-se aquesta legislatura, de quin seria el debat central, que és, evidentment, procurar que el nostre poble, el poble de Catalunya que va parlar tan clar a les urnes el 25 de novembre, tingués els mecanismes per poder decidir democràticament el seu futur polític.

Poso també a mà –he fet una mica d'hemeroteca, abans d'entrar, molt ràpid, amb els serveis que ofereix el Parlament–, doncs, dels diputats que tinguin dubtes sobre els efectes ja d'aquesta resolució del 27 de setembre del 2012, que n'hi ha moltíssimes, del Parlament, de resolucions, que diuen que tenim dret a decidir i que l'exercirem com a poble.

Mirin, el 89, el 1989, la primera resolució, la poden buscar: la 98/III; el 91, una altra resolució, la 229/III; el 98, una altra resolució, la 679/V. Aquestes tres resolucions, aquestes tres del 89, el 91 i el 98 parlen explícitament que el poble de Catalunya té dret a decidir. N'hi ha dues més que parlen sobre que el Parlament de Catalunya té el deure de treballar els instruments legals perquè aquest poble de Catalunya tingui dret a decidir, que són del 99 i del 2003, concretament la 944/V i la 1978/VI. Aquestes diuen: «Si us plau, senyors diputats, facin el favor de treballar perquè el poble de Catalunya tingui instruments per decidir el seu futur.» I n'hi ha tres més, i acabo, una del 2010, una del 2011 i una altra del 2012, i hi ha les més re-

cents que hem aprovat aquest 2013, cinc resolucions més –2010, 2011, 2012 i dues del 2013– que parlen de l'exercici del dret a decidir, que és on som.

Aquesta legislatura va de l'exercici del dret a decidir, de posar, fi a aquesta tensió política que fa inviable i impossible l'encaix del nostre país en un estat espanyol que ens asfixia econòmicament, que ens asfixia nacionalment i culturalment. I, per tant, els nostres ciutadans, davant d'aquesta situació, el que han de fer és solucionar aquesta tensió política i fer-ho per la via de les urnes i democràticament, que això és el que defensem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, en segon lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, consellers..., perdó, president de la Generalitat de Catalunya, que no hi era fins ara, diputats, diputades, molt bona tarda. Hem vist fa uns instants, davant de la sol·licitud del Grup de Ciutadans, doncs, la forta divisió que aquest debat nacional està produint a la societat catalana; és una divisió, i jo que diria que ja és una fractura, que s'ha produït i que tots estem sent capaços de veure, no només al Parlament, sinó també a les reunions que mantenim amb els amics i la família. I això, ho denunciem, ho hem denunciat ja des del Grup Socialista, és un tema que ens preocupa extraordinàriament.

En opinió del Grup Socialista, Catalunya és un país que com a tal té legitimitat, té tota la legitimitat per decidir col·lectivament el seu futur. I aquesta és la raó per la qual nosaltres recolzem el dret a decidir el futur de Catalunya, que ara, perquè molts catalanes ho demanen, doncs, pensem que s'ha de materialitzar.

Per nosaltres és una raó d'un pur principi democràtic; no és, ni molt menys, una raó de solució per a la crisi econòmica, cosa que ens preocupa també que s'estigui barrejant, perquè és una fallàcia que en cas que la gent se la cregui produirà una gran frustració.

Ara bé, acceptat com nosaltres acceptem que Catalunya té tota la legitimitat per reclamar una consulta sobre el seu futur amb relació a la resta d'Espanya, a la vida, en tots els àmbits de la vida, les coses es poden fer bé o malament. I crec, clarament, que els darrers cinc mesos han demostrat que Esquerra Republicana i Convergència i Unió, una i altra vegada demostren que tenen una gran afició a això que el meu avi deia «fer el sapastre» o «fer el pocatraça», no?

Perquè aquest Parlament de Catalunya va aprovar el 23 de gener una resolució que, ho sabem, ho vam dir sense repòs, ens fa fora de l'ordenament jurídic vigent; un ordenament jurídic que el senyor Junqueras i la senyora Rovira tenen tot el dret a denunciar que no els agradi, però que és el vigent. I això no ho pot discutir

ningú. Sabíem que això passaria, i avui n'hem tingut constància –n'hem tingut constància. I es va demostrar un mes i mig després, el 13 de març, que simplement vostès no van voler, no van tenir la voluntat d'aprovar una cosa que sabíem que era políticament més potent, perquè comptaria amb el recolzament de més diputats, de cent quatre concretament i a més sabíem que era perfectament compatible amb l'ordenament jurídic vigent, que és la declaració amb què el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat de Catalunya a negociar amb el Govern espanyol la celebració d'una consulta sobre el futur de Catalunya. Simplement, no van voler.

Per tant, què ha passat? Doncs, ha passat, i jo espero que el president Mas ens ho reconegui algun dia, que sort n'hem tingut del PSC; sort n'hem tingut d'aquell moment en què el president del Grup Socialista proposa traslladar com a mirall la proposta que es va votar al Congrés espanyol i votar-la aquí, perquè, si no, això que avui ha denunciat Ciutadans amb el recolzament del Partit Popular probablement ens duria a un problema en potència jurídicament molt gros.

I aprofito, presidenta, per reclamar més empara de la Mesa quan es produeixi una situació jurídicament tan complexa en què en temps real hem de decidir una cosa que pot tenir unes conseqüències jurídiques com a mínim greus. O sigui que crec que hauria merescut una reflexió una mica més pausada que la que hem tingut ocasió de fer, mentre ens aixecàvem els uns i els altres per denunciar el que estava passant.

Però, bé, aquí hi ha una cosa que reconec i reconeix el Grup Socialista que se'ns escapa. En aquest solapament de declaracions reclamant la consulta hi ha una cosa que no entenem. D'Esquerra Republicana ho entenem perfectament; Esquerra Republicana està ara mateix en un carril de projecte polític que s'ha d'agrair la transparència que denota; pensen que aquesta finestra històrica que s'ha obert és probable que no es torni a obrir-se en dècades i volen anar directe al xoc de trens.

I s'admeten apostes. Jo crec que serà molt difícil que vostès donin recolzament als pressupostos, fixin-se el que els dic, qualsevol que sigui el nivell de dèficit –qualsevol que sigui el nivell de dèficit. Saben per què? Perquè saben, i amb això demostren que són hàbils, que això elevarà el volum del conflicte polític amb la resta d'Espanya i és l'única opció que tenen factible que això acabi..., jo crec que malament, però acabi d'acord amb el que és el vostre o el seu projecte polític.

I això és veritat que saben vostès també que provocarà greus conseqüències econòmiques, ferides socials, però en aquesta cosa una mica messiànica de l'autorealització de Catalunya els importa poc, perquè es considera una segona derivada d'una finalitat molt noble que és la que vostès defensen.

Però, ara bé, el que no acabo d'entendre, no ho entenc, és quin és el plantejament de Convergència i Unió. Tinc alguna teoria al respecte, però la discutirem un altre dia, perquè el cert és que vostès se suposava que eren assenyats, gradualistes, part de l'*establishment*.

Sempre, sempre ha estat així. I ara, en canvi, s'han convertit en radicals, atabalats... Això sí, conserven una cosa que és marca de la casa, els eufemismes; no s'atreveixen a dir públicament... –i fóra bo, perquè jo crec que vostès tenen gent que sí que ha sigut valenta en altres àmbits de la vida professional passats–, no s'atreveixen a dir clarament «separació», «independència», «secessió». Fixin-se, ho repeteixo, si és molt senzill: «separació», «independència», «secessió». Perquè l'eufemisme és una marca de la casa de Convergència i Unió.

I jo, si jo volgués, la veritat, la independència, ho dic, també, és un consell polític que els dono, si jo volgués la independència em quedaria, sense cap mena de dubte, amb el projecte polític que ofereix Esquerra Republicana, perquè com a mínim diuen les coses clarament. I això, en aquests moments, és d'agrair.

Perquè, mirin, diputats i diputades, comença a arribar el moment de la veritat, però el moment de la veritat de veritat, valgui la redundància. I en aquest terreny la posició del PSC és molt clara. (*Remor de veus.*) Sí, sí, no riguin; ara els ho explico. El que passa, que és veritat que, com que és menys elemental, no està en un extrem ni en l'altre, costa una mica més d'entendre, però, si em donen uns minuts, que encara els tinc, segur que, si paren una mica d'atenció, ho podran entendre.

Volem una consulta *legal* i acordada. Legal. Quina és la legalitat? La legalitat és única. Això s'estudia a primer de dret. La senyora Rovira segur que recorda l'assignatura en què va estudiar això. I, en paral·lel, també proposem una Espanya federal en què Catalunya tingui un encaix polític i econòmic millor, i un reconeixement de la seva singularitat, sí. Això és el que nosaltres proposem.

I, per cert, aprofito per sol·licitar, malgrat que la presidenta del Grup del Partit Popular no hi és, que parin els insults a l'hora de qualificar les posicions polítiques del nostre partit. Ho dic, perquè això del «“tonto” útil» un cop ho escoltes té certa gràcia, però ja repetidament crec que no està a l'alçada del debat que el nostre país mereix.

I, per tant, conforme amb la nostra posició, que és una consulta pactada i legal sobre el futur de Catalunya. I amb una pregunta molt clara: la independència. Això és el que nosaltres volem. Espero que quan hi arribem el president Mas també pugui pronunciar la paraula i no utilitzem l'«estat propi» i aquests altres eufemismes.

I això és exactament el que proposàvem aconseguir a través de la resolució del 13 de març. I aquesta és la resolució vàlida, que segur que no ens tombarà el Tribunal Constitucional. I la declaració unilateral de sobirania és el que, molt probablement, malauradament, tombarà el Tribunal Constitucional.

I una extensió natural de la nostra posició és la creació de la comissió que avui es proposa. I tant, que el Parlament de Catalunya volem fer un estudi de les possibilitats jurídiques que ofereix aquest ampli ventall de dissenys de consulta! Però, això sí, nosaltres –ara que és l'any d'Espriu, doncs, aquesta frase que ell utilit-

zava tant, «sense repòs»...—, doncs, sense repòs el que exigirem és que mirem els precedents que ens valen.

Si us plau, evitem la temptació d'utilitzar els precedents de Kosovo, els països bàltics i, en general, tots aquells països que formaven part de l'òrbita soviètica. Ho dic, perquè no tenen res a veure amb Catalunya. I, a més, tenim dos exemples magnífics, el Canadà i el Regne Unit. Prenguem-ne bona nota. Utilitzem aquests precedents per discutir en aquesta comissió quines són les possibilitats.

I, a més —aprofitant la presència del president de la Generalitat—, president, també li oferim molt amablement, a la vista de les dificultats de negociació que vostè està demostrant tenir, que el senyor Navarro, que jo crec que d'això en sap una mica més, el pot acompanyar, si a vostè li cal, a visitar el president del Govern espanyol i tractar de negociar la consulta. Ho dic, perquè nosaltres encara no hem arribat a aquella fase en què vostès fa temps que s'han instal·lat d'insultar a l'altra banda.

Vull dir, inclús encara que només sigui per un tema, diguem-ne, de pragmatisme, intentem fer les coses bé. I des d'aquesta comissió, de veritat, posarem tot al nostre favor perquè aquesta negociació d'una consulta legal arribi a bon port.

I també li diem molt clarament el que el president del Grup Socialista li va dir: en iniciatives extraparlamentàries que no estan ben definides i a més que no són neutrals... Conseller Homs, tindrem, en una altra ocasió, espero, el moment de discutir què és la neutralitat. Però li ho resumeixo. La neutralitat és no fer passos en la creació d'estructures, no d'estat, diguem-ho clarament, no fer passos en la direcció de creació d'estructures d'una Catalunya independent. Això no és ser neutral. Vostè pot dir que vol la independència —encara no ha après a dir-ho, però n'aprendrà—, però digui-ho; però no faci construcció d'estructures de la Catalunya independent, perquè això és manca de neutralitat. I vostè sap que és així.

Si us plau, per tant, el que demanem, i amb això acabo, presidenta, és que en aquesta comissió aprofitem per redreçar el rumb, tractem de fer les coses bé, imitem l'exemple del Canadà i del Regne Unit, amb el Quebec i Escòcia respectivament, i recordem una frase d'una persona que d'això en sap molt més que qualsevol de nosaltres, simplement perquè ja ho ha experimentat, de l'Stéphane Dion, el polític quebequès i exministre del Canadà, i fixin-se que ho dic inclús a favor dels que volen la independència, que deia això, i n'hem d'aprendre: «La nostra experiència és que l'única via per la qual es podria produir la secessió és a través de la negociació i dins dels marcs legals.» Prenguin bona nota d'aquesta frase, si us plau, i nosaltres estarem al seu costat.

Gràcies, presidenta, president de la Generalitat de Catalunya, consellers, diputats i diputades.

La presidenta

Senyor Lucena, atès que ha emplaçat la Mesa, i ha demanat l'empresament respecte al punt de la votació, li haig

de dir que l'article 72.3 del Reglament diu clarament quin és el procediment, i la Mesa ha fet el que ha considerat que s'havia de fer. Si té algun dubte en aquest sentit, té el procediment normal i reglamentari per poder adreçar-se a la Mesa.

Té la paraula el senyor Enric Millo, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular Català únicament i exclusivament per dir, en primer lloc, que la legitimitat democràtica d'aquesta cambra es basa en el compliment estricte de la legalitat vigent: l'Estatut d'autonomia de Catalunya i la Constitució espanyola.

Avui coneixem una resolució del Tribunal Constitucional que dicta la suspensió d'una resolució d'aquest Parlament, la Resolució 5/X, sobre la declaració unilateral de sobirania del poble de Catalunya. Nosaltres entenem que és d'obligat compliment per a aquest Parlament acatar les resolucions del Tribunal Constitucional i, per tant, emparar la seva actuació dins del marc legal vigent —de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i de la Constitució espanyola.

Avui es produeix, en aquests moments, un fet històric i insòlit, i és que el Parlament de Catalunya decideix actuar al marge de la legalitat, en un clar fet d'insubmissió i de desacatament de la Constitució espanyola. Entenem que és un fet greu que el Parlament de Catalunya actuï d'aquesta manera, que no forma part del que nosaltres entenem que el Parlament ha de fer, i per aquest motiu, atès que participar en aquest mateix debat implica implícitament, per part de tots aquells que així ho facin, un desacatament i una insubmissió directa d'una resolució de l'òrgan constitucional, el nostre grup parlamentari no participarà en aquesta actuació il·legal.

I, per tant, anuncio que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya no participarà en un fet que és clarament un fet il·legal que implica una insubmissió i que implica un desacatament directe de la Constitució espanyola.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Jo vull iniciar la meua intervenció, la del meu grup parlamentari, amb un posicionament del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa reafirmant-nos en el que hem dit una i altra vegada, que és que som una nació i tenim dret a decidir, i que avui sembla més obvi

que mai: volem exercir el dret a decidir, a Catalunya, i fer-ho en aquesta legislatura. I reafirmant o dient –i lamento que la gent del Partit Popular hagi marxat, i em temo que ens hi haurem d'anar acostumant– que la suspensió de la declaració de sobirania que avui ha fet el Tribunal Constitucional –a instàncies, precisament, del Govern espanyol– sí que és un fet insòlit en la història de la democràcia d'aquest país; que mai havia passat que un acord d'un parlament democràtic hagués estat suspès o anul·lat o posat en qüestió per un tribunal; que avui han suspès una declaració política, una manifestació de voluntat expressada democràticament en aquest Parlament.

Doncs miri: que se'l quedin, el paper; nosaltres ens quedem amb la voluntat d'exercir i de continuar endavant el procés. Si és això el que els fa angúnia, que se la quedin, la declaració, el paper i els textos legals; aquí ens quedem la voluntat de respondre al que la gent ens exigeix i a allò a què políticament ens hem compromès a l'hora de presentar-nos a les eleccions. Tenim molt la sensació que..., si algú pensa, aquí o a Madrid, que això tirarà enrere o farà aturar un procés engegat políticament i socialment és que no hi senten o que no hi volen sentir, és que no han entès res, és que no escolten, és que no hi veuen o és que no volen mirar.

Des del nostre grup parlamentari ens hem reafirmat una i altra vegada que volem tirar endavant aquesta consulta, perquè avui és la majoria de la societat catalana la que rebutja el marc estatutari i constitucional resultant del que és la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut; perquè avui la gent ens ha dit, clarament i de forma majoritària, que només d'una forma democràtica es pot donar sortida a aquest mal-estar que existeix, i perquè només retornant la veu a la gent podem resoldre un conflicte que avui és polític amb l'Estat, i perquè és legítim que des d'aquest Parlament es plantegi fer-ho des de la legalitat, des del diàleg, des de la legitimitat democràtica, que és com ho estem plantejant des de l'inici.

Per això ens volem reafirmar en aquesta voluntat, i a fer-ho –una vegada més, i probablement més que mai avui, i amb més sentit– des de la unitat. Pot passar que avui algú tingui temptacions de caure en l'enfrontament entre els que defensem el dret a decidir. Pot passar que avui –i sentint el senyor Lucena, ara, pensava que probablement pot passar– algú tingui temptacions de pensar que avui és el dia de fer aflorar els matisos entre els diferents models d'estat, o entre la línia divisòria entre aquells que volem una relació amb Espanya d'una manera o d'una altra. Però avui, la línia divisòria, el que la marca –i aquesta sentència..., o aquesta admissió a tràmit del Tribunal Constitucional ho deixa clar–, la línia divisòria és entre els qui respecten democràticament la possibilitat de decidir i els qui no la respecten. La línia divisòria és aquesta. I, per tant, el que hem d'eixamplar i fer gran és precisament aquells que avalem el dret a decidir, i no intentar construir altres línies divisòries, que legítimament existeixen, i que podrem debatre i confrontar en aquest Parlament, afortunadament, però que no són la que avui qüestiona el Tribunal Constitucional. Oi que reconei-

xem que tenim el dret a poder votar? Oi que defensem precisament això? Doncs és això el que avui hem de fer valer i posar en valor.

És veritat, la Constitució espanyola no defensa..., no reconeix el dret a l'autodeterminació. La del Canadà tampoc, i la del Regne Unit tampoc –ja ho hem explicat en aquest Parlament en diverses ocasions–, però un i altre estat han trobat la manera: o el reconeixement, en el cas del Regne Unit, a Escòcia, per poder fer una consulta, o el cas de reconèixer aquestes consultes i la possibilitat de poder parlar de secessió –com ara deia el senyor Lucena, amb els condicionants de la legalitat i del diàleg, i no de forma unilateral– que han fet al Quebec i al Canadà. Però han reconegut la via i han obert la possibilitat de poder-ne parlar i debatre-ho.

No és això el que passa i el que ha passat en el nostre cas. La reacció del Govern de l'Estat, i de la majoria del Partit Popular, i del PSOE sovint, ha estat fins ara la de negar qualsevol possibilitat d'obrir aquest diàleg, i fent de la Constitució no un marc de garantia de drets i llibertats, sinó precisament un escut perquè no es mogui res. I és veritat, Catalunya té un repte al davant, en aquest procés, i ens hi juguem molt, però em fa l'efecte que l'Estat espanyol també s'hi juga molt en credibilitat democràtica i en legitimitat democràtica, a dins i a fora, si no sap resoldre el repte que li plantejgem des de Catalunya.

És veritat que nosaltres hem dit des del primer dia que volíem una consulta, però també hem dit que és veritat que no ens val de qualsevol manera. Hem dit i hem afirmat que la creació d'una comissió com la que avui tenim, la que avui estem creant al Parlament, és un instrument imprescindible per fer-ho bé. Hem fins i tot proposat que sigui la presidenta del Parlament qui presideixi aquesta comissió, perquè ens sembla que és prou important per donar-li les garanties suficients i la legitimitat suficient.

I és veritat que hi ha riscos, en aquest procés: l'excés de gesticulació, probablement, que hem vist en la darrera ocasió, dilluns mateix, amb un intent gairebé més de semblar que de fer, amb aquest intent de cimera del pacte nacional que no acabava de ser. Hi ha riscos, en aquest procés, de gesticulació, de voler semblar més que no de fer, com deia.

Hi ha riscos, també, de voler presentar una consulta més com una agenda de govern que no pas com d'una majoria més àmplia, el risc de voler-se apropiat d'una voluntat que afortunadament va més enllà d'una majoria de govern. Afortunadament, aquesta majoria, avui, és molt més àmplia, deia, que la d'una majoria de govern. Avui, aquesta majoria de govern està aplicant una política social i econòmica dura amb la gent, i marcadament neoliberal, des d'un marc d'una política d'austeritat que determina que ajustar és l'única via, és l'únic marc. Un marc que no és acceptat per la majoria de la gent, que aquest país denuncia i troba injust i inútil. I des d'aquells que no acceptem el «no hi ha alternativa» o no acceptem «aquest és l'únic camí», els diem clarament que associar el procés del dret a decidir, precisament, amb la majoria de govern, posa en risc i empetiteix, també, el dret a decidir. I és per això que

no ens cansarem de reclamar que el que cal és fer més àmplia aquesta majoria i el lideratge clar d'una majoria plural, que és la que es pot donar al Parlament, i no pas al Govern.

I no pretenguin fer-nos entendre tampoc que el dret a decidir, o el procés que engegarem, és una solució màgica per a la crisi, perquè és fals, però tampoc ens facin creure que és un llast per a la recuperació econòmica, perquè també és fals.

Nosaltres hem demanat des de l'inici d'aquest procés una comissió parlamentària, hem exigint que hi hagués una comissió parlamentària que sigui la peça imprescindible en aquest procés, que pugui debatre quines iniciatives es debaten al Parlament però també quines es porten conjuntament al Congrés, intentant evitar aquella carrera massa habitual en la política catalana de veure qui arriba abans al Congrés o de portar iniciatives d'una forma individual o partidista.

Una comissió en la qual es defineixi l'estratègia, els passos a seguir. En la qual es decideixi quina negociació i com i en quins terminis amb el Govern de l'Estat. En la qual es defineixi fins i tot quin acompanyament internacional i quina relació amb les institucions europees. En la qual es parli també de què passa l'endemà de la consulta, perquè alguns creiem que és possible començar a parlar també de com administrar el resultat d'una consulta, sigui quin sigui. I també pot ser el Parlament el lloc, i ha de ser el Parlament el lloc on fer-ho. I, per tant, creiem que és al Parlament on hi ha... –i lamento que el senyor Millo, hi insisteixo, hagi marxat–, és al Parlament on hi ha totes les garanties legals, avui, i democràtiques, per crear aquesta comissió, digui el que digui el Tribunal Constitucional sobre la declaració de sobirania. I tant que som sobirans –només faltaria– per tenir iniciativa política i per treballar, avui, a partir d'aquesta comissió!

Hem dit també que és imprescindible que això vingui acompanyat de l'acompanyament social, de la participació dels agents socials, cívics, econòmics, de la gent del nostre país que també està empenyent aquest procés, i que és el pacte nacional, i que no pot ser més que liderat d'una manera compartida i, per tant, també amb el lideratge del Parlament.

I vull acabar adreçant-me especialment al Partit Popular i al Grup de Ciutadans, perquè aquest, senyors, és un procés o tossudament democràtic o no serà de cap manera. I avui no puc entendre quina és la seva actitud davant de la insatisfacció de milers de catalans i catalanes a la situació de no acceptar l'*statu quo* en el qual vivim amb relació a la sentència del Tribunal Constitucional, o amb relació al que passa amb el Govern de l'Estat espanyol, quan es fa referència a la llengua, quan es fa referència als impagaments, a la deslleialtat, a la manca de finançament... Quina és la seva resposta? Que no fem res? Que acatem la legalitat com a inamovible i que aquí no donem resposta a aquells que han fet possible..., que ens han mandatat per estar en aquest Parlament?

No puc entendre que, a més a més de sords, ara també vulguin ser hostils. No puc entendre la seva postura de denúncia de la declaració, de denúncia d'aquesta co-

missió, de denúncia..., o marxant fins i tot de l'hemicicle, o dient que no participaran en aquesta comissió. Jo no estic d'acord en absolut amb el que vostès defensen, però és evident que tenen tot el dret a defensar-ho. I per això creem instruments plurals, en aquest Parlament, i democràtics, en aquest Parlament, perquè també vostès puguin expressar la seva opinió. Negant fins i tot el debat, avui, no sé a quina banda se situen en la línia de la democràcia.

I, per tant, arribats a aquest punt, ens volem reafirmar: per dignitat i per democràcia, avui, de nou, avalem el dret a decidir i la creació d'aquesta comissió.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades... Capítulo cuarto del viaje a Ítaca, del viaje sin retorno o del viaje a ninguna parte: es la cuarta vez que nos subimos a esta tribuna para debatir de lo mismo, con el resultado que ustedes ya conocen hoy de la suspensión de esa declaración inconstitucional y antidemocrática que ustedes hicieron aquí, contra la Constitución y el Estatut de Catalunya.

La última vez que subí a esta tribuna, como en una especie de día de la marmota que van a tener ustedes aquí toda la legislatura, les leí el artículo 1 de la Constitución, cosa que..., no hacía falta ser un lince para saber que lo que ustedes aprobaban era inconstitucional. Pues les voy a leer otras cosas hoy, en esa línea. Artículo 3: «La soberanía nacional reside en el pueblo, que la ejerce a través de sus estamentos públicos» –Constitución francesa. «Nosotros, el pueblo de los Estados Unidos, a fin de formar una unión más perfecta...», ¿les suena?, «We, the people...» –Constitución norteamericana. Alemania: «Los alemanes han consumado, a través de la libertad, la unidad y la libertad de Alemania. La presente ley fundamental rige para todo el pueblo alemán» –estado federal. Italia, artículo 1: «El pueblo italiano»; artículo 5: «La unidad indivisible de Italia». España, 1.2 –artículo que le leí la otra vez; lo voy a volver a hacer, por si se les ha olvidado, por si se les ocurre seguir en la misma línea–: «La soberanía nacional reside en el pueblo español, del que emanan los poderes públicos.» No reside en la Generalitat, de la que emana..., dejar a la gente que haga alguna cosilla. No, emana de la soberanía del pueblo. Y el pueblo constituye los estamentos públicos, y no al revés.

Estos son los artículos de constituciones democráticas de Europa, de Estados Unidos, en definitiva... A nosotros, Estados Unidos, Alemania, Francia, no nos parecen malos referentes. A ustedes les gusta más el Kosovo. En fin. ¿Saben ustedes la única constitución europea que ha reconocido el derecho a la autodeterminación? La de la ex Yugoslavia, la de los Balcanes,

¿les suena, no?; la única constitución que ha reconocido autodeterminación en la Europa democrática, entonces. Ya saben cómo acabó, ¿no? ¿Ese es el referente, Yugoslavia, el Kosovo, como decía el señor Junqueras? ¿Ese es su referente? ¿O nuestro referente deben ser Estados Unidos, Alemania, Francia, con constituciones que dicen exactamente lo mismo que la Constitución española, es decir, lo que les ha dicho el Constitucional respecto a su declaración? Pues, nosotros nos quedamos con estos países, que tienen cosas buenas, que tienen otras menos buenas, como España, pero que son países democráticos.

Señora Camats, desde luego, aquí no están ni Cuba ni Corea del Norte, que son sus referentes ideológicos. Aquí no están, porque no tienen democracia; por tanto, no pueden tener constituciones democráticas. Aquí no están. Pero está Francia, una república –¿les suena?–, está Estados Unidos, una república –¿les suena?–, está Alemania, una república federal –¿les suena? Pero en ninguno... En Cuba, no se preocupe, que no se puede votar. Ahí sí que no hay derecho a decidir, que es su referente ideológico. (*Remor de veus.*) Pero en los países democráticos se vota, sí, se vota, cada vez que llegan elecciones, y se escoge a gobiernos para gobernar en las competencias de cada uno.

Y les diré los tres motivos por los que Ciutadans va a votar en contra de esta creación: uno, por motivos competenciales; otro, por motivos, evidentemente, de posicionamiento político, y finalmente, por motivos, también, de lo que pretenden ustedes con esto, que es tapar con una gran cortina de humo lo que este Gobierno no gobierna, lo que este Gobierno no hace en presupuestos y lo que recorta y la corrupción que esconden algunos de los que se sientan en estos escaños; algunos imputados, por cierto, en casos de corrupción. Pero de eso hoy no toca hablar, porque hoy toca hablar de lo que ustedes han traído aquí.

Bien, pues por motivos competenciales es obvio: la competencia de la soberanía nacional –se lo he leído– reside en las Cortes, donde se representa al pueblo español. Y yo me pregunto: el señor Duran Lleida, digo yo que además de estar en el Palace y negociando enmiendas con algunos *lobbies* y haciendo pactos para que se rescate a autopistas, digo yo, ¿no podrá también llevar un debate sobre esto? Tan democráticos que son ustedes, ¿por qué les da miedo la democracia?, ¿por qué no van donde residen las competencias de soberanía nacional y abren un debate como este? A mí eso me parece legítimo. Igual ustedes no van a la votación, como nos pasa a nosotros a veces; pero no pasa nada, es la democracia. Vayan ustedes allí y díganle al señor Duran, señor Turull, que es su homólogo, digamos, en el Congreso de los Diputados, que lleve este debate a las Cortes, como hizo el señor Ibarretxe. ¿Les suena el señor Ibarretxe? Por cierto que el señor Ibarretxe ya sabe cómo acabó, como puede acabar el señor Mas si sigue por este camino, ¿eh?, en el desastre electoral y en el descalabro... (*Veus de fons.*) Sí, sí, ya les suena a ustedes Ibarretxe, ¿no? Ustedes no tienen Urkullu, todavía –espero que lo encuentren, porque sería bueno para Catalunya, incluso, no solo para

Convergència... Pero bien, como no está el señor Mas, no hablaremos de él más, valga la redundancia.

En definitiva, tienen ustedes mecanismos, Iniciativa - Izquierda Unida tiene gente en las Cortes para llevar este debate. ¿Por qué no lo llevan a allí? El PSC-PSOE..., no quiero entrar en la herida, pero ustedes también tienen gente. Diversa, ¿eh?, votan cosas distintas, pero también tienen gente. ¿Por qué no lo llevan a las Cortes? Porque saben ustedes que la mayoría de lo que se vote en las Cortes seguramente no va a reconocer lo que se reconocía en Yugoslavia, que era el derecho a la autodeterminación de los territorios; seguramente por eso. Y ya les digo yo: y nosotros no queremos que esto sea Yugoslavia ni derechos de autodeterminación, porque, entre otras, cosas Cataluña no es una colonia, Cataluña no es el Sáhara. (*Veus de fons.*) No... Señora Rovira, un poquito de rigor. O sea, Cataluña, una colonia... ¿Ha pasado usted por la Diagonal? (*Remor de veus.*) ¿Cuántas empresas del Ibex hay en el Sáhara? ¿Ha visto usted alguna? Porque en la Diagonal hay muchas, ¿eh?, y es en Barcelona, la capital de Cataluña. Pues no diga usted... –en fin, me voy a contener...–, no diga usted cosas como las que ha dicho aquí. Ha dicho usted: «Los tribunales no están por encima de ningún parlamento. Vaya joya de la antidemocracia –vaya joya de la antidemocracia. ¿Cómo que los tribunales y la justicia y el derecho no están por encima de los señores diputados? Por supuesto, los primeros que nos sometemos al control democrático somos los señores diputados de esta cámara. Y cuando ustedes hacen cosas que están fuera de la ley, los tribunales tienen que cumplir su función, mientras esto siga siendo un estado de derecho y democrático.

Desde luego, si acabamos como el Kosovo, no sé cómo acabaremos y qué harán ustedes con los tribunales; pero, desde luego, Ciutadans va a trabajar para que esto no sea ni el Kosovo, ni la ex Yugoslavia, ni, desde luego, vayamos a esta situación.

Por tanto, ¿qué modelo es el nuestro? Estados Unidos, Francia, Alemania..., países democráticos, algunos de ellos federales, que defienden la unidad y que defienden la convivencia. Y la unión. ¿Les suena, el debate de la unión? Les suena, ¿no? ¿Les suena, en Estados Unidos? Pues es el debate de la unión, no el de la división –es el debate de la unión. Y lo tienen así consagrado en su Constitución.

Miren, les voy a leer una respuesta que dio ese, como ustedes saben, antidemócrata, aunque sea demócrata, que es el señor Obama –y lo digo irónicamente, por sus afirmaciones en esta cámara, a las que hacía referencia antes el Grupo de Iniciativa–, les voy a leer qué les dijo el señor Obama, del Partido Demócrata, del partido progresista en Estados Unidos, qué les dijo a los sureños separatistas de Texas. Saben ustedes que en Texas 125.000 ciudadanos sureños separatistas –aquí serían, en todo caso, norteamericanos– pidieron, por escrito, la secesión por motivos económicos; eso de..., supongo que es «Washington nos roba», debe ser, o algo así, ¿no? Pues bueno, lo que respondieron desde la Casa Blanca, dice: «Nuestros padres fundadores establecieron la Constitución de los Estados Unidos para formar una unión más perfecta, mediante la dura y

frustrante pero necesaria tarea del autogobierno. Ellos consagraron en ese documento el derecho a cambiar nuestro gobierno nacional» —pueden ustedes votar en las generales y cambiar al Gobierno—, «a través del poder del voto, un derecho por el que generaciones de americanos han luchado para garantizar a todos... Pero no establecieron el derecho de marcharse.» Señor Obama, ¿sospechoso de algo? Constitución norteamericana, un ejemplo para la democracia y para el estado de derecho liberal, un referente para los que tengan referentes ideológicos, desde luego, en el derecho constitucional y no en el misticismo, en la mitología o en el dogmatismo. Un referente, la Constitución norteamericana, y dice lo que dice, no lo que ustedes dicen.

Y la Constitución francesa, un referente de la república, del modelo republicano. La primera constitución fue francesa, la segunda fue norteamericana..., no, al revés: la primera, norteamericana; la segunda, francesa..., por cierto, la tercera, española, en Cádiz.

Esos son los referentes constitucionales, son los referentes del estado liberal y moderno, y eso es lo que ustedes no se leen. A ustedes les gusta más el dogma, les gusta más la mitología, les gusta más el incienso, pero no les gusta la democracia, la ley y la razón. Y hoy es un debate entre ley, razón y democracia, y un debate entre el misticismo, la mitología y el incienso. Ese es el debate que tenemos hoy aquí. Y nosotros, por eso, no vamos a votar a favor de esto.

Y debo decir también, porque yo creo que es importante decirlo, que a mí que Convergència..., Esquerra ya..., Convergència ya se ha quitado la careta, Esquerra no la lleva hace tiempo... Iniciativa..., también sorprende que el PSC e Iniciativa se sumen a esto —se sumen a esto. Oiga, ¿no habíamos quedado que, más o menos con diferencias, un estado autonómico federal era un espacio donde podía haber autonomía y podía haber a la vez unión? Pues, si ustedes dicen que son federalistas, están en contra de los estados federales del mundo, porque ningún estado federal reconoce el derecho de autodeterminación. Ninguno.

Y decían algunos: «Es que en Canadá, es que en Reino Unido han buscado fórmulas.» Claro. Y ¿dónde las han buscado? Donde reside la soberanía. Y han sido los gobiernos nacionales, con el apoyo de lo que serían las Cortes españolas, los que han buscado fórmulas, no desde un parlamento como el catalán o, en este caso, como en el Quebec. Fueron, y como ustedes saben, las instituciones del estado las que han buscado fórmulas.

Y les digo una cosa: nosotros, como somos demócratas, a diferencia de otros, que son más del dogma, si algún día en España hay un gobierno, unas cortes por mayoría y un jefe de estado que convoca un referéndum y que digan quién vota, qué vota y cómo vota, nosotros, aunque no es nuestro modelo, porque, como dijo Stéphane Dion, la fractura se produce en el mismo momento de entrar en este debate, como decía el señor Lucena —se produce, señor Lucena, ya hoy, la fractura social, y usted lo sabe y lo apoya—, pues, como eso pasa, y como dijo Stéphane Dion, nosotros, como demócratas, en el hipotético caso, por supu-

esto que participaríamos en un referéndum democrático y constitucional; cosa que no tiene nada que ver con lo que ustedes pretenden aquí. Y en ese caso, no se equivoquen, votaríamos a favor del sí: del sí a Cataluña, del sí a España y del sí a la Unión Europea. A favor del sí, porque queremos seguir siendo catalanes, queremos seguir siendo españoles y no queremos que comisiones como las suyas se encarguen de dejar que muchos catalanes dejemos de ser ciudadanos de la Unión Europea.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Breument, i com a prèvia, perquè abans hi ha hagut una confusió en una intervenció de l'ara absent —però ho hem aclarit amb ell— Santi Rodríguez, quan ha dit que utilitzàvem la paraula «terrorisme». Ell ho havia entès malament, per segona vegada; era «darwinisme». Però ja ho hem aclarit amb ell.

Venim aquí a parlar bàsicament d'una comissió d'estudi. És una comissió d'estudi que segurament políticament significa molt més, però és una comissió d'estudi, a la qual nosaltres hem donat suport des del principi, perquè el Parlament, és a dir, amb la presència de totes les forces polítiques que així ho desitgin, com a mínim, pugui estudiar, de la mà també d'experts, de la mà d'assessors, de qui consideri necessari, les diferents possibilitats per exercir el dret a decidir, és a dir, per mirar quin és —per nosaltres és bastant obvi— l'escenari, el marc institucional i legal que ens governa, és bastant obvi, però, en tot cas, per establir quin seria el millor mecanisme o, de les possibilitats, les possibles i les no possibles, per exercir aquest dret de decidir.

Entenem que això és una competència bàsica de tot parlament democràtic. Si l'essència de la democràcia és reunir diferents opinions, diferents sectors socials amb diferents interessos i, per tant, diferents opinions, una competència bàsica, sigui del que sigui, és poder parlar i, per tant, estudiar allò que es vol emprendre. Que es pugui emprendre o no es pugui emprendre, entenc que pugui ser legal o iLegal. Però iLegalitzar la possibilitat —iLegalitzar la possibilitat— que ni tan sols puguem parlar, impedir que puguem parlar els grups parlamentaris, no és ja surrealista: és propi d'una dictadura.

El Partit Popular ha anunciat a través de la premsa que portarà també aquesta decisió al Tribunal Constitucional i que sotmetrà a la inquisició espanyola, una altra vegada, també la constitució d'aquesta mateixa comissió d'estudi. Els demano als quatre grups —als cinc grups, perdó— signants, els demanem des de la Candidatura d'Unitat Popular que, si el Tribunal Constitucional prohibeix aquesta comissió, seguim parlant, per

sobre del que decideixin dotze jutges, per respecte als centenars de milers de persones que han donat el seu mandat democràtic perquè fem possible una consulta d'autodeterminació, una consulta per la independència.

Perquè, si no, si a aquest Parlament també li és il·legalitzada la possibilitat de fer comissions d'estudi per analitzar, ni tan sols per analitzar, això; si aquest és el recorregut que ha de tenir una comissió d'estudi, que ni tan sols es pugui celebrar, ens serveix de molt poc, aquest Parlament; a l'esquerra independentista ens servirà de molt poc. Gairebé que li posarem un llacet i l'enviarem a un altre lloc, perquè, si no ens ha de servir per poder ni tan sols estudiar, és una autonomia –i ja fa anys que ho pensem– que ens serveix de molt poc pel que fa als drets democràtics i pel que fa a poder expressar la voluntat popular dels catalans i les catalanes.

Dit això, l'escenari és el que és, i no és un altre. No l'hem triat nosaltres, no l'hem fet nosaltres, ni tan sols hem tingut el dret de votar-lo nosaltres. L'escenari és el que és, l'escenari institucional; l'escenari legal és el que és; l'escenari de majories democràtiques a Catalunya és el que és, i a l'Estat espanyol és el que és, i ens ha portat a aquesta situació. Una situació que és: decisió; decisió amb el règim, decisió de la voluntat popular del règim legal, institucional, establert. Hi ha dos actors necessaris, o hi ha un actor principal i un còmplice imprescindible per generar aquesta situació que alguns anomenem «de fractura» –després m'hi referiré–: hi ha un poble que vol marxar i hi ha un estat sord i cec que no el deixa. Per tant, hi ha dos actors sobre la taula, i aquesta situació es genera per la interacció d'aquests dos actors.

«Fractura» –ha dit el Partit Socialista, en el que comença a ser l'inici del discurs també de la por–; «hi ha fractura, s'ha començat a fracturar tot plegat.» Bé, les fractures són l'estat normal en què una societat viu, amb dissens. Oh, sí, clar; és que per això es van fer parlaments, i per això es van fer democràcies, i per això es van fer espais, i per això es van fer mecanismes per establir que votéssim i, per tant, decidís la majoria, sense perjudici i sense atacar la minoria. És una cosa bàsica, eh? Que hàgim de retornar tan enrere per establir principis bàsics com aquests ens sembla pobre, per part de la situació que estem vivint i per part seva.

Per tant, davant d'una fractura social, hi ha un mecanisme que es diu «democràcia», que es diu «debate democràtic» i que es diu «poder decidir per majories quin és el camí que la majoria vol». I així es resol, perquè la legitimitat del vot de la majoria dona justament la legitimitat per emprendre el camí que es decideixi.

Missatge des d'aquest faristol també als dotze jutges del Tribunal Constitucional: mai aguanten les imposicions eternament. Cap imposició enlloc del món ha aguantat eternament; tard o d'hora cau. I es pot fer caure la imposició per la via del diàleg, per la via de comprendre què és el que està passant a la societat catalana i quina és la seva voluntat majoritària, o es pot no comprendre i portar, llavors sí, no a situacions de fractura, sinó a un enduriment de la dictadura.

No podran aguantar permanentment una societat on majoritàriament els seus habitants han decidit ja interinament i estan exterioritzant cada vegada més cap enfora que volen viure en un altre estat, fora de l'Estat espanyol. No es pot aguantar la imposició antidemocràtica eternament, no podran. Podran legítimament discrepar-hi tot el que vulguin, però no podran impedir eternament que visquem dins de l'Estat espanyol, si volem i si majoritàriament estem volent marxar-ne. És un estat que no només és sord i cec en aquesta nova decisió que ha pres el seu Tribunal Constitucional, sinó que a més a més comença a ser bel·ligerant, bel·ligerant amb la democràcia i bel·ligerant amb la voluntat majoritària dels catalans.

Ens sap enormement greu, i no és broma, no ens n'alegrem en absolut que hi hagi com a mínim dues formacions polítiques en aquest Parlament que insisteixin no a discrepar, que és òbviament legítim, no a dir-nos que ens equivoquem, que és òbviament legítim, sinó que expressin que ens volen impedir debatre, que ens volen impedir fer una comissió d'estudi, que ens volen impedir exercir el dret de decidir. Em sap greu perquè bàsicament situen el debat ja no en termes d'Estat espanyol - Catalunya, sinó en termes d'inquisició versus democràcia.

Han dit anteriorment que se sumaven a la petició feta pel Partit Popular perquè no es constituís, perquè es debatés, ni tan sols, la constitució d'aquesta comissió d'estudi –imagineu el límit on estem arribant– ni ara ni d'aquí a tres anys, és a dir que no hi pugui haver el debat, eh?, que en una cambra democràtica no hi pugui haver el debat, no que vostès hi estiguin radicalment en contra, que d'acord, sinó que no hi pugui haver el debat.

A nosaltres ens preocupa aquesta actitud, perquè la pregunta clau és: arribats els canvis de legalitat i legitimitat a què aspirem la majoria social dels catalans i les catalanes, arribat aquest moment, acataran la legalitat o no l'acataran? És una pregunta, no? Però jo no sóc legalista; nosaltres no som del legalisme inamovible.

I una altra referència que s'ha fet. És referent per a nosaltres i crec que per a la majoria també d'aquesta cambra, és referent la fundació dels Estats Units d'Amèrica com a avantguarda dels drets democràtics; és referent la lluita per la independència dels Estats Units; és referent la majoria social americana, les colònies americanes que van marxar de Gran Bretanya, malauradament mitjançant una guerra, però que van marxar i van no només constituir un estat independent i no només van salvar aquell argument inicial, que era el dels impostos excessius que cobrava la metròpoli, sinó que van fer de la independència l'oportunitat, la finestra per establir una de les democràcies en aquell moment més avançades del seu temps.

L'esquerra independentista, la Candidatura d'Unitat Popular - Alternativa d'Esquerres, defensa la consulta perquè tothom pugui dir-hi la seva, però la consulta també per decidir, per desencallar la situació en què vivim ara mateix els catalans i les catalanes envers l'Estat espanyol. I nosaltres particularment ho fem per

arribar a la independència, per poder guanyar la independència fora de l'Estat espanyol, constituir-nos en estat independent.

Però volem també la consulta i la independència per tenir els instruments per poder replantejar-nos la nostra societat també, per poder qüestionar les relacions de poder econòmic, de poder democràtic i de poder polític que ara mateix ens governen, que ens han dut també al conjunt de la Unió Europea, al sud d'Europa, a l'Estat espanyol i també als catalans i les catalanes a viure més pobres i menys lliures, perquè el resultat final de tot aquest procés a què aspira l'esquerra independentista, amb la consulta, amb la independència i amb un procés constituent d'aquest nou país lliure, és viure en un país no només lliure de l'Estat espanyol, sinó de persones lliures, socialment just i sobirà.

Massa temps hem viscut sota el jou de l'Estat espanyol, i per nosaltres ara –i quan dic «ara» i quan diem «ara» és ja– és l'hora del poble.

La presidenta

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'illustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. President, vicepresidenta, consellers, conselleres, compareixo en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, cinquanta diputats i diputades que ens varem presentar a les eleccions no amb la vocació de ser el servei de majordomia de cap tribunal més polític que jurídic, sinó amb la vocació de ser corretja de transmissió de les ambicions, de les il·lusions i de les preocupacions dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I per això nosaltres, ahir, avui i sempre, a qui ens deurem serà al poble de Catalunya i a ningú més. I per això nosaltres no cedirem davant d'aquells que per negar-nos el dret a existir no han trobat cap idea més original que coartar la nostra llibertat d'expressió i la nostra llibertat de resolució. Aquest és el concepte de democràcia que tenen, que quan volem actuar intenten impedir-ho i quan nosaltres seguim actuant marxen per no sentir-ho. És una llàstima. Aquest és el concepte.

I és una llàstima que no hi hagi el Partit Popular, que ha sortit aquí el senyor Millo parlant de desacataments, d'insubmissions, de tots els mals contra les resolucions del Tribunal Constitucional.

Parlem de les resolucions del Tribunal Constitucional? Parlem de beques? Parlem del 0,7 de l'IRPF? Parlem del Forcem? Els primers que són insubmisos de les resolucions del Tribunal Constitucional és el mateix Estat. Ho fan amb això, ho fan amb la llengua catalana, ho fan quan volen. Per tant, quina autoritat li volen donar...? (*Aplaudiments.*) Quina autoritat...? Quina autoritat li volen donar al Tribunal Constitucional, si els primers que no fan cas de les seves resolucions és justament l'Estat?

O és que ens estan dient que només s'ha de fer cas del Tribunal Constitucional quan resolen contra no del

Parlament de Catalunya, sinó en contra del que volen i voten els ciutadans de Catalunya, com l'Estatut d'autonomia o les dues declaracions que hem aprovat? Només s'ha de fer cas del Tribunal Constitucional quan va en contra de Catalunya? Doncs, fins aquí hauríem arribat. Per això nosaltres, els cinquanta diputats de Convergència i Unió, avançarem amb pas ferm i serè per assolir el que és un mandat molt clar del poble de Catalunya, i és que pugui decidir lliurement i democràticament el seu futur. Avançarem cap aquí.

Senyor Lucena, ho tenim molt clar –molt clar. Nosaltres anem cap aquí. Jo no sé si a vostès els tindrem enfront, al darrere, al costat o a collibè, no ho sé; ja ho decidiran. Però, si no els sap greu, nosaltres comencem a passar. I ens agradaria que vostès hi fossin –ens agradaria que vostès hi fossin. I no es confongui: les forces polítiques que estem aquí –i la senyora Camats ho deia avui– avui hem de posar més en valor..., aquí no es busquen adhesions, no busquem l'adhesió, busquem la cohesió de tots aquells que estem a favor de la democràcia i a favor de servir allò que ens ha manat el poble de Catalunya. I per això ens agradaria que hi fossin. Nosaltres sí que tenim clar cap a on anem.

I per això des de Convergència i Unió, i ho varem dir des del primer moment, nosaltres votarem a favor d'aquesta comissió. Per molts motius. Al principal ja m'hi he referit. Aquí hi ha una decisió presa que no té marxa enrere: els catalans i les catalanes seran consultats sobre quin futur polític volen per a aquest país. Hi ha una decisió presa, i no té marxa enrere.

I això ho volem fer ben fet. Ens proposem, com ha dit molts cops el president de la Generalitat, fer el pas polític més important que haurà fet aquest país en els darrers tres-cents anys. I, per tant, no es tracta de fer-ho per fer-ho; es tracta de fer-ho ben fet.

És massa la gent que s'ha sacrificat per arribar fins aquí i és massa el que s'hi juguen les generacions presents i futures perquè no ho fem molt ben fet. I, per tant, nosaltres, des d'aquesta voluntat de fer-ho molt ben fet, entenem que aquesta comissió hi pot servir, perquè, hi insisteixo, no es tracta de fer-ho per fer-ho, sinó que es tracta de fer-ho ben fet.

El tercer gran motiu de per què hi votarem a favor. Tenim un mandat d'aquest Parlament de Catalunya, i és que el Parlament ha de tenir un paper central, no un paper exclusiu, no un paper únic, no un paper excloent, però sí un paper central. I sempre vam entendre que la comissió aquesta d'estudi podia ser l'instrument adequat per donar compliment a aquest mandat, perquè el Parlament en tot aquest procés tingués també un paper central. Per tant, la considerem, en el marc del procés que ha engegat Catalunya i que no té marxa enrere, un instrument, una eina útil al servei de fer ben fet aquest camí.

Per què ha de servir aquesta comissió? Doncs, ha de servir per constatar que de legalitat per poder exercir el dret a decidir n'hi ha per donar i per vendre; de legalitat per poder-ho fer n'hi ha per donar i per vendre, per triar i per remenar. Ha de servir per analitzar en funció de les diferents voluntats polítiques que hi hagin a un cantó i a l'altre quin és l'instrument legal dels

existents que pot anar més bé per fer-ho amb totes les garanties.

Ha de servir perquè, en aquest marc de possibilitats, teixim també grans acords i, com deia l'altre dia el president en la reunió a què ens va convocar, puguem engruixir, doncs, tot aquest camí que hem iniciat; un camí que no està cartografiat, justament perquè és un camí nou, i que aquesta comissió pot ajudar a cartografiar i a partir d'aquí decidir, doncs, quin és el camí més adequat al servei d'aquest objectiu de servir els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya i que ells puguin decidir quin futur volen per a aquest país.

Aquesta comissió, i ho dic per aquells que no hi són, ha de servir també de caixa de ressonància de la pluralitat i de la transversalitat de tots els que defensem aquest procés, però també ha de servir de caixa de ressonància per tots aquells que des de la radicalitat democràtica estan manifestament i absolutament en contra d'aquest procés, perquè potser aquesta és la diferència entre els uns i els altres. Nosaltres a través de la comissió el que volem evidenciar és que no neguem el dret a opinar, la llibertat d'expressió, la llibertat d'acció de ningú en aquest procés, per als qui hi estem radicalment a favor, per als qui hi estan radicalment en contra.

Tot això són motius que nosaltres trobem absolutament suficients per tirar endavant justament aquesta comissió.

Malgrat les casualitats... Jo vaig dir-ho un dia, i algú va riure: «Quina casualitat que quan a vegades hi han temes importants al Parlament de Catalunya apareixen resolucions de les instàncies jurídiques, no?» Quina casualitat que avui, que anàvem a decidir això, per fax, eh?, el Tribunal Constitucional, doncs, resol. Mira, és les casualitats de la vida, no? És una casualitat. Ara, mirat per mirat, en cap punt, no, jo no he sabut veure que diguéssim que aquest debat d'ara no el podíem fer, perquè suposo que devien saber que el fèiem. O potser l'atzar còsmic ha fet que hi hagués la casualitat que hagi arribat avui aquesta resolució, no? Per tant, podem fer tranquil·lament aquest debat. I els que no hi són haurien de saber que, com veuran a la resolució, enlloc diu que nosaltres no puguem fer aquest debat.

El senyor Rivera –jo suposo, senyor Rivera, des de l'enveja– ens deia: «Per què no porten aquest tema a Madrid?» Des de l'enveja, perquè vostè no ho pot portar, perquè la democràcia li ha dit que és millor que vostè allà no hi sigui, no?

També s'hauria de llegir que l'Estatut diu que els poders de la Generalitat de Catalunya emanen del poble de Catalunya. I, per tant, com que emanen del poble de Catalunya, nosaltres no som un objecte, perquè un objecte el pots posar i treure allà on vulguis; nosaltres som un subjecte, un subjecte polític. Nosaltres no som aquí majordoms, com he dit al principi; nosaltres representem el poble de Catalunya i és a ell que ens devem.

I acabo com he començat. Aquí –i ho dic pels que hi són però també, sobretot, pels que no hi són, pels que

ens puguin escoltar, de dins d'aquest Parlament i de fora d'aquest Parlament, que ho sàpiguen–, aquí hi ha una decisió presa que no té marxa enrere, que és complir el mandat del poble de Catalunya i és que els catalans puguin decidir lliurement i pacíficament el seu futur.

El senyor Lucena ha fet servir en Salvador Espriu. Crec que avui va més bé que mai citar en Salvador Espriu: «Ens mantindrem per sempre més fidels al servei d'aquest poble.»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Rovira?

Marta Rovira i Vergés

Presidenta, per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies. Per contestar-li al senyor Rivera, a mi també m'agradaria llegir-li un text –i li recomanaria que se'l llegís tot sencer, només li'n llegiré un fragment–, primer, perquè no posi en boca meva coses que no he dit; jo en cap cas he dit que Catalunya fos una colònia en el més estricte sentit jurídic.

El text que li lleigeixo és un dictamen, un tros del dictamen de la Cort Internacional de Justícia, de 22 de juliol del 2010, que diu el següent, i agrairia que, si us plau, m'escoltés. Diu: «Durant la segona meitat del segle xx s'han donat casos de nous estats que han exercit el dret d'autodeterminació sense que l'exercici del dret vingués motivat per la descolonització o la fi de l'imperialisme.»

La sentència, el dictamen continua dient: «El dret a l'autodeterminació dels pobles ha evolucionat i en contra d'aquesta evolució no ha sorgit cap norma ni cap costum en l'ordre internacional que hagi prohibit aquestes noves pràctiques del dret a decidir.»

Sap què és això? El dret a decidir, que és el que vol fer el poble de Catalunya. Aquest supòsit és el supòsit de fet de Kosovo. No posi en boca nostra que a nosaltres ens agrada el supòsit de fet de Kosovo; el que ens agrada és el supòsit jurídic que significa, perquè sap perfectament que és un antecedent jurídic aplicable al nostre cas.

Aquesta sentència acaba conclouent que un poble té dret a decidir, és sobirà per decidir, per elegir el seu futur sempre que utilitzi la democràcia.

Parlant d'Obama, també li recomano que llegeixi un estudi que va fer un assessor, fa res, un mes i mig, del Departament de Justícia dels Estats Units que conclouia

que no entenia com en un sistema legalista com l'espanyol s'apellés a la llei i a la Constitució...

La presidenta

Senyora Rovira...

Marta Rovira i Vergés

...la Constitució espanyola –acabo– sempre com a límit per a la democràcia, perquè això evidentment no quadrava gens ni mica amb un estat democràtic i de dret.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

És que m'han alludit tres vegades..., tinc més de trenta segons?

La presidenta

Quaranta –quaranta.

Maurici Lucena i Betriu

Bé, doncs, doni'm els trenta segons de la senyora Rovira, i serà suficient.

Miri, vull contestar a la senyora Camats. Jo li ho diré clarament, amb els matisos de què vostè ha parlat, que avui no era el dia de subratllar-los, si l'acord fos amb Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, no hi hauria cap problema. Però vostè i jo sabem que altres partits polítics han fet una privatització de la consulta, referèndum o dret a decidir. I per això vostè i jo sabem que en aquesta constitució hi haurà problemes i haurem de remarcar molt sovint la neutralitat, que fins ara ha estat una cosa bastant dubtosa.

Al senyor Rivera li dic francament i constructivament, o li ho pregunto, que m'agradaria escoltar algun dia en aquesta cambra quina és la proposta del seu partit polític per canalitzar políticament la demanda del 70 o 80 per cent de catalans expressada en escons al Parlament i en totes les enquestes que es fan d'una consulta sobre el futur de Catalunya. Voldria saber tan sols alguna vegada què proposen per canalitzar això.

I, finalment, al senyor Turull, ja amb molt bon rotllo, li vull fer una proposta. Com que és moment de clarificar posicions, demanin que els absorbeixi Esquerra Republicana, perquè és una cosa d'independentistes que està molt bé. Ara, no sé, com que són molt de dretes, si els acceptarien. Però intentin-ho.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera?

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta, per al·lusions,, li demanaria el minut i vint segons que li ha donat a la senyora Rovira.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Ah, nosaltres no podem?

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Bé, que consti que nosaltres no tenim el mateix temps que el soci del Govern.

Miri, senyor Lucena, nosaltres el que faríem i li preguem és que els candidats dels partits que tenen representació al Congrés ho portin, és a dir que la senyora Chacón hi porti aquesta proposta. O potser la senyora Chacón està més d'acord amb nosaltres, no ho sabem.

Senyora Rovira, jo crec que en un judici quedaria allò que diu de «no fa falta cap testimoni més». Vostè ha citat el referent del Kosovo. El referent intel·lectual dels Balcans és el referent intel·lectual d'Esquerra Republicana. Ho han dit en seu parlamentària. No hi ha res més a dir, és el testimoni. Tancat el judici.

I, senyor Turull, menysprear altres forces polítiques no els va anar gaire bé a les últimes eleccions. Jo no vull citar aquí els trenta-cinc escons que li donen les enquestes en comptes de la gran majoria que deia el senyor Homs que tindrien. Però una mica de respecte per als quasi 300.000 votants de Ciutadans. I *tiempo al tiempo*, com diuen, perquè potser UCD va acabar com va acabar; ja veurem com acaba Convergència.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem a la votació... *(Veus de fons.)* Esperem cinc minuts? *(Pausa.)*

Cinc minuts, suspenem cinc minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i tretze minuts i es reprèn a les set i cinc minuts.

La presidenta

Estic cridant a votar, eh?

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la proposta de creació de la comissió d'estudi pel dret a decidir.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*) Sí.

Ha estat aprovada per 106 vots a favor i 9 en contra.

Interpel·lació

al Govern sobre l'exercici de l'autogovern del poble aranès (tram. 300-00038/10)

Passarem ara al punt vuitè, la interpel·lació sobre l'exercici de l'autogovern del poble aranès.

I els anuncio que a continuació farem el punt dotzè, que és la interpel·lació al Govern sobre el compliment de les resolucions judicials sobre el bilingüisme en el sistema educatiu.

I farem també, després, la del punt novè.

(*Pausa llarga.*)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'exercici de l'autogovern del poble aranès. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Àlex Moga.

Àlex Moga i Vidal

Bé, bona tarda, gràcies, presidenta. President, vicepresidenta, consellers, diputats i diputades, laguens de Catalunya, en són ensemble, subergés, pera sua pròpia personalitat, Aran, o era Val d'Aran, territori ligat pera situacion geografica, pes origins istorics, pera lengua e pera cultura as tèrres gascones e ara gran familia occitana, mès junhut liurament, a trauèrs de pacte, ath Principat de Catalunya. A compdar deth 1175, era Val d'Aran passèt a hèr part dera Corona catalanoaragonesa peth Tractat d'Emparança qu'es aranesi estipulèren damb eth rei Alfons I. En 1313, es aranesi determinèren per votacion populara –repetisqui: per votacion populara– era permanéncia dera Val d'Aran ena Corona catalanoaragonesa, ath còp que Jaime II autregèc er amàs de privilègis nomenat *Era Querimònia*, vertadera carta magna d'Aran, ratificada per toti es reis enquia Ferran VII. En 1411, ath delà, eth sindic d'Aran aufric era union liura e pactada d'Aran ath Principat de Catalunya, causa qu'eth Parlament catalan acceptèt. Eth Decrèt de Naua Planta deth 1716, qu'abolic es institucions politiquas de Catalunya, non afectèt pas eth regim politicoadministratiu dera Val d'Aran e, plan per açò, non estèt pas encossada sus cap des nauis corregiments en qué estèt despartit eth Principat enquiath 1834, quan era reina governadora abolèt es institucions tradicionaus araneses, hèt que culminèt damb ua accion de fòrça deth governador rei Pau Pascual Madoz, qu'impasèt ara Val d'Aran eth nau regim administratiu e generau der Estat.

Ben, diputades e diputats, president e vicepresidenta, è volut lièger eth primèr paragraf de çò qu'ei eth preambul dera Lei d'Aran, qu'aguest madeish Parlament de Catalunya aprovèt en 1990. Ua lei d'Aran que si-guec propiciada perque es aranesi ac demanèren, mès sustot pera sensibilitat que i auèc en aquest estatut

deth 1979, en Estatut de Sau, ena sua disposicion addicionau primèra, emparant, protegint e reconeishent era realitat d'Aran.

Ua lei d'Aran que mos a permès, entre d'auti objectius, era reinstauracion des nòstes institucions, siguent eth Conselh Generau d'Aran e eth sindic d'Aran es sues maximes representacions en país; mos a permès era creacion d'un govèrn damb capacitat d'autogovernar es nòsti ahèrs publics; en definitiva, mos a permès crear eth nòste autogovèrn.

Gestionam ahèrs publics atau coma era cultura, era joenessa, es servicis sociaus, eth miei ambient, era sanitat, eth torisme, es nòsti bòsqui..., tot açò. E, parallèlament, tanben mos a permès, exemplarament, a Catalunya, laguens dera comunitat internacional, qu'era nòsta lengua, era nòsta lengua aranesa, si-guesse potenciada, fomentada, ensenhada e atribuïda ath sistèma educatiu e ara escola aranesa. A trauèrs de diuerses leis: dejà ena Lei deth 1983, de normalizaci-on lingüistica, dempús potenciada encara mès ena Lei deth 98, de politica lingüistica, e culminant aquest reconeishement e aquest enfortiment a trauèrs deth Parlament de Catalunya en an 2010, sus era Lei der occitan, aranes en Aran.

Mès i a un abantes e un dempús ena epòca e ena actualitat, e ei er Estatut deth 2006. S'en Estatut deth 1979 mos auèim quedat en certa manèra limitadi, aquest Parlament, damb era sua aprobacion der Estatut deth 2006, jo cregui que consagraue era realitat d'Aran laguens de Catalunya, damb ua definicion pròpia d'Aran que me permeti de lieger-les, en són article numèro 11, a toti es diputats e diputades e a toti es ciutadans que mos estan escotant: «Es ciutadans de Catalunya e es sues institucions politiquas reconeishen Aran coma ua realitat occitana dotada d'identitat culturau, istorica, geografica e lingüistica, defenuda pes aranesi ath long des sègles. Aquest Estatut reconeish, empare e respècte aquesta singularitat e reconeish Aran coma entitat territorial singulara laguens de Catalunya, era quau ei objècte d'ua particulara proteccion per miei d'un regim juridic especiau.»

Un estatut que, ath marge de definir-mos coma aquerò que desirauem e desiram es aranesi, e atau ac demanauem, mos oficialize era nòsta lengua en encastre de Catalunya, mos assolide, e mos hè pensar e mos hè soniar, e arregraïm qu'atau ac age hèt eth Parlament de Catalunya, ena mès nauta..., ena maxima còta d'autogovèrn qu'auèim pogut imaginar. Mos permet un major dimensionament e dubertura dera nòsta lengua dehòra des nòstes termièras –e quan digui «nòstes termièras», entenetz qu'ac hèsqui laguens der encastre d'Aran.

Mos hè un reconeishement politic dera nòsta realitat nacionau en encastre de Catalunya, mès sustot, ací, president, vicepresidenta, ena sua disposicion addicionau cincau, mos encomane era actualizacion deth regim juridic especiau. Un regim juridic que, atau coma ditz eth Parlament de Catalunya, aurie d'auer estat hèt enes quate ans dempús dera sua aprobacion en 2006 –per tant, en 2010.

Constatam qu'ena anteriora legislatura auie estat volontat deth president e dera vicepresidenta deth Go-

vèrn –e atau se hec en aquest Parlament– era constitució d'ua ponència conjunta entara redacció d'aquesta naua lei d'Aran. Vicepresidenta, president, demanam qu'atau sigue: que comencen es trabalhs, d'ua manèra accelerada, laguens des desirs e dera ambicion qu'a eth pòble aranés.

Ua naua lei d'Aran que tanben serà tramitada –atau ac entenem– a trauèrs d'ua ponència conjunta, entenent qu'aquesta ponència conjunta vò cercar eth maxim de consens possible. Ua lei d'Aran que desideram es aranesi, e ambicionam, entà auer mès còta d'autogovern, entà auer mès capacitat politica implicita e explicita, interior e exterior, damb un nau sistèma de finançament e damb ua definicion clara d'Aran laguens de Catalonha.

President, vicepresidenta, se complissen sèt cents ans d'aquera Querimònia: se complissen sèt cents ans d'aquera voluntat populara, votada peth pòble aranés, d'èster e formar part de Catalonha, sèt cents ans dera vertadera carta magna des aranesi, sèt cents ans dera nòstra Querimònia. Ei eth moment de Catalonha envèrs Aran. Catalonha a d'èster un exemple... –n'a estat, n'ei e n'a d'èster–, un exemple de reconeishement politic nacionau laguens deth sòn país. Catalonha, en definitiva, a d'èster eth miralh d'ua nacion plurinacionau. Aran-Catalonha, Catalonha-Aran, a estat un binòmi exitós, un binòmi d'exemple, un binòmi referenciat ena comunitat internacionau; a estat estudiat e ei estudiat en universitats internacionaus, e ei un binòmi internacionau.

Per tant, president, vicepresidenta, eth pòble aranés desir e encoratge Catalonha –e atau mos i mostram tanben eth pòble aranés respècte a Catalonha– d'auer e de començar aquesta naua lei d'Aran, mès sustot de reconéisher aguesti sèt cents ans d'un pòble, d'un país que volec èster, e que se li siguesse reconeishut, d'un país, d'un pòble qu'a estat, e que se li a reconeishut, a trauèrs deth Parlament de Catalonha, e un pòble que desitge èster, tanben, damb Catalonha e a trauèrs deth sòn Parlament.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustríssim senyor diputat. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern, senyora Joana Ortega.

(Pausa.)

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Moltes gràcies, presidenta. Senhor Moga, en prumèr lòc voleria arregrair-li era interpellacion en tot èster aguest un an tan significatiu com n'ei eth dera celebracion deth sèt cents aniversari dera Querimònia. Eth Govern dera Generalitat non podie deishar escapar era oportunitat de renauir eth compromís damb Aran e era sua ciutadania. Aguest compromís, a trauèrs de moltes generacions, amasse eth passat d'Aran damb

era etapa que viu en present, marcada peth reconeishement, eth respècte e era potenciacion dera sua personalitat laguens deth nòste país, enes pòrtes d'exprimir-se en veu nauta per mieï dera naua lei, que voleria que aprovèssen toti amassa ben lèu. Ei en aquest sentit que desiri començar era mia intervencion.

La tramitació, com vostè sap, de la llei d'Aran..., cal posar de manifest l'impuls que ja constava en el Pla de govern 2011-2014, i que jo mateixa vaig assumir aquest compromís de tirar-la endavant, i ho vaig fer tant amb el síndic Boya com també després, posteriorment, amb el síndic Barrera. I aquest compromís es manté, es manté com un dels compromisos i un dels objectius prioritaris del Departament de Governació i de Relacions Institucionals. Perquè el Govern, tot i el nostre interès en l'impuls, com vostè bé deia, de la llei, no hem assumit l'elaboració del projecte de llei. I per què no ho hem fet? Doncs perquè hem respectat en tot moment la voluntat del Ple del Conselh General d'envoltar la seva elaboració amb el màxim consens, i en conseqüència voler tramitar l'elaboració d'aquesta llei a través d'una ponència conjunta. Malgrat tot, diputat, els reptes que ens plantegem, amb la nova llei, m'agradaria posar-los-hi de manifest ràpidament.

En primer lloc, el que hem de fer és respectar al màxim, com no podia ser d'altra manera, la voluntat d'Aran i el text tramès en el seu moment pel Conselh General d'Aran al Parlament, amb la dificultat objectiva que es tracta legítimament d'un text de màxims, fet que pot generar alguna petita dificultat, tant dintre de la Generalitat com per part de l'Estat –com per part de l'Estat, com ja s'ha demostrat amb les discrepàncies formulades per l'Administració estatal amb relació a les previsions relatives a la policia aranesa.

En segon lloc, el Govern defensarà jurídicament i políticament el contingut que se li acabi donant, tal com ja va fer en ocasió de les discrepàncies formulades pel Govern de l'Estat abans mencionades.

I, en tercer lloc, també volia manifestar-li la voluntat que aquesta llei que la força política que dona suport al Govern ha definit com una de les estructures d'estat que cal edificar..., la voluntat és que aquesta llei sigui aprovada en aquesta legislatura, finalitat que compta amb el compromís, també, del Govern per tal d'agilitzar i d'utilitzar tots els mecanismes al seu abast per fer-ne la tramitació.

Com vostè sap també, senyor diputat, en l'àmbit de les competències, ja la primera llei d'Aran va crear la Comissió de Govern de la Generalitat - Conselh General que, des de la seva entrada en vigor, ha aprovat ja vint-i-nou acords de transferència de competències; els quatre darrers varen ser el passat mes de desembre i, concretament, van ser en matèria de muntanya, de nivologia i d'allaus; també de transport intern i de viatgers; d'assistència social pel que fa a les residències de gent gran i atenció a les dones, i de salut. I en l'àmbit de la llengua, el desplegament de les previsions que l'Estatut del 2006 dedica a l'aranès, llengua que defineix com a llengua pròpia de l'Aran i oficial de Catalunya, es va aprovar amb la Llei 35/2010, d'1 d'octubre, sobre l'occità, l'aranès a l'Aran. I és en aquest sentit

que cal remarcar la defensa que en tot moment ha fet el Govern de la Generalitat i que en tot moment n'ha fet enfront del recurs d'inconstitucionalitat formulat pel Govern de l'Estat contra aquesta llei, concretament contra el seu caràcter de llengua d'ús preferent de totes les institucions, als mitjans de comunicació, de l'ensenyament i de la toponímia.

I deixi'm també fer palès avui d'una manera especial, en el moment que estem del reconeixement de Catalunya i del respecte del Govern al fet aranès i a la llengua aranesa. I ho faig enfront de la intransigència gens democràtica de l'Estat espanyol. Avui vostè, diputat Moga, ha parlat en la seva llengua, ha parlat al Parlament de Catalunya en la seva llengua; al Congrés no ho hauria pogut fer. Avui Catalunya ha reconegut la identitat nacional, la identitat singular de l'Aran dins Catalunya; a Espanya la volen anul·lar. Avui Catalunya ha protegit i protegeix la llengua aranesa; Espanya ataca constantment el català. Aquest és el tarannà d'aquest país, aquest és el tarannà d'aquest Parlament i aquest és el tarannà, també, d'aquest Govern. I mostres també de l'interès del Govern de la Generalitat amb la defensa i l'impuls del compliment de les previsions estatutàries és total. Així també com la voluntat del restabliment d'un marc de relacions entre les dues administracions, un marc de relacions bilateral, com vostè feia referència, i que el Govern ha impulsat la celebració de tres plens de la Comissió de Govern de la Generalitat - Conselh Generau amb un resultat realment fructífer.

A banda també de l'aprovació de les quatre transferències de competències que abans li fèiem referència, també s'han creat uns grups de treball en el si de la comissió, com són el Consell de Política Lingüística de l'Occità Aranès i la Ponència permanent de treball en matèria de traspassos i convenis. Sens dubte, uns instruments imprescindibles en aquest moment.

El Consell de Política Lingüística de l'Occità Aranès es constitueix, a més a més, com una estructura paritària prevista per la Llei 35/2010, de l'aranès, i té per objecte impulsar i fer el seguiment de totes les actuacions necessàries i imprescindibles per garantir el finançament adequat, el finançament necessari i suficient per a les polítiques lingüístiques, però també per vetllar per la coordinació entre la Generalitat i el Conselh Generau en aquest àmbit determinat. I des de la seva creació aquest Consell de Política Lingüística de l'Occità Aranès s'ha reunit ja en dues ocasions i ha impulsat el projecte de decret a través del qual s'atorga a l'Institut d'Estudis Aranès el caràcter d'acadèmia de la llengua occitana, aranès a l'Aran, en fase en aquest moment de tramitació. Per tant, una feina que es veu, una feina important que ja hem anat desenvolupant.

I acabo ja, presidenta, però no voldria fer-ho sense parlar i fer un incís especial també en l'àmbit del finançament de l'Aran. En aquest punt jo crec que cal fer referència, en primer lloc, a l'acord de finançament del 2012, que va ser formalitzat amb grans sacrificis per part de l'Aran, per part també del Govern de la Generalitat, com a conseqüència de la situació financera en la qual ens trobem. I pel que fa a l'acord del 2013, des del Govern de la Generalitat s'ha impulsat

ja una redacció primera d'una primera versió que en el moment actual és objecte de debat entre les dues administracions amb un resultat que estic convençuda que serà totalment positiu a l'espera de poder-lo formalitzar perquè, com és lògic, va vinculat al fet que es puguin concretar els pressupostos de la Generalitat en exercici.

Per tant, a grans trets, a grans línies, aquest és el capteniment del Govern i, sobretot, una demostració més del respecte del Govern, però també de tot el poble català, vers la singularitat de l'Aran i el respecte a la seva llengua i a la seva cultura.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable vicepresidenta. Tal com ha anunciat abans la presidenta, substanciaré ara el dotzè punt de l'ordre del dia i també els faig avinent que aquesta tarda vespre farem els punts 9, 10 i 11, i, per tant, demà de matí començaríem amb el punt 13, que també és una interpellació.

Interpellació

al Govern sobre el compliment de les resolucions judicials sobre el bilingüisme en el sistema educatiu (tram. 300-00039/10)

Per tant, comencem amb el punt dotzè de l'ordre del dia, que és la Interpellació al Govern sobre el compliment de les resolucions judicials sobre el bilingüisme en el sistema educatiu. Ha estat presentat pel Grup Parlamentari Popular i per a la seva exposició té ara la paraula la il·lustre diputada senyora María José García Cuevas. *(Pausa.)* Ens heu demanat el canvi... Esperem uns segons. Gràcies, diputada.

Té la paraula, doncs, la diputada García Cuevas per a la seva exposició.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. En primer lugar, queremos mostrar nuestro apoyo a los padres que como ciudadanos valientes se atreven a defender los derechos de sus hijos frente a la Generalitat. Es para el Partido Popular un honor apoyarlos desde esta tribuna. Honorable *consellera* de Ensenyament, Cataluña es el único territorio del mundo donde la lengua común y oficial del Estado está excluida del sistema educativo público, y, lógicamente, esta situación no es legal. Por la vía de los hechos han llegado ustedes mucho más lejos de lo que nunca se atrevieron a aprobar por ley y, porque la situación no es legal, los tribunales fallan sistemáticamente en contra de la inmersión obligatoria y excluyente y ordenan a la Generalitat que aplique la enseñanza bilingüe a todo aquel que lo solicite.

Los niños catalanes tienen el derecho a estudiar en las dos lenguas oficiales porque este es el modelo legal en Cataluña, el que ha avalado el Tribunal Constitucional. Le voy a leer un párrafo de la Ley de política lingüística del 98, de 7 de enero: «En lo que se refiere a la enseñanza, la presente ley garantiza a toda la po-

blación el pleno conocimiento de las dos lenguas y a su vez garantiza que el alumnado no sea discriminado ni separado en grupos diferentes por razón de lengua, manteniendo el sistema de conjunción lingüística aplicada al amparo de la ley de 1983 y de acuerdo con la jurisprudencia del Tribunal Constitucional.»

Pues, mire, totalmente de acuerdo con que se aprendan las dos lenguas oficiales, con que no se segregue a los alumnos y con mantener el sistema de conjunción lingüística. ¿Pero está usted de acuerdo con la Ley de política lingüística? ¿Está usted de acuerdo con la conjunción lingüística? Y es que, mire, *consellera*, lo que usted niega a los mil padres que se lo han pedido mediante instancias, lo que usted niega a los diecisiete padres que han ido a los tribunales, es el cumplimiento de la ley, el modelo de conjunción lingüística avalado por la Ley de política lingüística y por el Estatut. Nadie le pide que cambie el modelo, le pedimos que aplique la ley, porque usted sabe que está en falso. Yo le decía y le repito que es un escándalo, una vergüenza pública que los ciudadanos tengan que ir a los tribunales para que usted cumpla la ley. Ninguna ley catalana avala un sistema de inmersión lingüística único y homogéneo en toda Cataluña. Y es que ya sabe usted que cuando se dice que el catalán será lengua de uso normal, debemos entender que también lo será el castellano, o la norma será inconstitucional.

Mire, *consellera*, a nadie le gusta señalar a su hijo en el colegio, a nadie le gusta demandar a la *conselleria*, a nadie le gusta gastar su tiempo y su dinero en procedimientos judiciales, a nadie le gusta enfrentarse a la Generalitat. Es un auténtico abuso de poder obligar a estos ciudadanos a pasar por todo esto cuando el criterio legal y jurisprudencial está tan claro. ¿Cuántas sentencias más necesita usted para cumplir la ley?

Usted me recriminaba el pasado pleno que el Partido Popular no presentó recurso de inconstitucionalidad a los artículos relativos a la lengua en la LEC y, mire, se lo voy a explicar. En un estado de derecho, donde los poderes públicos actúan de buena fe y con respeto a las sentencias firmes de los tribunales, se considera que no es necesario, por economía procesal, obligar al Tribunal Constitucional a posicionarse varias veces sobre la misma cuestión, pues es suficiente con un pronunciamiento que afecta e interpreta cualquier norma de rango inferior. Usted sabe que el Partido Popular impugnó los artículos del Estatut relativos a la lengua, y que el criterio constitucional aplica igual al Estatut que a la LEC, que es norma de rango inferior.

Pues bien, el criterio constitucional lo encontramos en el fundamento jurídico 24 de la Sentencia 31/2010, que dice: «En el ámbito de la enseñanza no cabe pretender legítimamente que la misma se imparta única y exclusivamente en una de las dos lenguas oficiales por oponerse a ello el mandato constitucional y, en particular, por constituir la enseñanza de las lenguas oficiales una de las consecuencias inherentes precisamente a la cooficialidad.» Es decir, que no es ni legítimo ni constitucional impartir la enseñanza en una sola lengua oficial excluyendo a la otra.

Lo ha dicho también el Tribunal Supremo en varias sentencias firmes, que la inmersión lingüística es contraria —la que usted defiende, que es la obligatoria, la excluyente, la monolingüe— a la letra y al espíritu de la Constitución. Lo tiene, por ejemplo, en la Sentencia del Tribunal Supremo 793/2009, en la página 9, donde leemos: «En efecto, si la lengua castellana es excluida como vehicular o lengua de aprendizaje ya no estaríamos ante un modelo de conjunción lingüística o bilingüismo integral, sino ante un modelo de inmersión lingüística monolingüe en el que la presencia del castellano tendría la misma condición de una lengua extranjera, absolutamente incompatible con lo prescrito en los artículos 3 y 27 de la Constitución española.» Es más, dice el Tribunal Supremo en la página 29 de la misma sentencia: «Reducir el castellano a una materia docente más del currículo de las diferentes etapas educativas obligatorias y privarle de su condición de vehicular junto con el catalán en el territorio de Cataluña, como ha declarado el Tribunal Constitucional, daría lugar a la inconstitucionalidad del Estatuto y de sus normas de desarrollo en materia de enseñanza», que es la LEC. Y esto es precisamente lo que hace la inmersión que usted defiende, reducir el castellano a una materia docente más. Por eso la inmersión que usted defiende no solo está al margen de las leyes catalanas, sino también de la Constitución.

Usted, *consellera*, ha engañado a la sociedad cuando dice que su sistema de inmersión obligatoria y excluyente cumple la ley y que está avalado por el Constitucional, porque usted sabe que la proporción 100-0 por ciento no se la avala ningún tribunal, que no es legal, ni constitucional, ni razonable. Usted, *consellera*, falta a la verdad cuando dice que el castellano no está excluido en la escuela, cuando usted impone que la única lengua de uso normal como lengua de enseñanza en la escuela catalana sea el catalán. Usted ha limitado el castellano a las tres horas semanales de castellano, como si fuera inglés, francés o alemán. ¿Va usted a incluir ya las dos lenguas en el sistema? ¿Va a dejar de ser el castellano una lengua extranjera en la escuela catalana? ¿Va usted a cumplir las leyes aprobadas en este Parlamento? ¿Va usted a aplicar la jurisprudencia de los tribunales? ¿Va usted a seguir defendiendo un sistema de inmersión lingüística que no aparece ni en la LEC, ni en la Ley de política lingüística, ni en el Estatut y que tanto el Tribunal Constitucional como el Tribunal Supremo le han dicho que es un sistema contrario a la legalidad?

Y es precisamente, mire, *consellera*, es precisamente porque el sistema de inmersión obligatoria y excluyente, monolingüe en catalán, que usted defiende es contrario a la legalidad, por lo que los padres que solicitan enseñanza bilingüe, que solicitan que usted cumpla la ley, obtienen todos una sentencia firme favorable. El proceso es penoso para estos padres, es cierto, y además tremendamente injusto para ellos y para sus hijos, pero todos obtienen una sentencia firme favorable; pasan ocho o diez años, pero el Tribunal Supremo les da la razón, porque la ley está de su lado.

Es más, ahora, desde enero, el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña también les concede el bilingüis-

mo como medida cautelar, y esto es muy importante, porque representa que ya desde el principio el Tribunal Superior presume que la ley está de parte de estos padres y trata de evitar que la dejadez de su *conselleria* en la aplicación de la legalidad provoque un daño irreparable y acreditado a un menor. No lo digo yo, lo dice el fundamento jurídico primero del auto de 8 de enero.

Son ya muchas todas las sentencias firmes a favor del bilingüismo. Es más, ustedes recurrieron estas medidas cautelares, pero el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña las ha confirmado en marzo. Y usted sabe que, aunque la Generalitat interponga recurso de casación ante el Supremo, no se paraliza la ejecución. Es decir que usted está ya obligada, por mandato expreso del Tribunal Superior, a garantizar la enseñanza bilingüe a estos niños, junto con sus compañeros. Menudo escándalo, que unos cuantos niños catalanes reciban la mitad del tiempo las clases en catalán y la otra mitad en castellano. Pero, mire, quizá el estar todos los niños de la clase inmersiónados la mitad del tiempo, y no solo los castellano hablantes inmersiónados todo el día, pues, equilibre las dificultades y suba el nivel medio de la clase. No lo podemos saber, porque usted lo impide, aunque sí sabemos, por las pruebas de la propia *conselleria*, que los colegios privados que utilizan un modelo lingüístico más equilibrado, incluso un modelo trilingüe, como el que defiende el Partido Popular, obtienen mejores resultados en matemáticas, en castellano e incluso en catalán. No parece que el bilingüismo tenga menos éxito que la inmersión lingüística. ¿Por qué se empeña en seguir perjudicando a la escuela pública, frente a la enseñanza privada?

Y, *consellera*, aunque fueran diecisiete familias, todas están en su derecho de hacerle a usted cumplir la ley. Pero es que no son diecisiete familias. Atrévase usted a preguntar a los millones de padres catalanes qué prefieren: enseñanza bilingüe o enseñanza exclusiva en catalán. Atrévase usted a montar colegios bilingües –en igualdad de condiciones, eso sí– y deje que los ciudadanos de Cataluña ejerzan su derecho a decidir, que este sí que lo tenemos, elegir el tipo de enseñanza bilingüe o monolingüe que preferimos para nuestros hijos.

Gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre aquesta interpellació i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament, senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, només hi ha una explicació que doni resposta a per què vostè no m'ha interpellat d'acord amb l'enunciat de la seva interpellació. Vostè em preguntava quina era la política del Govern sobre el compliment de les resolucions judicials. Sap per què no m'ho ha preguntat així, directament? Perquè les complim –perquè les

complim. És impossible que passi tot el que vostè ha dit; això és impossible.

Ara, senyora diputada, és possible també que vostè no acabi de ser del tot conscient de què representa aquesta voluntat del Grup Popular de, sessió darrere sessió, prendre el relleu a altres grups amb relació a la llengua. Perquè el que vostès presenten en el Parlament de Catalunya en realitat, prenent casos particulars, és un esquix, un esquix d'una onada grandiosa, d'una onada d'un temporal que no ve de llavors, ve de la *meseta*. És un temporal que el Partit Popular impulsa arreu de l'Estat per debilitar el que no és la llengua oficial castellana. I li ho demostraré; li ho demostraré, senyora diputada.

Miri, prenem Galícia. Vostès governen a Galícia. Mirem quina és la situació de les llengües pròpies de les nacionalitats o regions on vostès governen i com intenten modificar el model lingüístic per tal de deixar residuals, residualitzar les llengües pròpies dels territoris. Vostè em diu: «Pregunti-ho al milió i mig de famílies.» Senyora diputada, quan vostès, governant a Galícia, van fer una norma que deia que la llengua materna predominant de l'alumnat seria determinada pel centre, perquè seria el resultat d'una pregunta que s'efectuaria a pares i mares, el Tribunal Superior de Justícia de Galícia els la va anul·lar, perquè diu que no correspon, que és l'Administració autonòmica la que determina el percentatge de les llengües. La mateixa norma, senyora diputada, això que vostè em demana que faci, que diu fins i tot que «en les àrees i matèries l'alumne podrà lliurement utilitzar la llengua...», la hi suspenen. Perquè l'educació està reglada i qui en té l'ús i en té la competència marca la pauta.

Tots estem veient aquests dies què està passant a les Illes; ho hem vist. Primer van intentar fer escoles en castellà i escoles en català, pressuposant que hi hauria quantitat de gent que triaria l'opció en castellà. No, els pares van continuar triant el model d'immersió. «Escolta, doncs, hem de canviar la norma.» No només han canviat la norma; sap què han canviat també? El conseller, per tou –per tou. Resulta que han hagut de canviar el conseller d'Ensenyament de les Illes, perquè no acabava de resoldre, segons vostès, el tema del bilingüisme. I què passa? Que fan una norma, i què els diu el Consell Consultiu de les Illes Balears?, què els diu? Els diu: «En ocasió de regular la introducció de llengües estrangeres com a llengües de docència, s'afecta negativament l'ensenyament de les llengües oficials i en particular la consideració de la llengua pròpia de les Illes Balears com a llengua usual de docència i comunicació» –Consell Consultiu de les Illes.

Vol que mirem què passa a València? (*Veus de fons.*) Sí, senyora diputada, perquè nosaltres aquí ho tenim travat, i tenim la Llei d'educació de Catalunya, i tenim la Llei de normalització, i a les Illes era amb el mateix enfoc, i l'han intentat canviar, i fins i tot els tribunals els ho han hagut de tornar, i si no, han hagut de tornar vostès el conseller. A Galícia ho han volgut canviar i els tribunals també els ho han anul·lat. Vegem les Illes; a les Illes també fan una norma, sempre utilitzant la llengua estrangera com a paraigua per

afectar el català, o el valencià, o el gallec. Ho diuen les sentències. Diu: «El decret sobre el plurilingüisme margina el valencià i no assegura, a més a més, la competència en anglès.» Desapareixen els programes d'immersió lingüística. Vostès els fan desaparèixer per norma, però tenen..., diu: «No, no, és que allà tenim un model: escoles que sí que ho fan en valencià i escoles que ho fan en castellà.» Ah!, però se n'ha de demanar autorització. Quantes noves autoritzacions donen a les escoles que ho demanen fer en valencià? S'aturen les autoritzacions.

Això forma part, aquesta seva interpellació, d'aquesta gran onada. És un petit esquitx, és un petit esquitx d'un gran model de recentralització estatal i, prenent el cas particular o el que diu el ministre Wert, el principi de llibertat, volen destruir el model plurilingüístic de l'Estat. És veritat, ho deia un dia el president González: «El vam reconèixer, aquest model plurilingüístic, però no l'hem volgut conèixer, i com que no el coneixem no l'estimem i el volem canviar.» Aquesta és la realitat. I vostès aquí, amb disset famílies, que tenen tot el meu respecte..., però jo compleixo escrupolosament i, si no ho compleixo, hi recorro, i així hem anat defensant el nostre model i no ens en cansarem.

Vol una mostra més de la seva voluntat política de minvar i deixar residuals les nostres llengües? Vol que li digui què està passant a la Franja? Vostè sap què està passant a la Franja, que diu que no parlen català, que és aragonès oriental, i li han deixat un nom, fruit d'unes sigles, que, la veritat, no el vull dir, perquè crec que és un insult? Jo li parlo de la Franja, senyora diputada, li parlo de la Franja, on el català era a l'escola i vostès l'en fan fora i, a més, diuen que és aragonès oriental. I ho haig de lamentar molt, perquè aquí la consellera de l'Aragó, d'Ensenyament a més a més, és ben catalana. Però, bé, és la política del PP. A les Illes, igual; a València, igual, i fins i tot a Galícia han hagut de canviar la norma.

Per tant, jo li haig de dir que estigui tranquil·la, no pateixi tant per mi, perquè és impossible que jo sigui tan incomplidora de tantes normes. Tenim una llei al Parlament i ens ho deixa clar. I vostè ve aquí... (*Veus de fons.*) Senyora diputada, vol que em respongui...? (*Pausa.*) Escolti'm, pot respondre la senyora Alicia Sánchez-Camacho, no hi tinc cap problema, senyora presidenta del Partit Popular, però deixi'm adreçar-me a la diputada. Senyora diputada, miri... (*Veus de fons.*) Sí, perquè me la distreuen. (*Rialles.*) Sí, home, és clar, perquè, si no, després no m'ho podrà rebatre. No, no, jo m'haig d'adreçar només..., ho sé, i per això m'adreço a la diputada que m'ha interpellat.

Miri, vostè puja aquí i diu que no compleixo la llei, que sóc una incomplidora, que no respecto ni la llei de Catalunya... Senyora diputada, moderi's, si us plau, sigui més exacta. Jo li puc dir –i, si cal, en el segon torn li ho explicaré–, sentència per sentència, com està el seu grau de compliment. Ara, no torni, si us plau, a dir que no dic la veritat i que no compleixo, perquè jo compleixo amb la llei que aquest Parlament va aprovar, i, a partir d'aquí, accepti que això no és una circumstància puntual, això forma part d'aquesta política del Partit Popular, que aquí a Catalunya s'agafa en els

casos particulars, perquè no governa –sortosament, molt minoritaris–, però allà on vostès governen ja ho fan des de la mateixa instància del Govern, i allà són els tribunals qui els han de corregir.

Per tant, senyora diputada, si vostè em volia preguntar pel compliment de les sentències, li haig de dir que no pateixi, que les resolucions judicials les tinc ben presents, que estan ben calendaritzats els seus compliments o bé el seu recurs. A partir d'aquí, disposada a donar-li explicacions dels casos, però no que em vulgui canviar la major. I vostè el que sí que vol és canviar-la, aquesta major. I, si no, m'expliqui per què aquí em proposa que ho pregunti a les famílies i a Galícia els prohibeixen que ho preguntin a les famílies; per què aquí em proposa que determini unes matèries i unes altres, quan resulta que aquests models no li funcionen. I no m'enfronti la pública amb la privada, perquè a la privada a Catalunya, com vostè sap, perquè hi va haver una resposta del sector, tampoc existeix una oferta només en castellà, perquè la llengua normalment emprada a l'ensenyament és el català i es garanteix plenament la presència del castellà.

I, sobretot –sobretot–, podem fer retòrica política, però, miri, educar requereix tenir una intencionalitat clara, però s'ha de demostrar amb resultats. I els resultats del català i el castellà en el grau de coneixement a Catalunya són anàlegs i equivalents. Per tant, senyora diputada, estigui ben tranquil·la pel domini de les llengües.

Ara, deixi que el Govern faci cas de la mateixa sentència del Tribunal Constitucional, que diu: «Les dues llengües han d'estar presents al sistema, i correspon a la Generalitat determinar-ne la proporció segons el grau de coneixement que hi ha a la societat.» I vostè ha de saber, perquè vostè mateixa ens ho recorda, que el bilingüisme a què vostè apel·la a Catalunya no és real; a Catalunya només dominen dues llengües oficials els que parlen català, que també parlen castellà; al revés encara s'ha de demostrar. Per tant, vol dir que continua sent més que necessari el model que fa trenta anys que anem aplicant.

Gràcies, senyor president, i gràcies per la seva atenció, senyora diputada.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Maria José García Cuevas.

Maria José García Cuevas

Gracias, presidente. Honorable *consellera*, todos sus argumentos los acaba de rechazar el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña con los criterios del Supremo y Constitucional; los argumentos de otros días, los que da usted en la prensa, porque hoy no nos ha dado ninguno –no sé si sabe que estamos hablando de Cataluña y del cumplimiento de la legalidad en Cataluña.

Diga usted la verdad, y ya me gustaría a mí no tenerlo que decir, de verdad, pero diga usted la verdad: el

último auto del Tribunal Superior no dice que porque un niño lo pida se impone el castellano a toda la clase. Han falseado ustedes la realidad ante los catalanes, y también incluso ante la comisaria europea de Educación. El Tribunal Superior de Justicia de Cataluña reconoce cautelarmente el derecho de los niños a recibir enseñanza en las dos lenguas, rechazando explícitamente la atención lingüística individualizada, como le indica el Supremo, y le ordena que este niño –en este auto– reciba con normalidad en su clase, junto con sus compañeros, la enseñanza en las dos lenguas; unas horas del día, unas asignaturas en catalán, y las otras, en castellano.

Podemos leer en la sentencia firme del Supremo de 12 de junio de 2012: «El derecho a recibir la enseñanza en su lengua habitual es algo bien distinto a la atención individualizada en castellano, que conduce a una situación de discriminación prácticamente idéntica a la separación en grupos clase por razón de lengua habitual y que desnaturalizaría ese derecho, al condicionarlo a la obligación de solicitarlo, incurriendo de ese modo la norma en inconstitucionalidad.» Y lleva usted razón, me lo dijo el otro día y lleva razón: la LEC prevé la atención lingüística individualizada. Pero es que la LEC, en este punto, ha quedado desajustada a nuestro ordenamiento jurídico, porque la sentencia es posterior a la LEC.

En un estado de derecho, el criterio firme del tribunal se aplica a todas las leyes y normas de rango inferior. Por eso hay que modificar el artículo 11.4 de la LEC para suprimir la atención lingüística individualizada en castellano. Es ilegítimo mantenerlo en la LEC y aplicarlo a ningún niño en Cataluña. Es, según el Supremo, se lo he leído, discriminatorio e inconstitucional. Por esto, el tribunal le ordena que aplique el bilingüismo a toda la clase, y le aclara que no existe el derecho a reclamar enseñanza solo en catalán. Lee-mos el fundamento jurídico tercero del auto, de este: «Podría argüirse tal vez que esta decisión afecta a los escolares que forman parte de la misma clase y cuyos padres puedan querer y desear que el modelo lingüístico actual no se modifique. Ahora bien, ello no es óbice de lo acordado. Es sabido que el derecho fundamental a la educación no garantiza ningún derecho de opción a recibir la enseñanza exclusivamente en una sola de las lenguas oficiales.»

En cuanto al éxito del sistema de inmersión, otro de sus argumentos, también el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña les rechaza el argumento, pues dice el fundamento jurídico sexto del auto: «Aquí no se discute la bondad o no del sistema, sino la presencia y proporción adecuada del castellano como lengua vehicular.» Incluso, mire, con cierta ironía concluye el tribunal, y también literal: «No deja de ser paradójico que se aventure un fracaso si se altera el actual sistema en la práctica monolingüe, cuando tan solo se trata de un mayor empleo del castellano en la proporción que se estime razonable.» Y es que, *consellera*, usted tampoco puede demostrar el éxito de la inmersión. No tenemos datos imparciales y comparables del nivel de castellano de los niños españoles. Solo sabemos que los niños catalanes tienen el nivel que usted

les pide en las pruebas que usted prepara y corrige, y excluyendo de la prueba a los alumnos que usted decide. Un sistema nada objetivo, nada imparcial. Y en cuanto a las pruebas PISA, diga la verdad: usted las pasa en catalán, por lo que miden el nivel de catalán, y lógicamente no se puede comparar con los niveles de castellano que mide PISA en Galicia, en Madrid o en Andalucía.

Y es que, *consellera*, a los tribunales no les parece una presencia adecuada del castellano las tres horas de clase, la proporción 100/0 por ciento como lengua vehicular. Y le leo el fundamento jurídico sexto del auto, que dice: «Una cosa es que el catalán sea el centro de gravedad, y otra que ocupe todo el espacio, hasta el punto de que en los casos examinados solo se utilizaba el castellano durante las tres horas semanales dedicadas al aprendizaje de este idioma.» Lo dice el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña.

Consellera, está muy claro lo que le ordenan los tribunales. Deje usted de buscar argucias para no cumplir haciendo ver que cumple y cumpla. Por favor, cumpla. Es un desprestigio para todos que nuestras autoridades incumplan la legalidad, burlen a los tribunales, vulneren los derechos de los niños e insulten a los ciudadanos, a los que ustedes han llamado «intolerantes», entre otras cosas. Es un desprestigio para todos. Por eso le pedimos que rectifique. Dikte resoluciones a los centros afectados conforme deben aplicar la enseñanza bilingüe a la clase donde un niño reclame..., sin aplicarle atención lingüística individualizada en castellano, y otorgue el bilingüismo a todo aquel que se lo pida, sin obligar a más padres a defenderse judicialmente de su arbitrario e injusto concepto del poder y de la autoridad.

Gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable consellera, senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, tornem-hi. La sentència darrera del Suprem: qui va pagar les costes? Qui va pagar les costes? El recurrent, no la Generalitat. Això deu voler dir alguna cosa. Perquè, és clar, suposo que si la condemna fos per a la Generalitat s'hauria hagut de fer càrrec de les costes. Ah!, resulta que vostè això no ho té previst.

Escolti, no em digui que és il·legítim que la LEC fixi l'atenció individualitzada, perquè vostè només es pot referir, en aquest cas ho ha fet, a la sentència del Suprem. I la sentència del Suprem afecta, com vostè sap, casos particulars, però no pot fer canviar el model. El model només el pot fer canviar, amb la normativa vigent i en la situació actual, el Tribunal Constitucional. I és això. Vostè sap perfectament que tant el Tribunal Superior de Justícia com el Suprem poden resoldre sobre casos particulars, però no sobre el model. I, per tant, no em digui què haig de fer quan un nen

ho demana. Perquè vostè mateixa em diu: «Quan un nen demana que una part la hi facin en castellà, s'ha de fer a tota l'aula.» Però, escolti! I vostè..., em deurà preguntar: «Qui és per determinar que tots aquells nois i noies rebin l'ensenyament aquelles hores en castellà perquè un pare ho ha demanat?» No és veritat. Nosaltres complirem això d'acord amb la LEC, que és el que hem de fer. No em poden fer canviar el model. El model està molt clar.

Vostè és evident que té informació. De casos particulars. I a més a més té documentació que en realitat és de les parts. Però, bé, deixem-ho estar –deixem-ho estar. Jo el que li demano és que no obliidi que tota aquesta batalla política que vostès instrumenten entorn de la llengua té una finalitat. Perquè aquests alumnes estan més que ben atesos en el sistema. Dominen totes dues llengües.

I no em faci la trampa del PISA. És clar, que passem el PISA en català! Tenim conveni directe amb l'OCDE des de fa molts anys. Quines són les matèries que li comparo? Escolti –escolti–, quan diem que tenim el nivell equivalent de català i castellà és a les proves nostres, però quan parlem del nivell equivalent amb un nen de Burgos o de Ciudad Real ho fem amb les proves diagnòstiques del ministeri. Som seriosos. Home!, som seriosos. Sí, hi han unes mostres que es fan, de prova de diagnòstic, que hi ha no en pla censal però en pla mostral, i permeten comparar el domini de la matemàtica, o de l'anglès, o de la llengua castellana, a diferents punts de l'Estat. És aquest, el punt que utilitzem nosaltres. Escolti, s'ha de ser més rigorós.

Per tant, això li ho dic per a la seva tranquil·litat. Ara bé, vostè mateixa ho ha recordat. Qui és, que marca el percentatge? I ho diu la sentència del Tribunal Constitucional i ho recull la del Suprem; que, ho repeteixo, no hem pagat les costes. Qui ho marca? La Generalitat. I com es concreta en la realitat sociolingüística? Amb el projecte lingüístic de cada centre. I una vegada, els tribunals, en la legislatura anterior –l'altra, el conseller Maragall–, van demanar tots els projectes lingüístics, i van veure que hi havia aquesta diferenciació, que allà on s'ha de reforçar es reforça i allà on el domini és clar no es fa. Cregui més en l'autonomia dels centres. Miri si és diversa, la nostra realitat: ara que hem fet la preinscripció, vostè es pensa que tots els nens que entren a P3 coneixen el castellà? Doncs no. Hi ha pràcticament un 25 per cent que no, igual que el català, perquè parlen familiarment altres llengües. I és gràcies al sistema de la immersió que fem possible que el català sigui llengua comuna i que el domini del castellà sigui l'adiant.

Senyora diputada, també li haig de dir una altra cosa al respecte, ja que vostè ha parlat del fet que eren costosos, aquests temes, per a les famílies. Jo crec que és un mal assessorament dir a les famílies que reclamen que tenen dret a danys patrimonials. Perquè, miri, jo li puc explicar les quantitats reclamades que cada cas ens ha fet: des de 76.000 euros fins a 25.000 euros, 52.000 euros... A què anem? A què anem? Danys patrimonials amb aquestes quanties perquè la Generalitat compleixi la seva competència de fixar el percentatge i garantir el ple domini de totes dues llengües

deixant que cada centre en el seu projecte lingüístic reforci el català i el castellà en els moments i en els temps que consideren oportuns? Això és el que fan creure a les famílies, senyora diputada, que poden reclamar danys patrimonials per aquestes quantitats?

No juguem amb les famílies, garantim el bon domini lingüístic i parlem clar. I parlar clar és: quan vostès governin, si mai governen a Catalunya, sabem que faran com a Galícia, com a les Illes i com a València. Mentre el Govern de Catalunya no sigui el del Partit Popular, deixi que les forces que han tingut la majoria apliquin la llei que majoritàriament va aprovar aquest Parlament. No ens ho vulguin imposar com allà on governen vostès, perquè a Catalunya vostès no governen.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpehlació

al Govern sobre les infraestructures
(tram. 300-00040/10)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpehlació al Govern sobre infraestructures. L'ha presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en el seu nom té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

(Pausa llarga.)

M. Dolors Montserrat i Culleré

No pateixin, eh? Falta el conseller, però ja ve.

El vicepresident segon

Esperem uns segons, que ens consta que està venint.

(Veus de fons.)

M. Dolors Montserrat i Culleré

Ja, ja ho sé –ja ho sé. Però per delicadesa parlamentària haig d'esperar el conseller.

(Pausa.)

El vicepresident segon

Bé, en tot cas, senyora diputada, si vol començar..., i ja s'incorporarà el conseller, perquè el Govern és present, també. I, per tant, li demano que iniciï la seva intervenció, si us plau.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Em sap greu pel... *(L'oradorariu.)* Bé, cap problema. *(Veus de fons.)* Eh? Sí, sí...

El vicepresident segon

Endavant.

M. Dolors Montserrat i Culleré

...tinc una extraordinària consellera. (*L'oradora riu.*)
Cap problema.

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, il·lustres diputades i diputats, avui fa tres mesos i un dia de la compareixença del conseller Vila en comissió per tal d'explicar-nos... (*Veus de fons.*) És que és el president de la comissió, sí o no? Per tal d'explicar-nos l'àmbit d'actuació de la conselleria i les seves prioritats, marcades pels temps que ens toca viure, sense pressupost en aquell moment i avui encara sense pressupost.

No repetiré cada dada, consellera, perquè, d'una banda, vostè...

(*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Si us plau –si us plau.

M. Dolors Montserrat i Culleré

L'hem esperat, eh?, conseller; per delicadesa. (*L'oradora riu.*)

El vicepresident segon

Vinga.

M. Dolors Montserrat i Culleré

President, continuo, eh?

El vicepresident segon

Continuem, si us plau.

M. Dolors Montserrat i Culleré

No repetiré cada dada, conseller, perquè, d'una banda, vostè ja ens les va donar, i, d'altra, consta en el diari de sessions el que vostè ens va comentar en comissió fa tres mesos i un dia.

Permeti'm recordar-li que poc ens va comentar sobre les infraestructures viàries i ferroviàries. I també recordar que el president Mas, en el balanç dels seus cent dies de govern, en l'apartat relatiu a les infraestructures, poc va dir-nos. El que sí que va destacar –coincidint amb vostè, senyor Vila– justament no era mèrit, no és mèrit, del seu Govern, sinó del Govern d'Espanya. Per exemple, el corredor de la Mediterrània; els accessos ferroviaris al port de Barcelona, tant el viari com el ferroviari; permeti'm que li comenti el recent desviament del transport per la nacional II cap a l'AP-7 de peatge, amb reduccions per als afectats, com molt bé sap, d'entre el 35 i el 50 per cent de descompte, i el compromís del Ministerio de Fomento de portar a terme el desdoblament de la nacional II per Bàscara i el conveni subscrit a tres bandes. I també, cal dir-ho, fruit de les pressions de tot un poble i de la voluntat forçada del sector del transport, a què vostè,

en la seva compareixença a la comissió, no va dedicar ni tres segons.

Permeti'm que li recordi també que el transport per carretera uneix persones i territoris. Aquest sector connecta activitats, transporta productes de primera necessitat, de transformació, d'exportació, i els porta allà on són necessaris. El transport per carretera és un dels actors econòmics d'alt nivell, i és un repte industrial molt important a Catalunya, a Espanya i a Europa.

Però, bé, del sector del transport, conseller, en parlarem en una propera sessió plenària, perquè prou que s'ho mereix tot el sector, vistos els incompliments del seu departament, com en la taula sectorial vostè sap que allà es va plasmar i demostrar.

Vostè, conseller, amb tota cortesia parlamentària, ens va demanar en comissió que tinguéssim pietat, perquè habitualment s'acostuma a donar cent dies de gràcia al conseller entrant. Doncs, bé, conseller, han passat amb escreix els cent dies, i a dia d'avui no ens ha avançat cap pla d'actuació i de prioritització d'infraestructures. Quins són els seus compromisos adquirits per a aquest any i la resta de la legislatura? Si poc ens va anunciar en comissió, i poca planificació o creació d'infraestructures hi va haver en la passada i curta legislatura del senyor Recoder, tot plegat fa pensar que tenim una paràlisi del seu govern, del Govern de la Generalitat, i una paràlisi del seu departament.

Permeti'm, doncs, conseller, que li demani aclariments i concrecions –és ben normal– en infraestructures a Catalunya, ja que són vitals per al desenvolupament econòmic i social, de creació de llocs de treball, de seguretat viària, de millora de la contaminació, entre d'altres.

En primer lloc parlaré de Barcelona. Recordo que vostè va assegurar sobre la línia 9 del metro que era el seu gran problema, perquè ha estat un tema mal orientat i mal plantejat des del 2008. He anat a la cronologia de la línia 9, des que el Govern de Convergència i Unió del president Pujol va decidir tirar endavant el projecte –projecte que per primera vegada apareix l'any 1997 en el Pla d'infraestructures–, per tal de construir una línia soterrada, com tots els diputats i diputades coneixem, i les cinquanta-dues estacions, etcètera, etcètera: les obres varen començar el 2003 –cal dir que el nostre grup parlamentari i el nostre grup municipal teníem un criteri, i era que sense un pressupost adequat a la realitat del moment i del futur difícilment es podria portar aquesta obra faraònica a terme en les dates que es posaven–, i comença un rosari d'actuacions diverses i d'entrebancs pas a pas, com vostè coneix, i any rere any.

Però la realitat ens porta que entremig hi ha un govern tripartit que va continuar les obres –amb retards, però les continua–, i vostès arriben el 2010 perquè guanyen les eleccions, i el senyor Recoder el febrer del 2011 ens diu..., ens planteja que farà menys estacions que les cinquanta-dues, i una retallada del pressupost d'un 10 per cent; el juny del 2011, el Departament anuncia que els ramals de l'aeroport i la Zona Franca no entrarien en servei fins al 2014-2016 –i parlo, doncs, del tram Collblanc a aeroport– i 2016, respec-

tivament –abans previstos per al 2012, però bé...–, i veiem en els pressupostos que vostès fan una reserva de 54 milions d'euros per acabar els esmentats ramals; el desembre del 2011, després de les aturades de les obres del tram central per Convergència i Unió, s'arribava a un acord amb l'Ajuntament i la Generalitat –que aquest matí vostè en parlava– per reurbanitzar els pous que han quedat per acabar en les places urbanes, fins que es tornessin a iniciar les obres.

Els pous ja els coneixem: Sarrià, Mandri, Putxet, Lesseps, Sanllehy i Maragall. Vostè, conseller, sap que l'acord s'ha incomplert: de sis pous, quatre estan per finalitzar. Vostès han preferit gastar en fer pedaços i tapar forats a fons perdut en lloc d'invertir en les obres i, de passada, crear llocs de treball. Veïns i comerciants d'aquestes zones afectades per les obres paralitzades pateixen les conseqüències de la manca d'accessibilitat, la degradació de les zones comercials dels voltants, i fins i tot pateixen inseguretat degut a les tanques altes que dificulten la visibilitat –i això ho pot veure vostè, i ho coneix perfectament, amb l'exemple de la plaça Sanllehy.

Ens pot donar avui un calendari fiable i viable, conseller, de la línia 9? Per a quan preveu el Govern que entri en funcionament aquesta línia 9? Què els pot dir vostè als veïns que estan tan perjudicats? I és conscient de les conseqüències que vostè i el Govern ocasionen a Barcelona i a Catalunya per la manca d'orientació política, i sense pressupost, tal com està?

Permeti'm que ara li recordi les seves paraules: «Aquesta infraestructura té molta ideologia i poca pràctica.» Ja sap del que parlo: del bus-VAO. Vostè es va... –una obra de 81 milions, que en lloc d'estar pensada amb el cap està pensada amb els peus, però bé, va ser el Govern tripartit, i amb Esquerra Republicana inclosa–, però vostè s'ha compromès a revisar amb urgència el bus-VAO, a fi d'optimitzar el seu ús. I la nostra pregunta, perquè no en sabem res més: ¿ens pot dir quin és el criteri d'ús de futur del bus-VAO? Té alternativa, i quina és?

El túnel de la Conreria, entre Badalona i Mollet, què ens pot dir sobre la qüestió?

I en segon lloc li vull parlar de comarques.

Crec que és del màxim interès conèixer, fins i tot, d'allà on és vostè: la urbanització per a aquest any 2013 de la ronda Nord de Figueres per donar a l'estació de l'AVE, quina previsió té, conseller? Aclareixi'ns-ho.

I creu vostè que està totalment garantida la seguretat viària de la C-58 entre Abrera i Manresa? Perquè vostè sap que encara hi ha moltes mancances. Aproximem-ns encara més què pensa fer.

Ens pot planificar el desdoblament de l'eix transversal C-25 i els efectes del desdoblament en el període concessionari de conservació i de reinversió de la concessionària, si us plau? Quin compromís ha adquirit per al seu arranjanament del tram defectuós d'aquests tres quilòmetres, que tot són bandes rugoses, el que ha quedat?

I una pregunta que li haig de fer: ¿què prevaldrà, l'exigència d'Esquerra Republicana d'implantació de la vinyeta... –«vinyeta», no «eurovinyeta»; l'eurovinyeta és del Govern de l'Estat, si de cas–, li pregunto, doncs, l'exigència d'Esquerra Republicana d'implantació de la vinyeta, per l'ús de la C-25, o imperarà el sentit comú del seu departament i el de vostè?

Senyor conseller, em pot anunciar terminis per a la carretera «de la vergonya», de Salt a Anglès? Ara vostè ha començat, ara mateix, a realitzar pedaços que duraran uns quinze dies, les obres, però permeti'm: vostè el mes de gener es va comprometre que les obres valien 1 milió i mig d'euros, i que arranjarà el ferm i trauria alguns revolts. En què quedem, conseller?

I em podria anunciar... –un incompliment flagrant del seu departament, i del conseller Recoder–, em podria anunciar quan signarà el conveni amb la Diputació de Barcelona per tal d'arranjar el tram de la carretera BV-2122 a Pontons, a la meua comarca, l'Alt Penedès, si us plau, d'un milió i escaig d'euros? Era una prioritat el 2011, però estem al 2013, conseller.

Conseller, com evolucionen les prolongacions del metro del Vallès a Terrassa i Sabadell, i en què afecta l'absència del pressupost del seu govern?

La carrera C-12 entre Tortosa i Roquetes, de l'eix de l'Ebre: ¿té projectat el seu desdoblament per convertir-la en una autovia?

Són coses, però és que no en sabem res, conseller. (*Remor de veus.*) No, no, haig d'anar de pressa, però com que no hi era, m'he gastat un temps que no sé si el president me'l té en compte o no. Sort que tinc el president de la comissió, que donarà valor al que acabo de dir.

Senyor Vila, permeti'm: en què l'ha beneficiat la venda de la «joia» del departament, Tabasa i el túnel del Cadí? Part d'aquesta venda, per lògica, hauria de correspondre al seu departament per incrementar més infraestructures. (*Remor de veus.*) Pensa reivindicar al conseller Mas-Colell la part econòmica que li toca a la conselleria...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

M. Dolors Montserrat i Culleré

...per a infraestructures?

El vicepresident segon

Perdoni, perdoni un moment, senyora diputada. Els agrairia que..., són pocs diputats, però gairebé tots estan parlant; per tant, és gairebé impossible escoltar el que diu la senyora Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies. Endavant.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Ho ha quantificat, conseller? Ha valorat negociar amb Abertis la possibilitat d'emprendre algun projecte important d'infraestructures a Catalunya, tal com Abertis emprèn en d'altres països del món? De quins projectes de Catalunya podríem parlar, conseller?

Conseller, una qüestió cabdal: quin és el seu capteniment sobre la via transfronterera, l'E-9, entre Barcelona, Berga, Toulouse, París, Rotterdam? Aquest eix, anomenat a Catalunya eix del Llobregat –la famosa C-16–, que el tenim desdoblant fins a Berga gràcies al Govern i a l'empenta del conseller Nadal, falten menys de cent quilòmetres per arribar al Pimorent, vostè ho sap. Aquest eix és cabdal per enllaçar l'eix mediterrani de mercaderies que tant reivindiquen, conseller, atès que permetria enllaçar els ports de Barcelona i Tarragona, entre d'altres, amb la part central del sud de França, significant un gran revulsiu econòmic a les comarques centrals de Catalunya. Com molt bé coneix, aquesta infraestructura és reivindicada per prop de cent alcaldes de Catalunya, Andorra també, per les cambres de comerç i els empresaris de Catalunya.

No m'oblido, conseller –però el temps se'm tira a sobre–, no m'oblido de Tarragona, ni de les Terres de l'Ebre, ni tampoc de Lleida, ni de les infraestructures ferroviàries. Són moltes les que tenen mancances o estan paralitzades. Pot, conseller, el Govern, vostè mateix, la Generalitat, i el seu departament en concret, comprometre's a impulsar i aprovar els pressupostos del 2013, per tal de construir les infraestructures necessàries que afavoreixin la creació de nous llocs de treball, i també impulsar els sectors econòmics de Catalunya? Per a quan un pla d'infraestructures creïble, fiable i posat al dia, conseller? O un calendari. Què prefereix? Nosaltres necessitem la seva resposta.

Resto, com sempre, a la seva disposició, per a la seva resposta, i continuarem amb més infraestructures.

Moltes gràcies. Gràcies per la seva amabilitat, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora Montserrat. Per respondre a aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre diputada, disculpi el parell de minuts que l'he feta esperar, estava atenent altres obligacions. La veritat és que els minuts que l'he escoltada se m'han fet llargs, de totes maneres, eh?, perquè ha fet vostè tot un rosari de situacions d'ordre molt divers, molt desordenades, que jo procuraré, doncs, mirar de correspondre amb un plantejament una mica més ordenat sobre el que al departament estem fent, i que li hem explicat en comissió, en seu parlamentària, i que ara, en tot cas, amb molt de gust li tornaré a explicar.

De totes maneres, bé, vostè lògicament fa l'exercici de control, i ens demana a nosaltres «quines són les prioritats que vostè està seguint a terme, conseller». Miri, sense cap mena de dubte, en primer lloc la necessitat de fer front a uns deutes i a una situació econòmica molt i molt difícil. Aquest país va fer un esforç molt gran de desplegament d'infraestructures: bona part d'aquestes infraestructures les estem pagant ara. I això no és cap crítica: senzillament és la conseqüència d'un esforç inversor molt gran, d'una pràctica molt i molt notable –fins i tot, jo diria, en algun moment abusiva– de mètodes de pagament diferit, que fan que en el pressupost que ara liquidarem, de l'any 12, doncs ben bé el 40 per cent dels recursos del Departament de Territori vinguessin absolutament hipotecats, condicionats per la necessitat de fer front a pagaments diferits. Fixi's, el 40 per cent del pressupost del departament de l'exercici liquidat l'any 12.

L'any 13, ara, afrontarem un pressupost que encara no sabem, i que ve marcat, com sap vostè, per una doble incertesa. Per una banda, doncs, quin serà l'objectiu de dèficit que reconeixeran al pressupost de la Generalitat. Nosaltres hem treballat, de moment, internament, amb un objectiu de dèficit que sense cap mena de dubte recollís, com a mínim, les obligacions preceptives ja adquirides. Però en aquests moments no hi arribem, i aquesta és la veritat, i aquesta és una mica la realitat amb què el conseller d'Economia ha explicat que difícilment podrem, doncs, portar al Parlament un pressupost que atengui totes les necessitats.

Per tant, la primera dificultat té a veure amb quadrar un pressupost que ve absolutament condicionat per aquest objectiu de dèficit, que confio que des d'aquí el Parlament, des de la força que puguin tenir també vostès, ens ajudin, en definitiva, a aconseguir, doncs, que tingui una correspondència proporcional a la despesa que genera en aquest cas qualsevol comunitat autònoma –també la nostra–, que és la d'un terç del marc de la despesa pública que es duu a terme al conjunt de l'Estat.

Un altre aspecte important que segurament ens condiciona moltíssim: nosaltres estem totalment determinats a prioritzar aquelles inversions que tenen una

rendibilitat econòmica i social immediata. I aquí li he explicat com, per nosaltres, avançar en l'agenda del corredor mediterrani era important: avançar, i fer possible, i col·laborar a fer realitat la superació dels accessos al port de Barcelona. No m'hi allargo: aquí, segur que el Ministeri de Foment ha fet molt bona feina, i la seguirà fent. Veurem si enguany ho pot resoldre.

Veurem també si per fi resollem els accessos ferroviaris a l'aeroport, en una situació dantesca, perquè la solució que s'havia bastit a l'entorn de la línia 9 saben vostès que no és l'adequada. I tots ho sabem, que es va planificar malament aquesta inversió, i que en definitiva ara ens trobem amb una situació absolutament incoherent, havent de satisfer cànons milionaris pel manteniment d'una colla d'estacions, de tretze estacions, que tenim absolutament a punt, i que no som capços, eh?, de fer la inversió de 250 milions que ens permetria fer-hi arribar tant els carrils com l'electrificació i posar en marxa el servei.

Diu: «Conseller, i quan creu que això es podrà superar?» Doncs, home, això es podrà superar segur que a curt termini no. I nosaltres hem fixat un horitzó plausible de primera fase a l'entorn de l'any 16 –a l'entorn de l'any 16–, però hem de superar una inversió en aquest cas de 250 milions d'euros a curt, eh?, per fer possible que el primer tram entre Collblanc, Zona Universitària i l'aeroport sigui una realitat.

Amb això resollem l'accés a l'aeroport? La meua impressió és que no, i d'aquí que estiguem treballant amb el ministeri altres solucions que tinguin en compte que el Ministeri de Foment, doncs, ja va fer una adjudicació en el seu moment, una adjudicació ferma que no es tira endavant, també, no crec que sigui per falta de voluntat política o per falta de criteri, sinó per falta també de disponibilitat econòmica.

En aquest sentit, junts, Ministeri de Foment i Generalitat de Catalunya, estem trobant una solució que estic convençut que en els propers mesos podrem posar sobre la taula per garantir accessos al port de Barcelona i accessos a l'aeroport de Barcelona, línia 9 a banda.

Vostè ha citat la ciutat de Barcelona. Miri, amb la ciutat de Barcelona, aquest dematí també hi ha hagut algun exercici de control parlamentari. El Govern de Catalunya i la ciutat de Barcelona estan afrontant molts, molts temes, i jo crec que amb un encert raonable.

Amb relació a la mobilitat del carril bus, diu: «Quan el revisaran?» Ja el vam revisar. En aquests moments, tenim un trànsit i una intensitat mitjana de més de quatre mil vehicles que ens hi passen, i que han superat d'una vegada el perjudici ideològic que hi donava una rigidesa que no ens permetia optimitzar una solució que conceptualment és correcta. I en aquest sentit el bus-VAO a la C-58 és l'avantsala del bus-VAO a la B-23. I això ho veuran i això ho veurem. I ho farem junts, també, amb el ministeri, perquè conceptualment és correcte si som prou dinàmics per anar-ho actualitzant i anar-ho revisant.

Amb la línia 9 del metro, que saben vostès que jo ho he qualificat d'una obra mal plantejada, mal orienta-

da des del punt de vista del seu finançament, a banda que aconseguim, com li explicava fa un moment, rematar la seva primera fase, tenim un altre repte i un altre pendent, que és minimitzar l'impacte urbanístic que han tingut, eh?, aquelles obertures, aquells trams, aquelles estacions que ara ja sabem que estan *sine die* i, per tant, que no sabem quan podrem posar en funcionament.

En aquest sentit jo només li vull recordar que la feina s'ha fet o s'està fent, s'està culminant a les estacions de Maragall; les estacions de Mandri estan en curs, la previsió és que al setembre, eh? –perquè ho pugui vostè comentar, si té veïns que estan preocupats per això– Mandri quedi liquidat. I fa pocs dies vam consensuar també amb les associacions de veïns i amb l'Ajuntament de Barcelona que durant l'any 14 es faci una inversió de 2 milions i mig d'euros per fer possible l'endrega de la plaça Sanllehy. Per tant, minimitzarem els impactes no desitjats en l'urbanisme, per tant, en la pell de la ciutat, en aquest tram central de la línia 9, entre altres coses, perquè estem *sine die*.

Un altre tema en què estem treballant encara a Barcelona, ja que l'ha preocupat la ciutat de Barcelona, és com regularitzem i fem factible la solució de la Sagrera. La Sagrera es va dimensionar en un moment que no és l'actual i per tant amb unes expectatives de generació d'aprofitaments urbanístics que no són els actuals. Per tant, també d'acord amb el ministeri i amb la ciutat, doncs, hem treballat, i d'això en veuran solucions a ben pocs dies vista que faran que la solució sigui factible i plausible.

Bé, li estalvio altres aspectes amb relació a Barcelona per anar atenent altres qüestions.

Diu, home, prioritats; per tant, inversions que tinguin a veure amb rendibilitat econòmica. En aquest sentit, en el corredor li vull fer un comentari, una reflexió: em preocupa, i així li ho he fet saber al Ministeri de Foment, i també a la Comunitat de València, alguna de les solucions d'implantació de tercer rail en el tram entre Castelló i Tarragona. Em preocupa perquè allò que havíem dit que faríem, que era posar el tercer fil..., a efectes pràctics no estem posant el tercer fil; estem substituint la via d'ample espanyol per via d'ample internacional. I si fem això, posarem en un gravíssim compromís aquelles empreses que han fet inversions, que comptaven que podrien entrar en la liberalització del mercat de trànsit de mercaderies per ferrocarril i que ara es troben que una decisió política, si es fa d'una forma desordenada o precipitada, els pot perjudicar greument.

Per tant, l'adverteixo, eh?, i li ho dic amb tota la complicitat, que aquest és un problema greu que hauríem de mirar que no ens passi, perquè el mercat ferroviari de mercaderies ja és prou prim, ja té prou traves en la seva completa liberalització, perquè a sobre prenguem decisions polítiques que ens ho compliquin.

Una altra línia de prioritat absoluta: a la vista que no podem fer inversions, ens dediquem a prioritzar aquelles actuacions que tinguin a veure amb minimitzar la sinistralitat. L'exemple de la nacional II n'és un, però també l'exemple de les actuacions que estem fent ara

en aquests moments a la C-55 n'és un altre; l'exemple de les actuacions i de les inversions que estem fent, mínimes, eh?, a la «carretera de la vergonya» en podria ser un altre. Exemples que en definitiva s'inscriuen en tot un pla que hem dissenyat per atendre les urgències, per prioritzar sobretot la protecció de la gent que fa ús de les nostres carreteres, amb el benentès que els nostres pressupostos tenen ja greus dificultats i tindran gravíssimes dificultats per garantir el sosteniment de tota la xarxa.

Deixo per al segon torn d'intervenció un aspecte que per mi és molt important, que vostè ha citat i me n'ha demanat explicacions, que té a veure amb les línies de partenariat públic-privat i amb un altre aspecte que no és menys important i que també és estratègic, que és quin model de gestió tenim de les nostres vies d'altres prestacions. I això inclou la reflexió sobre la vinyeta o sobre l'eurovinyeta. I això inclou la reflexió sobre quines vies han de ser de pagament i quines no ho han de ser. I aquí confio que vostès, que són una formació amb cultura de govern, doncs, trobaran el to, eh?, i els arguments per fer possible que Catalunya que sempre hem estat un país exemplar i modern en la gestió de les grans infraestructures ho continuem sent i no quedem atrapats, eh?, en dinàmiques que ens farien més mirar cap al segle xx que cap al segle xxi.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, president. Gràcies, conseller, per la seva resposta. Primer, permeti'm que comenci... Desordenades, no; he parlat de Barcelona i he fet el ventall: he passat per Girona, eh?, he passat per Tarragona, i li he dit que m'havia deixat Lleida i una part de Tarragona i les Terres de l'Ebre.

Empatia i comprensió. Conseller, això no m'ho pot dir. Empatia i comprensió? Tota, sí; la mateixa que tenen els seu diputats al Congrés dels Diputats a Madrid, que coneixent la situació econòmica i de crisi que passem a Catalunya i a Espanya estan fent cada dia unes preguntes que, permeti'm, potser que els adreci aquesta empatia i aquesta comprensió als seus diputats a Madrid, que no pas als diputats del Parlament de Catalunya.

Pressupost hipotecat. Miri, conseller, d'això dels pressupostos hipotecats li haig de dir una cosa, i suposo que els seus avis, o un o altre..., els meus ens ho deien: «Qui no posa el ventre en perill no surt de penes.» Sap el que vull dir, no? Si tota la vida ens passem que estem hipotecats, que estem hipotecats, i no som valents i no tirem endavant, vostè no farà res, eh?, vull dir, perdoni, jo sé que té tota la voluntat de fer, però vostè no farà res. Per tant, escolti'm, una mica d'alegria, posi-la-hi, no em digui, vostè, «pressupost hipotecat».

El Govern de l'Estat està fent bona feina. Home, ja m'agrada que em digui això, ja m'agrada que ho reconegui, perquè, escolti'm, escoltant tot el ventall de tots els honorables consellers i diputats i diputades del Parlament de Catalunya és una crítica contínua al Govern de l'Estat, al Govern d'Espanya. I vostè sap que la senyora Ana Pastor està fent un treball extraordinari i excel·lent: l'està fent a la nacional II, vostè mateix ho ha comentat; l'està fent en el tema de la Renfe, recordi aquells 4.000 milions del Govern socialista. (*Veus de fons.*) Sí, però de moment li ha desbloquejat 1.200 milions dels 4.000. Déu n'hi do, eh?, conseller, això, amb molt pocs dies.

I suposo que deu haver vist *La Vanguardia* d'avui que veurà les bones notícies: que el Govern de l'Estat l'autovia del port licitarà després de l'estiu i costarà 220 milions. I el que m'encanta és veure el senyor Jordi Cornet, que és el nostre representant del Govern de l'Estat al Consorci de la Zona Franca, que diu: «Acuerdo de colaboración entre las zonas francas de Barcelona y Tánger.» Fantàstic, conseller, eh?

Vull dir, se n'adona, no?, que estem fent molt bona gestió. I vostè ho sap i vostè ho ha dit. I m'agrada que ho hagi reconegut, i estic contenta que ho reconegui, però no ho acabo d'estar del tot, perquè, escolti'm, amb la línia 9, diu, tot just, si podem, superar el 2016. Lamentable, conseller, ha d'anar una mica més cap enllà, ha de ser més agosarat, fer més coses; pel 2016 això ho ha de tenir tot acabat, i, si no, com arribarem a l'aeroport?, per què ens serveixen totes aquestes infraestructures?

Llavors, em diu, com regularitzarem la Sagrera? Amb el ministeri. Totes les obres les vol fer amb el ministeri. Fantàstic. Vostè sap que té el ministeri al seu costat, de la mateixa manera que tot el Govern de l'Estat està al costat de Catalunya i del Govern de la Generalitat, perquè vostès, a més a més de ser govern a Catalunya, també són representants del Govern de l'Estat.

Vostè em parla del bus-VAO, quina solució. Oh!, i em sembla que m'ha dit conjuntament amb el ministeri també? No, no, no; expliqui'm exactament què pensa fer, quina utilitat hi pensa donar a aquesta infraestructura faraònica.

Prioritats. Em comenta: el corredor del Mediterrani, el tercer fil. Bé, doncs, treballin. Nosaltres ja hi treballem, nosaltres hi estem treballant. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí; ara, estic esperant que vostè també. Miri, jo, com a diputada, abans del 2000 ja estava treballant pel corredor del Mediterrani, i al programa electoral del 2000 del president Aznar ja hi havia el corredor del Mediterrani a dintre. I vostè sap que hi ha la dotació pressupostària amb les obres per anar als ports. Això ho sap perfectament. Per tant, tot el tema del tercer fil, que vostè sap què en pensa la ministra, treballi'l una miqueta més que segur que aconseguirà que això es porti a terme amb el consens de les dues administracions.

Diu: «No podem fer inversions.» I em parla de la C-55, de la nacional II, de la «carretera de la vergonya»... Ostres, ostres, conseller, vull dir, se'ns matarà la gent per les carreteres, i vostè em dirà: «No, no, no, no,

perquè invertim tant...» Miri, hem perdut en tres anys onze punts només d'inversió per arreglar les carreteres. Ahir això sortia a la seva televisió; a 8TV ho explicaven. I, a més a més, que ho explicaven (*veus de fons*) –sí, sí, sí, sí; sí, sí–, parlaven inclús de la carretera C-141, eh?, de Bescanó a Anglès. Vull dir que li ho criticaven, m'entén? Per tant, tot el que vostè no inverteixi en carreteres i, evidentment, en manteniment, el seu mateix Govern i vostè mateix, saben què hauran de fer?, ho hauran d'invertir –miri, em va perfecte que hi hagi el conseller de Salut– en hospitals, en seguretat viària. Bé, però s'hi veurà obligat.

Perquè sap el que ha passat amb l'eix Transversal, en els catorze anys que està inaugurat? No, és que els ho dic perquè de vegades ens n'oblidem, i, és clar, diem: «Manteniment; oh, només podré fer el manteniment.» No, no, no toca això, s'ha d'invertir. Escolti'm, a mi no m'expliquin històries, m'entén? Als accidents de la C-25, en catorze anys de funcionament d'una sola calçada, s'ha de dir tot, hi han hagut 208 víctimes mortals, senyors consellers, quinze l'any. Compte, eh?, no és poca broma. Per tant, vol dir que hem d'invertir en les nostres infraestructures. Això és evident.

I em diu, de l'eurovinjeta, que n'haurem de parlar entre tots plegats. Miri, jo si li haig de dir el que he pogut saber, directe..., perquè l'altre dia un diputat de vostè en la Comissió de Política Territorial em deia: «Escolti, tal cosa, consulti, pregunti, pregunti-ho; vostès tenen línia directa.» Directa, no la tenim, però, home, estem ben informats, eh?, i per part del Ministeri de Foment, informadíssims.

El vicepresident segon

Il·lustre diputada, si us plau, vagi acabant.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Sí, ja estic, president. Gràcies. Pel tema de l'eurovinjeta, no hi pateixi: el Govern de l'Estat no la implantarà, i per tant vostè ha de fer el mateix a Catalunya. Faci els números; posi-hi alegria, que li ho dic, m'entén?; posi el ventre en perill que sortirà de penes, cregui'm.

I, permeti'm, no hem pogut parlar que manca la millora viària i senyalització de la C-15; de la carretera C-51, de Valls al Vendrell, a veure quin dia ens l'acabarà. Escolti'm, a la d'Olost a Olvan, què en faran de la variant de Sagàs?

El vicepresident segon

Senyora Montserrat...

M. Dolors Montserrat i Culleré

Espero que ens en pugui dir unes quantes més.

I m'agradaria que busqués en el diari de sessions, senyor president de la comissió, unes paraules que el senyor Rull, que avui no ens acompanya, ara en aquesta hora, li va dedicar al conseller Nadal, que li deia

que els bons governants es veien en els moments que les coses anaven més difícils i més dures.

Per tant, vostè això ens ho ha de demostrar, perquè amb aquests quatre mesos encara –no s'enfadi– no ens ha demostrat res ni ens ha portat una planificació ni un calendari, i avui tampoc m'ha dit exactament quan el tindrem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Per al torn de rèplica també té la paraula ara l'honorable conseller senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Bé, en primer lloc, quan li he dit que vostè havia fet una intervenció desordenada, jo ho pensava des del punt de vista conceptual. Veig que era ordenada geogràficament, eh?, vostè m'ho ha explicat, que ha començat per Barcelona i després ha fet una mica de visió panoràmica de diverses infraestructures. Jo li deia «desordenada» en el sentit de dir, home, quines són, una mica, les grans línies des del punt de vista conceptual, no? I aquí és on li hem dit: «Home, nosaltres creiem que el és més urgent que hem de fer, sense cap mena de dubte, és contribuir a l'equilibri pressupostari.» Per tant, anar engolint tot l'endeutament i el dèficit generat; contribuir al mínim possible, eh?, a l'agreujaement d'aquesta situació de dèficit, i anar complint amb els compromisos, que no és poc, perquè en depenen moltes de les empreses per les quals vostè diu patir.

Miri, vostè m'insisteix en el tema de la línia 9 del metro i em diu: «Quan ho pensen fer?» i «com és que no ho pensen fer?» Per posar en funcionament el primer tram, el Collblanc - Zona Universitària, respecte a l'aeroport, necessitaríem poder invertir en dos, tres anys, eh?, 250 milions d'euros –250 milions d'euros per seguir. Sap quant ens deu, el Govern de l'Estat, amb la disposició addicional tercera? Prop de 4.000 milions d'euros. A mi no m'agrada recordar-ho, perquè recordar-ho té a veure amb allò del pim, pam, pum i amb allò que a vegades a la gent ens incomoda, de dir: «Home...», però és que és una dada objectiva. Vostès van fer llei –lleí–, els diputats i diputades que van votar aquí, i ho van sancionar les Corts espanyoles, i ho va referendar el poble de Catalunya. I el Govern de l'Estat, en aquest tema –i ho dic sense acritud, ho descriu–, hi ha una disposició addicional tercera a l'Estatut que recollia la manera de compensar la no inversió en matèria d'infraestructures. Això, en números liquidats, són 1.600 milions de liquidacions tanca des i pactades, i no pagades en els exercicis 8, 9, 10. A banda, el que podria ser discutible, més de 2.500 milions d'euros dels exercicis que encara no ens hem posat d'acord amb la manera com els justifiquem.

Fixi's, en tot cas, que vostè m'està exigint explicacions sobre com és que no mobilitzem 250 milions d'euros per acabar el primer tram de la línia 9 i, en canvi, vostè mateix, eh?, no té ni un segon per recordar

que, efectivament, el Govern de l'Estat incompleix sistemàticament els compromisos pactats, que són llei en la disposició addicional tercera de l'Estatut. Deixem-ho estar, però deixem-ho estar.

Hi ha hagut una reflexió que m'ha preocupat encara més, no? Vostès presumeixen que el Govern de l'Estat no implantarà l'eurovinjeta. Bé, a la tardor, aquesta serà una directiva europea que s'haurà de transposar a tots els estats de la Unió. I el Govern de l'Estat espanyol té un problema greu: que fa veure que la modernitat no va amb ell, i se li està enfonsant tot el sistema viari d'altres prestacions, que el té en fallida, perquè no han tingut mai l'honestedat, la valentia d'afrontar la modernització, de veritat, de les vies d'altres prestacions. I a Catalunya ens equivocarem si en aquest tema mirem cap a Espanya. Hem de mirar cap a Europa, i a Europa hi ha conceptes que estan molt clars ja: que qui utilitza paga, que qui contamina paga. I en això aquest Govern serà valent, perquè hem d'aconseguir que la rendibilitat de les nostres empreses tingui a veure amb gestionar molt millor l'oferta i el servei, no amb estimular indefinidament la demanda, intentant-nos estalviar càrregues que sabem que hi són i que, finalment, es repercuteixen en algú. Només amb recurs pressupostari no aconseguirem mantenir la nostra xarxa viària d'altres prestacions, i això ho sabem.

I aquí les fórmules de partenariat públic-privat són un èxit, i vostès, el Grup del Partit Popular, ho saben, i ens han d'ajudar a tirar-ho endavant, perquè tenen cultura de govern. I el Govern de l'Estat espanyol sap que té un problema amb això, perquè té les seves autòpistes en fallida, perquè mai de la vida han aplicat criteris econòmics a l'hora de planificar-les. Han fet exclusivament criteri polític, i ara ho tenen en fallida, i no permetrem que el nostre model entri en fallida. Però en això hem de ser honestos i explicar coses.

Diuen: «Home, i faran inversions, vostès, des del punt de vista de partenariat públic-privat?» En farem, i en les properes setmanes vostès veuran un programa d'inversions amb Abertis i amb les altres concessionàries, ara s'estan negociant, i veurà vostè com resollem moltes qüestions pendents, cronificades, a la C-32. Però no només això: veurà també com donem coherència a un model, perquè ara és injust que sigui l'orografia la que condicioni el peatge. I al Garraf, i li ho dic amb totes les lletres, es paga massa, i això ho corregirem, i això aquest any quedarà definitivament corregit. I aplanarem els peatges que en aquests moments es paguen a la Pau Casals, perquè volem un model integral. Ara, amb complicitat, amb complicitat de tothom, perquè el que no pot ser és que el 50 per cent de les vies d'altres prestacions a Catalunya siguin de pagament, i al conjunt de l'Estat siguin a penes d'un 20. Això no pot ser –no pot ser–, perquè els nostres conciutadans diuen: «Senyors del Govern, a qui ajuden, vostès? A qui defensen? D'acord que mirin al nord i que vulguin ser un país i un estat modern, però també vegin que els nostres veïns ens són molt deslleials», perquè els nostres veïns del conjunt de l'Estat, doncs, es troben amb un disseny d'infraestructures que es planifica únicament amb criteri polític i que, a

més a més, s'empelta sempre de recurs pressupostari, al marge de la rendibilitat d'aquestes infraestructures.

Bé, veig que el temps se m'acaba, i vostè havia plantejat altres qüestions, en tinc algunes d'apuntades... No sé si encara em deixa mig minut, president... Li ho agraeixo, perquè...

El vicepresident segon

Endavant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Més enllà que puguem fer-ho de forma sistemàtica sempre que li convingui, jo la convido a venir vostè, sempre que vulgui, al departament, amb mi mateix i amb l'equip, i parlarem de tot el que vulgui.

Amb relació a l'eix Llobregat, hi tenim pendent l'actuació, la compartim, és una bona infraestructura, un bon plantejament. En què treballem? A prioritzar l'eix Berga-Bagà, que no necessàriament haurem d'acabar desdoblant, tal com s'havia pensat inicialment. Ho veurem, perquè això admet grau, eh?, i ara estem fent l'esforç de consens amb el territori per fer possible que aquesta infraestructura funcioni.

M'ha demanat també què n'havíem fet, de la venda de Tabasa; diu: «Què n'han fet, vostès?» Escolti, li ho dic amb tota l'honestedat: em sento orgullós que s'hagin discriminat positivament altres departaments i no el de Territori, i que en aquest sentit la venda d'actius del departament –Tabasa n'és un, un dels millors, efectivament, però com ho va ser ATLL– hagi servit també per finançar la sanitat, per finançar l'educació, per finançar el benestar social d'aquest país. I el fet que en aquests moments nosaltres assumim una retallada, un ajust del nostre pressupost de més d'un 40 per cent fa possible que altres departaments només hagin vist ajustos a l'entorn del 10 o del 12. I d'això ens n'hem de sentir tots orgullosos, perquè vol dir que aquest Govern té l'ànima social que vostès en els discursos reclamen.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de salut sexual, afectiva i reproductiva i la interrupció voluntària de l'embaràs (tram. 300-00037/10)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut sexual, afectiva i reproductiva i la interrupció voluntària de l'embaràs. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té la paraula l'honorable diputada senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, president. Honorable conseller, li proposem des del nostre Grup Socialista construir una majoria

política que convenci el Partit Popular que no faci cap modificació de la Llei de salut sexual i reproductiva i de regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs.

La majoria absoluta del PP no els pot donar ales per a un retrocés molt important. L'anunci del ministre Gallardón, aquest sí que és, curiosament, un *déjà-vu*. Vostès saben que l'any 85 el seu pare, precisament, s'oposava a la despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs, a l'avortament, en el Codi penal. Vam haver de trobar un Herrero de Miñón i un Peces-Barba del moment per intentar fer una despenalització que portava molts anys a Europa ja, a la majoria de països, després de la nostra llarga dictadura, per intentar mig regular una situació que ha durat fins al 2010.

Què en pensa, conseller? Ho fem, junts? En aquest cas sí que, si no, hi hauria una dissociació total entre la ciutadania de Catalunya i el que aquest Parlament... I veurem, a la moció, què fem.

Aquí posa a debat, com sempre, temes molt importants, de fons polític. La salut sexual, afectiva i reproductiva és una política pública? Allò que passa en l'àmbit privat s'ha de regular en l'àmbit públic? Són incompatibles, llibertat i responsabilitat? Les dones tenen dret a la seva maternitat?, a decidir lliurement? La sexualitat, com ho fem des de la política pública per intentar que sigui lliure, igualitària, sense violència? Això hi continua sent en el rerefons del que planteja el Gallardón. M'estalvio d'interpretar o de documentar les paraules del ministre d'Interior, perquè són ofensives –per no dir qüestions més importants.

També vostè ho sap: hi ha molt masclisme, encara, conseller, hi ha molta solitud entre les dones. Perquè quan algú públicament, des d'un càrrec públic, pot equiparar el que estem parlant amb el terrorisme vol dir que continua tenint un pensament totalment lineal, d'una masculinitat mal entesa. Però això està en el rerefons.

I un altre element molt important, que en parlem, avui n'hem parlat molt, de la Constitució. La Constitució, en el seu article 16.3, diu: «Cap confessió tindrà caràcter estatal» –cap confessió. Nosaltres som un estat –nació, en el cas de Catalunya– aconfessional; per tant, no devem a ningú..., i això no vol dir que siguem promotors de l'ateisme o negadors de la religió. De cap manera! Precisament Catalunya s'ha construït, igual que Europa, i s'ha de construir entorn de l'humanisme laic. Fixi's: l'humanisme laic és el que ens permet avançar. I Catalunya, vostè ho sap, n'ha estat pionera, exemple, calladament, com sempre.

Com vam arribar al 85? Miri, hi vam arribar amb mobilització dels moviments feministes, dels moviments veïnals, dels grups de *planning*, dels professionals, dels alcaldes..., de moltíssima gent que abans de la despenalització, en alguns casos, acompanyaven i pagaven els viatges a Amsterdam i a Londres –ho sap, conseller–, o intentaven que les dones no morissin en avortaments clandestins. Només parlem de vint-i-vuit anys, eh?, no parlem de... Perquè, curiosament, la dictadura ens va fer un miratge i un mal entès catolicisme, eh?, que semblava que la repressió..., que això de la sexualitat era de l'àmbit privat i que la llibertat se-

xual ens portaria tots els mals del món. Al contrari! Els països nòrdics, per exemple –vostè ho sap, com jo–, no van tenir sida, o molt menys que Espanya, i eren molt més lliures des del punt de vista de drogues o des del punt de vista de sexualitat.

Per tant, no volem, ni podem, aquest retrocés... Jo estic convençuda que trobarem arguments, i potser amb la mirada clara del Partit Popular, fins i tot, de Catalunya, perquè ens ajudi a dir que no podem retrocedir.

El ministre Gallardón diu que hem de canviar aquesta llei, la llei que tenim vigent –encara que el Partit Popular ho va portar al Constitucional, ni es volen esperar–, perquè tornem a una llei d'indicacions, perquè la malformació fetal no sigui motiu de poder fer un avortament, i que torni a decidir el metge, i no la dona. Però, clar, l'esquerra –l'esquerra–, també el progressisme, el que vol és intentar que no hi hagin embarassos no desitjats.

I des de Catalunya li podem donar arguments de rigor i d'anàlisi del que ha passat els últims anys, conseller, que han de perseverar... És més, hem de trencar amb dades tòpic. La Llei del 2010 no ha fet incrementar les IVE; a Catalunya han baixat. No sé les dades del 2012, que potser vostè me les donarà, però l'any 2010 van baixar un 6,7 per cent les IVE; l'any 2011, un 7 per cent. A causa de la llei? No, probablement, però la Llei era de salut sexual. Perquè vam començar intensivament campanyes de promoció de la salut, i també de promoció de la salut sexual, afectiva; perquè com a dona i com a dona d'esquerres em nego a acceptar que nosaltres siguem promotors d'avortaments. Però tampoc aquells que impedeixen que la dona lliurement pugui decidir, perquè sembla que l'esquerra..., en fi, això de la màniga ampla. Al contrari: aquí clarament hem d'intentar..., i podem, conseller, perquè les dades ho demostren. Tenim menys IVE, perquè estan baixant els embarassos no desitjats, perquè la gran allau migratòria que vam tenir s'està incorporant intensivament a les polítiques de planificació, perquè la política de salut a l'escola comença a ser efectiva, perquè les campanyes anticoncepció, d'anticoncepció d'emergència, comencen a donar el seus fruits.

S'hi ha de perseverar, eh?, però, conseller, ja ho sap. No n'hi ha prou amb tenir plans, lleis, sinó sobretot l'impuls polític, l'evidència científica i la mobilització social. Jo em pensava que això era un malson i que no hi tornàrem. I algú parla de transició política; el que estem fent és una regressió al passat amb pseudoideologia.

I aquí també vull demanar a les dones d'aquest Parlament, si us plau, a totes, però als homes que entenen la masculinitat d'una altra manera, que volen tenir una mirada plural, que pensin íntimament, eh?, si us plau, que no podem retrocedir, perquè, si no, tornarem a fer una discriminació per raó –vostè ho sap– de classe social, ho sap perfectament.

A més, a Catalunya hem començat amb IVE un model de canvi que segur que també tindrà molts més beneficis a la llarga per prevenir els embarassos no desitjats i de fer polítiques responsables de sexualitat, de salut, de sexe més segur, que és fer les IVE de menys

de set setmanes, a la primària, a les llevadores, als ginecòlegs, i això vol dir apostar perquè aquella sigui l'última IVE, la primera i l'última, o perquè ningú hi arribi.

I això està passant. No sé les dades del 2012, però a l'any 2011 van ser ja el 7 per cent dels IVE fets en els centres de salut públics de tota la xarxa. En silenci. I honest. Sap vostè què ens va costar, això. Ens va costar, i, a més a més, no volem que Catalunya, per aquesta decisió d'una majoria absoluta del Partit Popular a l'Estat espanyol, ens faci estar al furgó de cua per raons no sé si de pactes amb la conferència episcopal, que no amb els catòlics... —que no confondre-ho, eh?, si us plau—, que no amb els catòlics, amb la majoria de catòlics, eh? O no sé ben bé per què, perquè no hi ha un clam social ni hi ha hagut cap problema, ans al contrari.

I després, a la segona part li llegiré, dues intervencions en el Congrés dels Diputats: una, del Partit Nacionalista Basc, d'abans-d'ahir, i una altra d'una diputada de Convergència a la llei del 2010. Per no dir que som la gent de l'esquerra, no? (*Veus de fons.*) No, no..., perquè aquest és un tema que sobrepassa ideologies; ho sap vostè, conseller. I nosaltres hem de ser molt rigorosos; és més, qui signa tractats internacionals ha d'estar a l'alçada de les circumstàncies. No volem tornar a ser Polònia, eh?, nosaltres.

Ara discutim si volem ser Escòcia o si volem ser Quebec. No, no... Ara parlem també seriosament, eh? Cap a on anem? I això aquí, encara que algú dirà que ho hem de discutir allà. No, no..., aquí hem de discutir allò que ens afecta a tota la societat. I sobretot perquè Catalunya va obrir camí, i hi ha una grandíssima majoria social que no..., en fi, que no ens consentiria, per més majories socials i més pseudoideologies, que tornem a necessitar buscar un Herrero de Miñón o un Peces-Barba, perquè potser no els trobarem ara, eh? Perquè jo crec que aquest és un element molt important i ens avala moltes —moltes— polítiques de salut sexual a Catalunya, que comencen a ser altament eficaces, fins i tot, en moments de creixement demogràfic i en persones d'altres cultures que no tenien accés a l'anticoncepció reglada ni al sistema sanitari ni al sistema educatiu ni al sistema cultural com tenen —com el tenim, per sort—, des de fa trenta anys, en el nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per respondre a la interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, president. Diputats, honorable diputada..., bé, vostè sap que jo entenc la política sanitària pública amb un concepte holístic. Per tant, no queden fora de la política sanitària pública d'aquest Govern les polítiques destinades a la salut sexual, afectiva i reproductiva i a la interrupció voluntària de l'embaràs.

Jo crec que aquesta interpellació segurament seria més adequada fer-la en el Congrés dels Diputats, no?, atès que és qui té la competència del Govern de l'Estat..., però això no vol dir que..., amb independència que jo crec que és important la posició política d'aquest Parlament respecte al que es pugui traslladar a l'Estat i al Congrés dels Diputats, jo m'hi referiré, als plantejaments que vostè feia, que no cal que li digui que els comparteixo.

Nosaltres no solament entenem la política pública sanitària en sentit holístic, sinó que, a més a més, mirem a Europa, no? Per tant, si mirem a Europa tots sabem que hi ha la Resolució 1607/2008, del 16 d'abril, que reafirma el dret de tot ser humà, i, en particular, de les dones, al respecte a la seva integritat física i a la lliure disposició del seu cos. I, en aquest context, que la decisió última de recórrer o no a un avortament correspongui a la dona interessada, i, en conseqüència, va convidar els estats membres a despenalitzar l'avortament dins d'uns terminis raonables.

Per tant, la posició del departament, d'aquest conseller i del Govern va en la línia de mirar a Europa. I, per tant, no tenim cap intenció de sortir d'aquest plantejament. I, per tant, no solament ho diem en aquest sentit, sinó que, com vostè deia molt bé, hem anat desenvolupant durant tot aquest temps un programa propi a Catalunya, que ens ha donat uns resultats, ho crec, excel·lents, i que hem preservat malgrat les situacions difícils en les quals ens ha tocat viure, igual que hem preservat totes les línies assistencials. Com deia l'altre dia, malauradament, hem de devaluar econòmicament el sistema en el sentit de salaris, inversions, etcètera; no hem devaluat les línies de política sanitària, que consideràvem no devaluables. I, en principi, com que cap, per a nosaltres, és devaluable no hem devaluat cap de les línies sanitàries a què tenen dret els ciutadans com a dret, hi insisteixo, de protecció a la salut i d'atenció sanitària, entès com a dret universal.

En aquest sentit, i lligats per la dinàmica que creiem que hem de tenir, d'acord amb la llei actual de l'Estat espanyol, però, sobretot, amb el marc inspirador europeu, nosaltres hem actuat en el sentit que vostè deia sense que..., sense no, al revés, que puguem dir amb tota fermesa que les dones poden sentir-se acompanyades per aquest Govern en l'aspecte de què estem parlant, i en tots els aspectes, però especialment en aquest aspecte de què estem parlant.

Des del punt de vista dels aspectes claus de la normativa que hem anat desenvolupant al llarg dels últims anys, sap molt bé que hem incorporat mesures en l'àmbit sanitari i educatiu de promoció i prevenció de la salut sexual i reproductiva, que hem preservat sempre el dret —i el continuem preservant— de la decisió de la dona per interrompre l'embaràs, previ compliment dels requeriments que estan establerts en cada cas; que hem incorporat a la prestació de la..., la interrupció voluntària de l'embaràs a la cartera de serveis del sistema de salut a Catalunya; que hem garantit l'equitat d'accés a aquesta prestació i que hem regulat, també, el dret d'accedir a l'objecció de consciència dels professionals directament implicats en un IVE. Totes les condicions..., no m'hi referiré, són prou conegudes.

I sap molt bé que molt abans inclús que tinguéssim la regulació estatal, teníem un registre a Catalunya d'interrupcions voluntàries de l'embaràs, i anàvem construint una idea de quin és el problema al qual ens podem enfrontar.

Aquest registre ha quedat en els seus requeriments, establerts en el procés de regulació, i, segons el registre, hem tingut un creixement dels IVE del 2007 fins al 2009, d'un 23.000 a uns 26.000, i hem anat baixant, en el 2010, 24.000, en el 2011 a l'entorn de 22.000, i el 2012 encara no tenim les dades que ens manquen de l'últim trimestre, però ens mourem també entre 21.000 i 22.000. Però no solament és rellevant en l'aspecte de la interrupció voluntària de l'embaràs, en el sentit que enumeràvem, des del punt de vista de la interrupció voluntària de l'embaràs, de caràcter quirúrgic, sinó que, ho sap molt bé, honorable diputada, hem desplegat una sèrie de dinàmiques de caràcter preventiu i de caràcter, diguem-ne, menys traumàtic com l'IVE farmacològic, que fins a la setmana setena de gestació ha suposat un avenç important en el punt de vista de les conseqüències traumàtiques, des del punt de vista psicològic que representa una intervenció quirúrgica d'un embaràs, i que han suposat, a més a més, que despleguéssim plans de formació dels agents implicats en aquesta prestació.

Hem establert protocols que facilitaven l'aplicació d'instrucció: protocol de l'embaràs no desitjat, entre d'altres. Tot això en el marc, en el mes de febrer del 2012, d'una instrucció del CatSalut de prestació de la interrupció voluntària d'embaràs en l'àmbit de responsabilitat de la nostra asseguradora pública.

Des del punt de vista de la prestació, hem contractat, a través d'acord marc amb clíniques i hospitals de la xarxa d'utilització pública, aquesta prestació, i, a partir d'aquí, no solament hem tingut cura de la interrupció de l'embaràs, sinó que també hem tingut cura, dins d'aquest plantejament més holístic de l'embaràs, hem tingut cura de la..., al voltant també de la promoció de la lactància materna; hem canviat, des de l'inicial programa «Salut i escola» al Pla Salut, Escola i Comunitat, fent especial èmfasi en les consultes i motius lligats a la sexualitat afectiva, que són la primera causa de consulta en l'àmbit d'aquest programa que naixia amb «Salut i escola».

Hem finalitzat el Pla de salut afectiva i sexual de promoció i prevenció a la infància i adolescència, amb especial èmfasi amb les poblacions vulnerables. I en col·laboració amb el grup de recerca en intervencions socioeducatives d'infància i la joventut de la Universitat de Barcelona, hem acabat –hi insisteixo– de tancar aquest pla de salut afectiva, fent especial –hi insisteixo– èmfasi en les poblacions vulnerables.

Hem consolidat el Programa de detecció prenatal del primer trimestre a tota la xarxa sanitària d'utilització pública; l'any 2011 arribava a un 86,71 per cent, i en dades del primer trimestre estàvem a un 90,50. El Programa d'educació maternal, que és la preparació del naixement, l'hem aplicat en tots els centres d'Assir públics, amb distribució de material consensuat i les eines necessàries per posar-ho en marxa. I hem, tam-

bé, avançat amb el programa «Infància sense fum», un cop constatat que els estudis del programa «Vive» mostraven que els nadons fills de progenitors fumadors tenien una forta exposició a la nicotina.

El programa «Embaràs sense fum» continua desplegant-se en tots els Assir, i hem iniciat, pioner a l'Estat, un programa d'embaràs sense alcohol. En el 2012, també hem avançat en l'anticoncepció d'emergència, que també té una relació directa: quan més avancem en la anticoncepció d'emergència, més disminuïm amb les interrupcions voluntàries de l'embaràs o quirúrgiques o químiques. I sí que és cert que també ens ha disminuït la demanda d'anticoncepció d'emergència, en la mateixa proporció, quasi, que ens han disminuït els IVE. Per tant, això vol dir que totes les polítiques d'aquest pla que tenien caràcter preventiu, caràcter educatiu, van consolidant el seu efecte objectivament a través de la disminució dels IVE i la disminució de l'anticoncepció d'emergència.

Del 2007 i el 2008, que vam arribar a dispensar més de 60.000 anticoncepcions d'emergència, en el 2011 hem tancat amb 13.000; per tant, la disminució és espectacular. I això vol dir que totes aquelles mesures educatives, hi insisteixo, des de l'escola, amb els col·lectius de risc, van donant el seu fruit.

Podem dir, per tant, que, des del punt de vista de desplegament de la llei vigent i de les polítiques públiques del departament, hem tingut allò que creiem que és prioritari, no resoldre solament el problema de l'embaràs no desitjat quan es presenta el problema, sinó intentar, al màxim possible, evitar els problemes.

Creiem que els resultats són els que són, d'aquesta política, i, per tant, sumem dues coses: la continuïtat amb una protecció, des del punt de vista de la prevenció i una producció educativa, i el fet d'exercir el dret en els moments que això és exigible per part d'una dona lliure i ben informada.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable diputada senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Honorable conseller, sap que compartim..., i hem d'intensificar, continuar intensificant i a més a més diversificar, perquè tenim nous reptes. Vostè sap que s'han incorporat moltes dones vingudes de la immigració econòmica a casa nostra, eh?, i que, per tant, hem de continuar fent polítiques generalistes i específiques perquè s'incorporin a l'anticoncepció i a polítiques públiques de salut sexual i reproductiva.

Un comentari amb relació a l'anticoncepció d'emergència: aquí no hi deuen estar sumades les que es dispensen a la farmàcia sense recepta, eh? Perquè, per descomptat, nosaltres les donem en el sistema sanitari públic, a les urgències i els centres de salut, però vàrem considerar que un altre..., com els països amb els

quals ens podem comparar Catalunya, eh?, també les podíem donar perfectament a les farmàcies. Dic això perquè és un conjunt de polítiques, però tornem a la interrupció voluntària de l'embaràs.

La llei actual és una llei de terminis, totalment similar a les de trenta països similars als nostres, que s'ho poden permetre, clar; perquè hi ha molts països al món que no s'ho poden permetre perquè hi han dictadures o perquè no hi ha el lideratge suficient, però, en el que ens comparem a nosaltres... I em ve molt bé, perquè crec que aquest és important: el que va comentar la diputada Pigem, de Convergència, en el debat, de la llei del 2010. Ho llegiré en castellà, perquè està en castellà al llibre de sessions, eh?: «La legislación que hoy se nos propone es claramente mejor que la actual» –la del 85– «en muchos puntos de vista, porque enmarca la interrupción voluntaria del embarazo dentro de un aspecto amplio de salud sexual y reproductiva, proponiendo así prevenir mediante la formación y la información de embarazos no deseados y reducir en consecuencia el número de abortos. Pero también va a ofrecer a las mujeres y a los profesionales mayor seguridad jurídica que no tienen en la regulación actual, ya que los plazos están mucho más acotados.»

Per tant, és que és fals, hi insisteixo, que una llei de supòsits sigui més..., menys restrictiva que l'altra. És fals. I, a més, el que faria, amb un canvi de nou, amb una llei deixaria, a més, a inseguretat. I, si deixéssim finalment les malformacions fora i el risc de salut per a la mare, doncs, tornàriem a tenir tot un ventall de dones que no podrien decidir. Però, hi torno a insistir, la llei, la llei vigent, atorga el mateix valor d'acompanyament a la decisió de no avortar que a la del sí avortar. Explícitament diu que hi han tres dies, han de passar tres dies per veure, per fer un acompanyament motivat per prendre la decisió. I amb la banalització dels debats que tenim sembla que això no quedés escrit.

I vostès saben que jo vaig defensar públicament la informació als pares en el cas dels menors. I vaig fer-ho, eh? I hi havia dubtes dintre el Partit Socialista Obrer Espanyol, vostès ho saben, i, en canvi, jo considerava que l'acompanyament, majoritàriament, amb casos excepcionals, per descomptat, de famílies desestructurades, que es pot fer sense el consentiment o sense la informació dels pares, era preferible perquè els pares i mares, en general, dels menors acompanyen en la presa de decisions. Per tant, el que se'ns plantejarà, i per això ens hem anticipat.

A Catalunya, hi torno a insistir, hi ha una majoria social i política argumentada, i crec que podríem trobar alguns punts d'acord amb el Partit Popular de Catalunya. Però, si això no es dona, hem d'anticipar-nos, perquè el debat que va haver-hi aquesta setmana, abans d'ahir, en el Congrés, ratifica la postura del canvi que vol emprendre el Partit Popular, amb dissidències internes, per descomptat, amb dubtes interns.

Però acabaré la meua intervenció amb la que va fer el portaveu ponent de la moció que no es va aprovar, eh?, del Partit Nacionalista Basc, que em sembla que ens ajuda, diu: «No volvamos a la otra orilla sin consensos y con enfrentamientos, dejando a muchas mujeres

teniendo que vivir su drama sin seguridad sanitaria ni jurídica, porque los abortos no se evitan porque se diga que no hay que abortar, o, como decía en su día, no podemos cerrar los ojos y mirar hacia otro lado como si las cosas no ocurrieran por el hecho de desear que no ocurran, o pensar que no ocurrirán porque se prohíban o porque se condenen. Apoyaremos la moción del Partido Socialista. Este río ya se cruzó, incluso con la primera ley, no volvamos atrás.» I aquest no és cap persona sospitosa, eh?, des d'aquesta qüestió, que, hi insisteixo, no és ideològica.

L'hem de treure del debat ideològic; hem de veure en països comparats al nostre, en aquest cas Catalunya, però també l'Estat espanyol, que això no ho podem permetre. I porti-hi vostè, com a conseller del Govern de Catalunya, arguments. I darrere hi espero la majoria d'aquesta cambra, eh?, perquè, si no, la mobilització social, els neguits..., i tornarem a acompanyar persones fora. Però sobretot també potser no es permetran fer ni tan sols les polítiques d'acompanyament que estem fent intensivament, de prevenció dels embarassos no desitjats. No tornem a triar entre llibertat i responsabilitat. Això es va superar després de llargs anys de franquisme.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Per al torn de rèplica, també, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Honorable diputada, jo coincideixo que a Catalunya hem desplegat la llei de forma consensuada, d'una manera socialment respectada i amb la participació àmplia dels professionals implicats.

La interrupció de l'embaràs no desitjat té motivacions personals i/o relacionades amb problemes de salut, i, per tant, és una realitat a tot arreu; realitat que, com vostè molt bé deia, no pot transformar la realitat la norma. I, per tant, igual que abans debatíem sobre una realitat que es plantejava que no existia perquè la norma no permetia que existís, en el tema de l'avortament estem exactament igual: és una realitat que tots sabem, els que estem al món sanitari, que, amb independència que ho reconegui una llei o no ho reconegui, és una realitat que es dona a tot arreu.

El reconeixement i tractament d'aquest fet té un component ètic i de valors inqüestionable, però la regulació de amb quines condicions i quan es pot dur a terme és la millor manera d'evitar situacions de risc per a la salut. Per tant, sent una decisió, hi insisteixo, amb un component ètic i valors inqüestionable, aquesta decisió, quan és presa en un sentit determinat, ha de tenir les condicions que permetin la millor manera d'evitar situacions, hi insisteixo, de risc per a la salut.

En l'abordatge de la prestació, cal tenir sempre..., que hem de garantir la incorporació sobretot i majoritàriament de mesures de promoció i prevenció per evitar

embarassos no desitjats –aquesta és la política central–, i que, com més fracàs d'aquesta política, més embarassos no desitjats tindrem i més interrupcions voluntàries haurem de tenir. Per tant, la mesura aquesta que dèiem anteriorment que anàvem reduint els embarassos i anàvem reduint inclús el consum dels mètodes anticonceptius d'urgència, tot això crec que, hi insisteixo, va amb el fet que la política aquesta d'eix de mesures de promoció i prevenció va funcionant.

La combinació de condicions, com deia, segons terminis, setmanes de gestació i supòsits per causa mèdica com la legislació actual, garanteix la presa de decisió de la dona de forma conscient i que ha estat prèviament informada, garanteix la seguretat clínica de la pràctica dels professionals i la coexistència d'alternatives efectives perquè les persones afectades i els professionals puguin decidir i actuar d'acord amb els seus valors i consciència. I, per tant, aquest model que hem de preservar, aquest model de Catalunya, crec que tot això ho garanteix molt bé.

Hem de preservar que es puguin diagnosticar malformacions fetals amb un temps de gestació adequat per a la presa de decisions amb el menor impacte per a la salut física i psíquica de la dona. El fet de detectar precoçment aquestes malformacions extremadament greus, i, com sap molt bé, en molts casos incurables, dona oportunitat de prendre les decisions quan toca prendre-les, durant l'embaràs, tenint en compte l'impacte personal i les implicacions personals, familiars i socials derivades d'aquest tipus de malalties.

També hem de garantir i garantim que les decisions siguin preses conscientment, amb la informació sobre totes les alternatives possibles, però intentar medicalitzar-les quan no són per causa mèdica és un contrasentit; burocratitzar l'atenció i posar els professionals sanitaris..., millor dit, burocratitzar l'atenció posa els nostres professionals en una competència que no els correspon.

Per tant, la interrupció voluntària de l'embaràs és una decisió d'impacte emocional important, de manera que en tot aquest procés és important la informació i l'acompanyament, com deia molt bé, de les persones implicades en la decisió, a més de l'adequada atenció sanitària. I hem d'aprofitar aquest moment per sobretot incidir, davant de qualsevol canvi que es pugui plantejar, que les mesures de prevenció són l'eix de les polítiques per evitar noves situacions.

Dit tot això, no conec la iniciativa legislativa que el Govern de l'Estat pugui plantejar, però jo crec que aquest Parlament, en tot cas, hem de preservar el model, hi insisteixo, que a Catalunya és vigent en aquests moments; un model que, creiem, és molt pal·liatiu de les situacions, hi insisteixo, no desitjables, traumàtiques des del punt vista psicològic per a la dona.

Per tant, insisteixo que cal garantir aquesta incorporació permanent de mesures de promoció i prevenció; com deia, hem de fer molt més encara per evitar embarassos no desitjats.

I, en tot cas, em remeto a la posició que ha tingut el Grup de Convergència i Unió al Parlament respecte a

la proposta que es va plantejar per part del Partit Socialista Obrer Espanyol en l'àmbit del Congrés dels Diputats, i aquesta és la posició que en tot cas mantindrà per coherència tant el grup que dona suport al Govern al Parlament de Catalunya..., com mantindrà a Madrid. I esperem que això tingui el més ampli acompanyament possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre la reformulació de l'Institut Català de la Salut (tram. 300-00036/10)

L'onzè punt de l'ordre del dia i darrer que farem avui és la interpellació al Govern sobre la reformulació de l'Institut Català de la Salut. Ha estat presentat pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. I per a la seva exposició té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, president. Conseller, bona nit. La interpellació és sobre la reformulació de l'ICS i també sobre l'Hospital Clínic. Miri, l'ICS i el Clínic són les institucions sanitàries probablement més importants del país, o les més importants. L'ICS és la principal empresa pública de la Generalitat, amb una plantilla de quaranta mil treballadors, tot i que els darrers anys n'ha perdut quatre mil, amb un pressupost de 2.700 milions d'euros, tot i que els darrers dos anys ha patit una retallada d'un 15 per cent...

El vicepresident segon

Perdoni, perdoni un moment, senyor diputat. *(Pausa.)* Gràcies.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, president. Deia que tot i que els darrers dos anys ha patit una retallada del 15 per cent, per cert, superior a la retallada del 7 per cent que han patit els centres concertats. Compta amb vuit hospitals de referència i hi realitza l'activitat de major complexitat, i atén un 80 per cent de la població.

L'Hospital Clínic té un pressupost de 450 milions, una plantilla de 4.500 treballadors, i com a hospital comunitari dona servei a més de mig milió d'habitants, i és un centre de referència a nivell internacional, i està entre els primers de Catalunya en els índexs d'eficiència, eficàcia i satisfacció dels pacients.

Això sí que són veritables estructures d'Estat, conseller, no?, i són patrimoni col·lectiu de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que les han finançat amb els seus impostos al llarg dels anys.

Fa pocs dies, en compliment d'una moció presentada pel Grup Socialista, vam ser informats, els diferents portaveus, per la Secretaria General del Departament de Salut i pels directius del seu departament i del Clínic de quin era el propòsit amb relació a aquestes dues institucions.

Miri, agraïm l'explicació, malgrat que han gestionat tot aquest procés amb molta opacitat, i no només per als grups parlamentaris, sinó també amb els professionals i amb els seus representants, i valorem que sigui en compliment d'una moció, perquè malauradament no sol ser una qüestió massa freqüent això del compliment de les mocions.

Miri, això és un debat absolutament central per definir el futur del model sanitari català. I què es proposen fer? En síntesi, el que es plantegen és que l'ICS, per dir-ho ras i curt, s'iguali al sector sanitari concertat –avui en diem «es "xhuperitzi"», amb relació a la XHUP, no?–, fragmentant-lo en vint-i-dos empreses filials, set hospitalàries i quinze agrupacions de primària.

I, pel que fa al Clínic, el que volen és separar el patrimoni de la gestió, seguint una mica –és diferent, però podríem mirar el que ha passat, no?– com és a l'Hospital de Sant Pau, creant un consorci que assumiria els actius i els passius i el deute del Clínic, on la Generalitat hi participaria, i una fundació privada de gestió que n'assumiria la gestió de tots els deutes, amb la participació, es diu, dels professionals amb la seva corresponent aportació econòmica, i una indefinida participació de la societat civil, que no sabem ben bé qui és, no?, i pagaria aquesta fundació un cànon per la utilització de les instal·lacions, se suposa que al consorci i a la Generalitat, no?

És a dir, el que volen és estendre el model de diversitat d'empreses sanitàries concertades, de «minifundisme empresarial», en podríem dir, a l'ICS, i obrir la porta a fórmules privatistes, formalment sense ànim de lucre, diuen; després ens ho explicarà en el cas del Clínic.

Quin és el fil conductor? Quina és, podríem dir-ho així, la ideologia dominant del que es proposen, no? Doncs, miri, vostès sempre diuen: «Allò públic del sector públic de la Generalitat és rígid, és ineficient, amb un pes sindical excessiu», malgrat els bons resultats clínics que té l'ICS; diuen: «És poc eficient amb comparació amb el sector concertat.» I, per l'altra banda, diuen: «Cal preservar..., o cal evitar que el Clínic esdevingui una empresa pública per garantir-ne la flexibilitat, donant-li una personalitat jurídica» –ara està en una mena de llimbs jurídics– «diferent, no?, no ben bé com una empresa pública.» I són dos elements d'una mateixa estratègia de canviar el sistema pública de salut, no?, o almenys això ens sembla.

I en el cas de l'ICS el procés no és nou, ja va començar el 2011; vostès se'n recordaran: un reguitzell d'informes de consultores, de bufets d'advocats, que si s'havia de regir pel dret mercantil, de possible participació del capital privat... Un procés de gestió, la veritat, poc transparent, poc dialogant i molt maldestre, i liderat pel senyor Josep Prat, amb interessos a la sanitat privada i després imputat en el cas Innova.

La pregunta que cal fer-se és: «És tan ineficient l'ICS, realment?» Perquè, si analitzem els resultats sanitaris, l'ICS no és en absolut ineficient; assumeix la major part de la primària, la primària dels barris, per entendre'ns, i l'atenció hospitalària complexa, més difícil i també més cara.

Ho és des del punt de vista econòmic? No ens ho sembla. El tancament pressupostari de 2012 representa respecte al tancament de 2011 una disminució d'uns 165 milions d'euros, un 5,9 per cent. No sé què pensa el conseller d'Economia, no sembla això ineficient.

És ineficient des del punt de vista de la transparència i del control dels recursos? Sembla que no. Quantes irregularitats, casos de corrupció s'han produït en l'ICS o en les seves empreses? No en coneixem cap; no vindrà l'ICS a la comissió d'investigació que s'ha creat aquí, al Parlament.

Miri, això no ens convenç, no ens agrada i ens sembla que és un retrocés no cap a la major integració del sistema, sinó cap a la seva desintegració.

I en el cas del Clínic, en el cas del Clínic ens trobem amb el mateix: molt poca participació, molt poca informació, consultores de caràcter internacional, etcètera, gens d'informació ni als veïns de la zona de l'Eixample, ni als professionals, ni als treballadors, no?

Es tracta: la Generalitat crea una fundació en què no participarà. I la pregunta..., aquí tenim tot un seguit de preguntes, no? Com es produirà el traspàs dels treballadors a la nova fundació? Quin serà el model de relacions laborals?

Quins interessos prevaldran? Quines directrius prevaldran? El de servei públic? El de l'interès general? El del retorn de les inversions privades? Els interessos corporatius? Quins interessos prevaldran, conseller?

Quina serà l'aportació de capital que realitzaran els professionals? Hi haurà dos nivells, el dels directius i els professionals de primer nivell, i un segon nivell per a la resta de treballadors? És això el que passarà? Perquè en aquella reunió que li esmentava tampoc no ens ho van explicar.

Com es recuperarà l'aportació de capital que realitzaran els professionals? Es crearà una societat limitada de professionals metges, com es diu en un dels documents de treball? Quins seran els representants aquests de la societat civil que vostès volen que hi participin? Quina serà la participació d'empreses del sector sanitari?

Com s'eixugarà el dèficit existent, 315 milions de deute, que té l'Hospital Clínic, un deute que assumirem el conjunt de la ciutadania mentre el possible benefici es queda en mans d'aquesta fundació de gestió o fundació privada?

Qui finançarà les inversions que s'hagin de fer en el futur? Si les inversions les fa la fundació, amb quins diners? Hi faran entrar inversors privats, conseller? I si les inversions les fa el consorci patrimonial, quin sentit té que un consorci utilitzi fons públics per finançar les inversions que farà una fundació privada

de metges o inversors o mecenes que encara no coneixem? Quin és el sentit econòmic i social que té això?

Quines conseqüències tindran per al tresor de la Generalitat els deutes futurs de la fundació si es renuncia d'entrada a participar-hi, a tenir-ne cap participació o control? Qui assumirà els futurs deutes si es creen, si es van creant aquests deutes, no? Miri, tot un seguit d'incerteses que jo crec que vostè pot aprofitar aquesta interpellació per explicar, perquè hi ha incertesa entre els treballadors, entre els professionals, jo diria, entre tots nosaltres, perquè, com li deia, el Clínic i l'ICS són patrimoni col·lectiu, i això ens sona molt a socialitzar pèrdues i privatitzar beneficis.

La valoració que en fem, d'aquest projecte, és negativa, perquè el Clínic és un bé públic que s'ha de gestionar per una fundació privada, per una elit mèdica, i, malgrat que la Generalitat serà qui la constitueix, no hi participarà. És positiu que els professionals puguin participar en la governança del Clínic, clar que sí; però per què no creen simplement un consorci públic amb participació de la Generalitat, que és qui en definitiva assumirà els deutes? Finançarà la Generalitat amb la compra d'activitat l'Hospital Clínic, que ara són el 95 per cent dels ingressos que té l'hospital; rescatarà el Clínic en cas que no surtin els comptes, que és el que passa a la major part de fórmules d'aquestes, de caràcter privatista. No ens podem oblidar que l'hospital és estratègic, i no només com a centre d'investigació, sinó com a hospital comunitari, que és el centre de referència de més de 500.000 persones.

En fi, ja li diré que això no ens agrada i que creiem que crea una situació injusta. El finançament de tots aquests anys era per a un ens públic, no per a una fundació de gestió privada. I ens sembla, sospitem –allò que temem, conseller, allò que ens fa por– que el que volen és convertir el Clínic en una mena d'immens Barnaclínic, és a dir, la part de gestió privada que ara mateix es realitza al Clínic i que donaria molt que parlar. Segurament el cas Barnaclínic i el model que suposa d'atenció privada en centres públics donarien per a una altra interpellació, amb tot el que suposa des del punt de vista d'incompatibilitats, d'utilització d'instruments i d'equipaments públics, etcètera.

Miri, la nostra conclusió és que no cal privatitzar el Clínic pels riscos econòmics i socials que comporta i que a l'ICS és possible arribar a fórmules de millora de la gestió. Nosaltres pensem que és necessari modernitzar la gestió de l'Institut Català de la Salut, i per això no som immobiliers. Nosaltres vam votar la llei del 2007, una llei que es va aprovar per unanimitat. El que li demanem, conseller, és que desenvolupi aquesta llei, que busqui l'acord. Per què no busca l'acord amb els professionals, amb els sindicats?, per què no?, per veure com podem desenvolupar de forma conjunta aquesta llei del 2007, sense, com li deia, «xhuperitzar», fragmentar l'ICS, que és un patrimoni i un instrument, ara en mans de la Generalitat de Catalunya, absolutament fonamental i que creiem que és eficient; ho és des del punt de vista econòmic, ho és des del punt de vista social i ho és especialment des del punt de vista sanitari.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller de Salut, senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Moltes gràcies, president. Il·lustre diputat, m'ha plantejat més parlar del Clínic que parlar de la reformulació de l'ICS; però no s'amoïni, que abordarem les dues qüestions.

Bé, si em permet una petita reflexió, vostè fa dues afirmacions inicials que no se sustenten en la realitat normativa. Vostè diu que l'ICS i el Clínic són dues estructures d'estat. I, miri, l'ICS, el patrimoni de l'ICS és de la Tesoreria General de la Seguridad Social, i el personal està regulat per l'Estatuto del personal jurídico de la Seguridad Social. Per tant, el model sanitari català no neix a l'ICS, eh?, el model sanitari català neix l'any 32, i a aquest model sanitari català se li afegeix l'ICS amb posterioritat, quan es fa la seguretat social. I, per tant, aquest model ICS jo crec que l'hem d'adaptar més a la realitat del nostre model sanitari, que no, en tot cas, mirar cap endarrere i traslladar-lo i insistir en un model de seguretat social que no és el nostre, i que, a més a més, ara em referiré des del punt de vista objectiu a les millores que pot comportar gestionar, com vostè diu, l'ICS d'una altra manera i que no pretenem una altra cosa més que gestionar d'una altra manera.

Jo crec que hi ha una certa, diguem-ne, retòrica permanent sobre el tema de la privatització. Jo torno a dir que tot és opinable, però res es pot afirmar si no és mesurable, objectivable i comparable. I, per tant, que jo sàpiga, fins ara no s'ha produït cap privatització del sistema sanitari públic d'aquest país, i tampoc és intenció del Govern fer-ho.

Bé, la ideologia predominant en l'àmbit de l'Administració de l'Institut Català de la Salut és la ideologia Insalud en termes d'instruments administratius. Estem parlant d'una reforma administrativa; no estem parlant de res més que això, eh? Una reforma administrativa que he de dir que, malgrat que vostè opini el contrari, s'ha fet durant molt temps, parlant amb moltíssima gent –amb moltíssima gent–, amb els mateixos sindicats, i es pren un acord en el consell d'administració, on estan representats tots els interessos que hi ha a l'Institut Català de la Salut: els professionals, els professionals sindicats, els professionals representats pels sindicats de classe, per part de tothom, en què plantejem una reforma administrativa de l'ICS, i podem llegir perfectament quin és l'acord del consell d'administració.

A partir d'aquí comencem amb el debat aquest, recurrent, que qualsevol canvi organitzatiu que plantejem a l'àmbit del sector públic automàticament és una privatització. L'únic que pretenem és desenvolupar una llei que crec que va ser àmpliament recolzada, com vostè diu –pràcticament per unanimitat–, en

el Parlament de Catalunya i dotar-la de reglament. Per aconseguir determinats aspectes que planteja la llei, necessitem fer algunes coses reglamentàriament.

Això no vol dir que des que es va aprovar la llei no s'hagin fet coses, però aquestes coses que s'han fet, com per exemple contractes d'autonomia de gestió amb les àrees bàsiques de salut i els centres d'atenció primària, no poden anar més enllà si no anem a un reglament diferent.

Nosaltres creiem que el que estem fent és dotar l'ICS dels mateixos instruments de gestió pública que té el sector sanitari català, i, per tant, intentem encara que sigui més eficient. Jo no estic satisfet amb l'eficiència de l'ICS. L'ICS podria ser molt més eficient encara sense que en aquests moments digui ningú que és ineficient. Jo no dic que és ineficient, però amb els recursos que hi destinem podria ser molt més eficient encara, que és el que perseguim.

Des del punt de vista de la modificació reglamentària, diguem-ne, administrativa de l'ICS, nosaltres el que perseguim amb tota claredat és que guanyem eficiència clínica i guanyem eficiència de prestació de serveis i accessibilitat. I això necessita que des del punt de vista organitzatiu l'ICS es pugui organitzar d'una altra manera, que no la manera que té ara, per guanyar això: per guanyar més prestació de serveis, més eficiència clínica i més accessibilitat. Li'n posaré alguns exemples en aquest sentit.

Bé, nosaltres, aquesta reforma administrativa..., que simplement passa per dir: l'ICS, en lloc de ser –si em permet l'expressió– *una unidad de destino en lo universal* de l'Insalud, passi a ser *una unidad* que des del punt de vista de continuar sent un full en blanc, com és ara, home, el podem quadricular una miqueta, i aquesta quadrícula no ens faci sortir del full. I que cada una de les entitats que configuren l'ICS puguin tenir personalitat jurídica pròpia per fer què? Per fer coses que no pot fer ara.

Primera cosa que no pot fer: no pot tenir una organització pròpia adaptada a les necessitats de serveis que té cada hospital. No és igual organitzativament l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida que la Verge de la Cinta de Tortosa, i han de ser iguals organitzativament. No hem d'organitzar igual l'àrea bàsica i el CAP de la Mina que el CAP de Terres de l'Ebre. I hem de dotar de capacitat organitzativa i de participació i de pacte possible, dins de cada una de les necessitats, l'ICS, que no la té en aquests moments, que està sotmès a tota una dinàmica de gestió administrativa, i el que volem és donar-li capacitat de gestió pública de serveis. Ara el que impera des del punt de vista normatiu amb l'ICS és l'Administració, el compliment de la norma, amb independència del resultat que es pugui assolir.

I això no trenca l'ICS en re, no privatitza absolutament re. El fet que l'Hospital Arnau de Vilanova pugui tenir personalitat jurídica pròpia significa que pot tenir caixa pròpia; que, per tant, els recursos que obté de l'*obligado pago a terceros* es quedin a l'Arnau de Vilanova, no vagin a parar a la caixa comuna i siguin redistribuïts. Que l'ICS, en l'àmbit de l'autonomia de

gestió amb personalitat jurídica pròpia, pugui tenir acords laborals en l'àmbit de cada un dels seus centres hospitalaris ens hauria segurament estalviat molts dels problemes que tenim. Jo ja sé que el tema de la centralització només és dolent quan és centralització de l'Estat respecte a l'autonomia, però quan Catalunya vol descentralitzar l'ICS i que tinguin capacitat de decidir els territoris, això no ens agrada –no ens agrada.

Per tant, el que està molt clar és que no és just que, des del punt de vista de la capacitat de reconeixement de l'eficiència de cada un dels centres de l'Institut Català de la Salut, aquesta eficiència no pugui ser reconeguda per cada un dels centres.

I, per tant, això comporta una reforma administrativa, que no significa cap privatització de cap tipus. Significa simplement que puguin tenir una figura jurídica que pugui respondre d'acords en cada un dels centres i que pugui respondre d'organitzacions pactades amb els professionals a nivell de cada centre, cosa que en aquests moments, com saben tan bé com jo, no és possible.

I, clar, perseverar en un model organitzatiu que, si em permeten... Molts dels que estem aquí presents hem fet la mili. A mi em costa molt defensar un model organitzatiu que s'organitza i utilitza una terminologia com *unidad*, divisió, secció, que funciona per ordres i que funciona per uns mecanismes administratius propis del model d'administració pública napoleònic, que, com saben tan bé com jo, estava inspirat en el model organitzatiu militar. Per tant, tenim una organització administrativa de l'Institut Català de la Salut que utilitza aquesta terminologia, eh?: tenim unitats, seccions, funcionem per ordres i per instruccions. I això els que hem fet la mili sabem que és exactament igual com funciona una organització jeràrquica en què no hi ha participació i en què d'una manera dinàmica l'únic important és complir el que es diu, on no hi ha possibilitat de diàleg, on no hi ha possibilitat de participació.

I, per tant, descentralitzar això significa que l'ICS realment s'arreli, estigui arrelat al territori i formi part del conjunt de serveis del territori i s'orienti al territori, i no hagi d'estar permanentment mirant cap a uns serveis corporatius que li indiquen el que ha de fer al territori.

Això no vol dir que els serveis corporatius no tinguin un paper importantíssim d'òrgans transversals que vertebrin aquesta empresa que té diferents unitats productives amb diferent figura jurídica. Això és un servei descentralitzat i territorial que no significa privatitzar res; l'únic que sí, també significa lesionar determinats *statu quo*: ja sé que és molt diferent que els treballadors tinguin uns sols representants que decideixen en una sola taula, que el fet que puguin decidir els treballadors en funció de la realitat social i de la realitat de cada un dels seus centres. Ja sé que això a alguns no els pot agradar, però jo crec que la realitat és la que és, i jo crec que han de tenir, els treballadors del Trueta, els treballadors de l'Arnau de Vilanova, els treballadors de la Verge de la Cinta, tots, la capacitat de poder decidir ells mateixos com s'organitzen els seus centres, com poden donar més resposta i com poden gua-

nyar eficiència i accessibilitat. I, per tant..., això sense, hi insisteixo, desmembrar el paper que han de tenir els òrgans matriu sobre els quals han de reposar sistemes d'informació, agregació de serveis, etcètera.

Per tant, jo crec que no hem de confondre les coses. Fer una reforma administrativa que introdueixi millores i instruments de gestió i que equipari l'ICS als altres per guanyar encara més eficiència..., crec que és un deute de qualsevol govern que li traguem el màxim rendiment possible al diner públic i que no siguin organitzacions, hi insisteixo, d'*unidades, secciones*, que es regulen per ordres i es regulen per instruccions, el model imperant en la prestació de serveis públics. Això seria pensar que la llum del túnel la trobarem mirant cap endarrere, i resulta que és el tren que ve darrere, no és la llum de sortida del túnel.

Per tant, tinguem cura amb el que estem dient, sobretot quan diem que l'ICS precisament el que no és en aquests moments i pretenia la llei que fos i hem d'avançar que fos així és, realment, una estructura d'estat pública, sumada al sistema sanitari català propi de Catalunya, i no al revés: que la resta del sistema hagi de sumar-se al model de seguretat social - Insalud, que no és el nostre. El nostre és l'altre. I, per tant, hem de transformar l'altre en un sistema sanitari propi del nostre país.

Respecte al Clínic, escolti'm, totes les conjectures que es puguin plantejar sobre el Clínic poden plantejar-les, totes, però és una cosa bastant més senzilla, eh? El Clínic és una entitat pública de Catalunya –que, per cert, no era estructura d'estat fins que no va ser transferida fa uns quants anys–, que necessita dotar-se de figura jurídica i que aquesta figura jurídica requereix, home, una certa oportunitat a qui crec que ha fet del Clínic l'hospital que és; i l'hospital que és el Clínic l'han fet els professionals, no l'ha fet l'Administració de l'Estat quan era de l'Estat, ni l'ha fet l'Administració de la Generalitat en els pocs anys que s'ha fet càrrec d'això. L'Administració de la Generalitat ha de facilitar que el Clínic continuï sent l'hospital que és, de prestigi internacional, liderat pels professionals, i hem de respectar aquest lideratge dels professionals. I això no és privatitzar res: això és donar el paper que els correspon als professionals, que són els que han fet el veritable Hospital del Clínic. I li correspon a la Generalitat a través d'una cosa que vostès en parlen poc però que és el nostre model sanitari català, que és el Servei Català de la Salut, que és l'organisme públic que determina el model sanitari català, i no l'Institut Català de la Salut, que és, hi insisteixo, una *entidad gestora*, encara avui, de la seguretat social des del punt de vista normatiu. Si és aquest el model d'estat que volem, una *entidad gestora de la seguridad social*, com a principal actor del sistema públic sanitari català, home, estem parlant d'un altre model, que no és el propi de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, president. Miri, conseller, convindrem, no?, que l'ICS i el Clínic són de les principals institucions sanitàries d'aquest país, i, per tant, no és innocu el que passi i el que vostès facin amb elles, no?

Miri, ens trobem amb un ICS que abans li explicava la importància que tenia i que ha patit les retallades més que ningú, més que el sector concertat: un 15 per cent, amb relació a un 7 per cent. Abans ens hem reunit amb uns metges i ens explicaven això, no?, i que les seves previsions amb relació al que passarà aquest estiu, per exemple, a Bellvitge, amb tancament de llits, de vuit-cents a quatre-cents llits, etcètera. Potser vostè ara en la seva rèplica ens pot explicar quines són les seves perspectives pel que fa al pressupost, si és que ve el pressupost, no?, perquè tot això que vostès parlen de l'ICS i el Clínic ha d'anar amb la llei de mesures, si tot això acaba venint. Ens pot explicar quines són les seves previsions...

Però si veiem el que ha passat aquests dos anys, el que veiem és que hi ha un procés d'afebliment objectiu de l'ICS, no? I jo crec que això és evident. Vostè diu: «És Instituto Nacional de Previsión.» Miri, nosaltres volem actualitzar i modernitzar l'ICS. Tenim un instrument: la llei del 2007. El que nosaltres diem és: «Entre desenvolupar els instruments de gestió de la llei del 2007, per millorar l'eficiència de l'ICS i la fragmentació de l'ICS amb vint-i-dos empreses en un moment on la tendència és la contrària, és a integrar i no a fragmentar, no a crear vint-i-dos consells d'administració diferents, jo crec que hi ha una distància.» Jo crec que seria..., que nosaltres creiem que és possible, millorar l'eficiència de l'ICS sense fragmentar-lo i sense trossejar-lo.

És evident que..., vostè això ho sap perfectament, que la patronal del sector sanitari concertat, doncs, sempre ha vist l'ICS com un obstacle i com un competidor. Aleshores, el que vostès fan és convertir l'ICS en vint-i-dos empreses que tindran, que seran això: vint-i-dos empreses que concertaran individualment amb el Cat-Salut perdent bona part de la força que té l'ICS. Perquè hauríem d'analitzar què és el que pot fer i no pot fer l'ICS en aquests moments.

Jo abans li parlava de convertir-ho tot en XHUP. Bé. Doncs, el que vostès fan és això. I li deia: «L'ICS té defectes, parlem-ne, ho podem millorar, però també té avantatges importants, des del punt de vista del control i la transparència.» Seria interessant saber què opina el conseller d'economia; no n'hem vist, d'irregularitats a l'ICS. Vostè deia: «Millor vint-i-dos acords laborals diferents.» Jo crec que no. Jo crec que en això s'equivoca. Jo crec que això és un error i que li complicaria molt la vida. Això dóna relacions laborals absolutament fragmentades.

Jo li reconec que tenim un problema de confiança. És veritat, perquè ho han gestionat molt malament, això; amb informes –els informes famosos de Price Waterhouse–, amb manca de transparència, amb manca de diàleg, amb manca de debat, amb manca de venir al Parlament a explicar tota la reunió de l'altre dia, que és el que anaven a fer..., obcecant-se

a mantenir el senyor Josep Prat com a president del Consell d'Administració de l'ICS... Hi ha un problema... –és veritat i li ho reconec–, hi ha un problema de confiança, també, en com vostès han gestionat tota aquesta qüestió.

I, en el cas del Clínic, jo ja sabia que vostè em diria que no privatitzaran. Home, jo crec que sí, no? És a dir, vostès crearan una fundació de gestió, on la Generalitat no serà membre, on els professionals, indeterminat, no se sap com ni de quina manera –perquè jo li recomano, si vostè no sap com ni de quina manera, millor que no ho facin, això– aportaran capital. Hi haurà uns mecenes, una societat civil que hi participarà, en l'ICS; d'això, com se'n diu, si la Generalitat no en forma part? Home, jo crec que sí, jo crec que això és una fórmula privatista de l'ICS. I la Generalitat, a més, assumirà tot el deute. Aquests 300 i escaig milions els assumirà la Generalitat. Bé..., socialitzar pèrdues i els guanys per a la fundació de gestió..., a més, que és un model que tenim seriosos dubtes que això pugui arribar a funcionar.

Miri, des del punt de vista més polític, també, no?, del diàleg que hem de tenir sobre els temes de salut, el 28 de febrer passat vam aprovar al Parlament, a proposta del Grup d'Esquerra Republicana, una moció que en el seu tercer punt deia que en el termini de tres mesos, no?, s'aprovaria un document de bases per al pacte nacional de salut, per a la sostenibilitat, la qualitat i la igualtat del sistema sanitari universal.

És a dir, vostès aproven, amb Esquerra Republicana..., que també els demanaria als amics d'Esquerra Republicana que això s'ho pensin dues vegades, perquè, clar, aprovem parlar d'un pacte i decisions tan absolutament fonamentals com el que passa amb l'ICS i el Clínic i ja les aproven via llei de mesures. Per què no ho aturen, conseller? Jo li proposo que això ho aturi i, si realment volen fer un pacte, que en parlem; però ho atura –ho atura– fins que hi hagi les condicions madures, però fins que hàgim parlat amb tothom. Perquè no té sentit, no entrarem en el joc d'anar parlant de pactes mentre vostè ens privatitza el Clínic i fa no sé què amb l'ICS.

Quin és el nostre objectiu? Què és el que ens anima pel que fa a la política sanitària? Miri, he trobat, en la carta de comiat del president del Consell d'Administració de l'ICS, que va ser cessat, el senyor Joan Viñas, diu una cosa que hi estic molt d'acord, no?, quan anima a defensar el sistema públic de salut, tot dient que és un sistema que ens permet no haver de patir per si tenim o no diners per anar al metge o a l'hospital, sigui quin sigui el preu de la intervenció o la prova que ens han de fer.

Es comença pel Clínic, es comença afavorint la participació privada en un hospital com el Clínic, i, conseller, aquest pot ser el principi de la fi del sistema públic tal com el coneixem. I ja sé que vostè em dirà que no, que vostè parla de «sistema nacional de salut», però arribarà un moment en què no li pot dir a qualsevol cosa, sistema nacional de salut públic universal o gratuït: el que és públic és públic, i ha de tenir una participació de la Generalitat, i el que és privat és privat i

és una altra cosa. I, per tant, aquí no podem jugar a la confusió en els termes.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Il·lustre diputat, miri, jo, és evident que no el convenceré ni el faré canviar d'opinió, però sí que em permetrà que compleixi amb la meva obligació, que és deixar-lo sense arguments. Vostè reitera permanentment, des del primer dia, que l'única vocació que té aquest Govern, que, per cert, va crear el model sanitari català, és privatitzar-lo. Amb aquesta idea permanent, estem, reiteradament, incidint en aquest tema, sense que, de moment, mentre no es demostrï el contrari, no hi ha cap evidència que això sigui així. Primera qüestió.

Nosaltres no privatitzarem l'ICS. Estem desenvolupant la Llei de l'ICS, que necessita de reglaments. Qualsevol llei necessita reglaments. Hem arribat al límit, en què no podem anar més enllà en l'aplicació de l'ICS si no fem reglaments. I reglaments vol dir que es puguin dotar de personalitat jurídica els centres. I això no vol dir –siguem rigorosos– *trrossejar* l'ICS. Estic dient, l'ICS és un full en blanc que el quadricularem. No es *trrosseja* l'ICS. L'ICS continua sent, cent per cent, el propietari d'aquestes entitats filials, que són instruments per poder fer coses que no es poden fer en aquests moments. Perquè, escolti'm, em dirà que és molt fàcil i és el més simple del món gestionar una empresa que té més de 45.000 treballadors i no sé quants centres de producció. Això és molt fàcil. Es pot fer. No hi ha..., és el que recomana qualsevol manual de gestió pública de qualsevol escola d'administració pública, que com més gran sigui l'organització, molt millor per gestionar-la i per ser molt més eficients i molt més adaptats a la realitat dels serveis públics.

Per tant, jo crec que..., home, hem de ser una mica rigorosos. Estem parlant del reglament que necessita la llei per poder complir amb els objectius que la llei persegueix. Les lleis, si no les desenvolupem reglamentàriament ja no donen més. Ja hem fet tot el possible en l'àmbit de l'ICS amb la llei a la mà. Necessitem alguns elements reglamentaris que ens introdueixin encara –encara– més eficiència i més accessibilitat. I això significa no fragmentar l'ICS, sinó donar-li raó territorial perquè es pugui entendre amb els seus. No esquarterarem l'ICS, no farem activitat privada, no serà gestionat per tercers... Això ho diu la llei reiteradament.

I, permeti'm –jo sempre els recomano llegir–, vostè ha fet una afirmació sobre la patronal de centres concertats, i ha dit que el que li interessava, precisament, era el contrari.

Miri, jo ara li llegiré una part del *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* en el que algú diu: «En això volem fer molt èmfasi. Com a Institut Català de la Salut ha de mantenir permanentment la seva titularitat pública» –pública– «de la Generalitat de Catalunya. I, si no fos així» –i si no fos així– «no entendríem pertinent que a través d'altres fórmules s'arribés a una fragmentació del govern del sistema sanitari de l'ICS.» Sap qui ho deia això? Aquest conseller. Sap quan ho deia? L'any 2007 en aquesta cambra. El conseller de Salut. I sap com ho deia?, en qualitat de què ho deia? Com a representant dels centres concertats.

Per tant, siguem rigorosos amb les afirmacions, i no anem amb apriorismes. No anem amb l'apriorisme de..., que tenim un conseller privatitzador, i fem aquest constant discurs, quan no hi ha manera d'evidenciar-ho. I li puc seguir llegint la meua intervenció a la Comissió de Salut amb referència a l'ICS, el 2007. I li puc dir, a més a més, que sí que caldria aprofundir, segurament més reglamentàriament, en la descentralització, des del punt de vista de la governança de l'entitat, sense perdre aquesta naturalesa d'única propietat. Això ho deia aquest conseller el 2007.

Per tant, no m'atribueixin coses i intencions i agendes ocultes, que no hi ha manera d'evidenciar. Això ho deia aquest conseller en qualitat de representant d'un sector concertat i d'una patronal que vostès encara entenen les patronals com els elements pèrfids... No, és una associació professional d'hospitals públics i no públics, eh?, i, per tant, això és el que veníem a fer en aquesta casa.

I, a més, li afegiré un element que aclareix encara moltes més coses. Ho dic perquè, jo, si d'alguna cosa m'agrada presumir –i presumeixo de poques coses–, almenys, és de coherència. I, per tant, sempre he dit i he mantingut el mateix. I deia: «En segon lloc, existeix una altra qüestió que s'aborda en l'article punt 6, que estableix el principi general que la direcció dels centres i serveis propis de l'institut correspondrà a directius de l'institut i no es podran contractar tercers.» Jo em referia al que diu l'article. I jo deia: «Estableix, en el cas de consorci o altres entitats on hi participa majoritàriament, tampoc es permetrà la contractació de tercers per la seva direcció i gestió.» I deia: «Dit això, creiem que la voluntat explícita d'això no pot ser una altra, és evident que ha de ser així, tal com ho diu la llei, per evitar la possibilitat que no sigui així i permeti un entramat de contractes de gestió en el qual el que realment es possibiliti sigui externalitzar la gestió d'una nova entitat que es constitueixi a favor de tercers, i entitats que no aporten cap valor afegit i s'incrementin els costos de transacció i gestió de manera injustificada.»

Això ho deia l'any 2007. I vostè m'està dient que jo el que pretenc és això... Home, jo sóc coherent. I, per tant, quan estic dient que faig una reforma administrativa de l'ICS per facilitar la seva gestió, amb un reglament de la llei, estic dient això: que estic fent una reforma administrativa perquè la llei tingui un reglament i que permeti que a Lleida es puguin prendre acords amb el territori, que a les Terres de l'Ebre es puguin prendre acords amb el territori i que es puguin prendre acords a Barcelona ciutat entre la Vall d'Hebron i els professionals de la Vall d'Hebron. Que això no vol dir que hi hagi una atomització laboral. Vol dir que, dins d'un marc laboral, es puguin fer els acords pertinents que siguin els *ad hoc* de les societats de cada un dels llocs.

Per tant, el meu model és el que és, no el canviaré ni l'he canviat al llarg del temps. Entenc que l'ICS necessita una transformació, des del punt de vista administratiu, que no pot estar sotmès al dret administratiu, des del punt de vista de la gestió dels serveis públics. No hi ha un servei públic que sigui eficient i que es mantingui dins del marc de la gestió sota el dret administratiu. I és així. El dret administratiu està inventat per administrar els béns públics, no per gestionar serveis públics. I, per tant, necessitem instruments de gestió pública, de gestió pública moderna, que no significa donar-li a un tercer i que ho gestioni de manera privada, sinó que hem de ser capaços de..., sense sortir de l'Administració pública, ser capaços de gestionar, amb instruments públics, els serveis públics d'aquest país, i no sota el dret administratiu, hi insisteixo, de la instrucció, o l'ordre, la *unidad*, la *división* y la *sección*... I em sembla que sóc prou explícit a l'hora d'entendre com hem d'evolucionar del dret administratiu al dret públic, amb la prestació de serveis públics i la gestió pública, que no té res a veure amb el fet que hàgim de donar a tercers, com deien aquí, la gestió, perquè es facin entrepans.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Suspenem la sessió fins demà al matí. S'ha convocat Junta de Portaveus a les 9; iniciarem la sessió a les deu, amb els punts 13 i 14, que són dues interpellacions que queden, i, en principi preveiem fer quatre interpellacions al matí i tres a la tarda, si tot va bé. D'acord? (*Pausa.*) Per tant, demà a les deu... (*Veus de fons.*) Mocions..., perdó; quatre mocions al matí i tres a la tarda. Per tant, reprenem la sessió a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i dos minuts.

